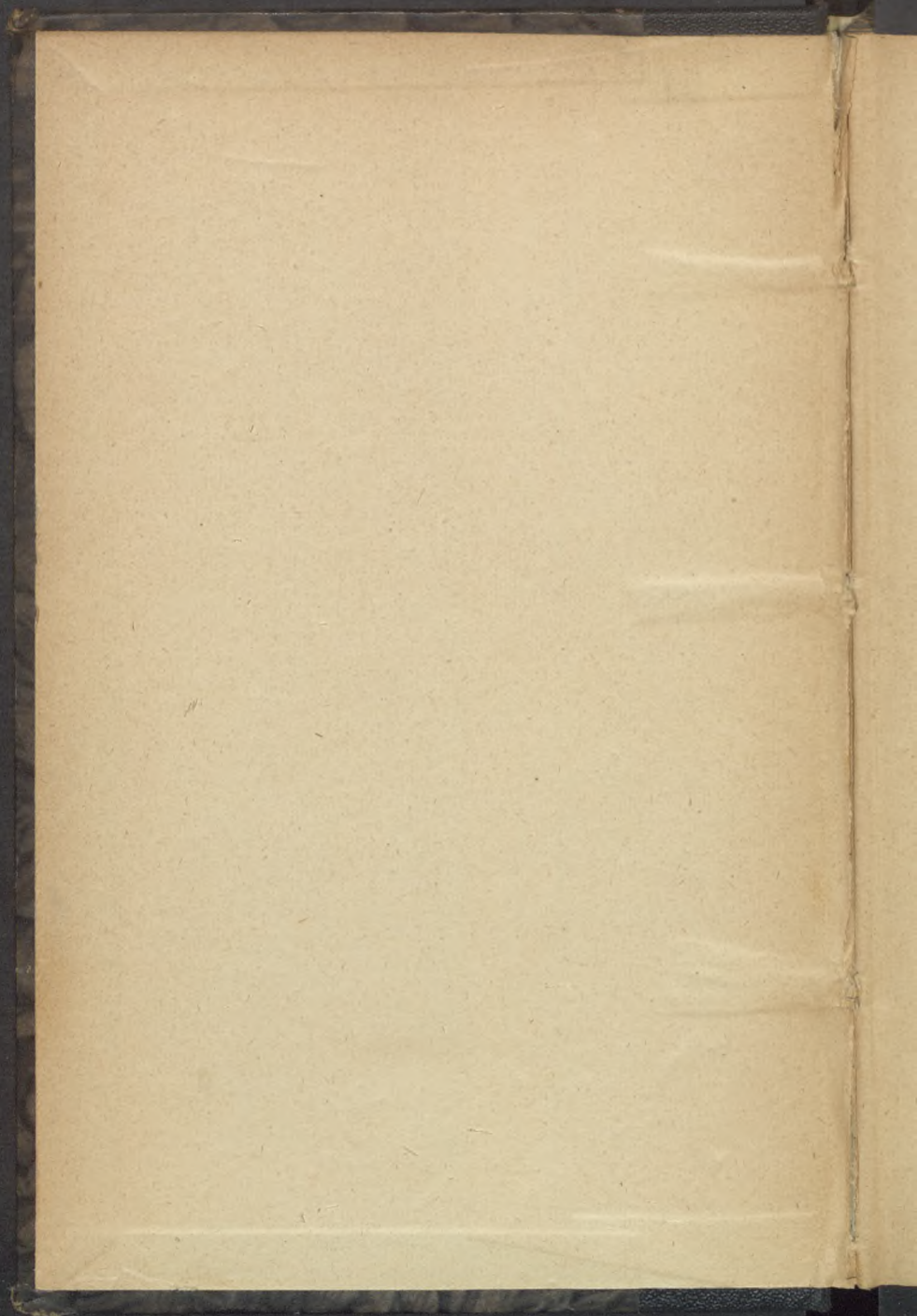

14.964

xxviii.11

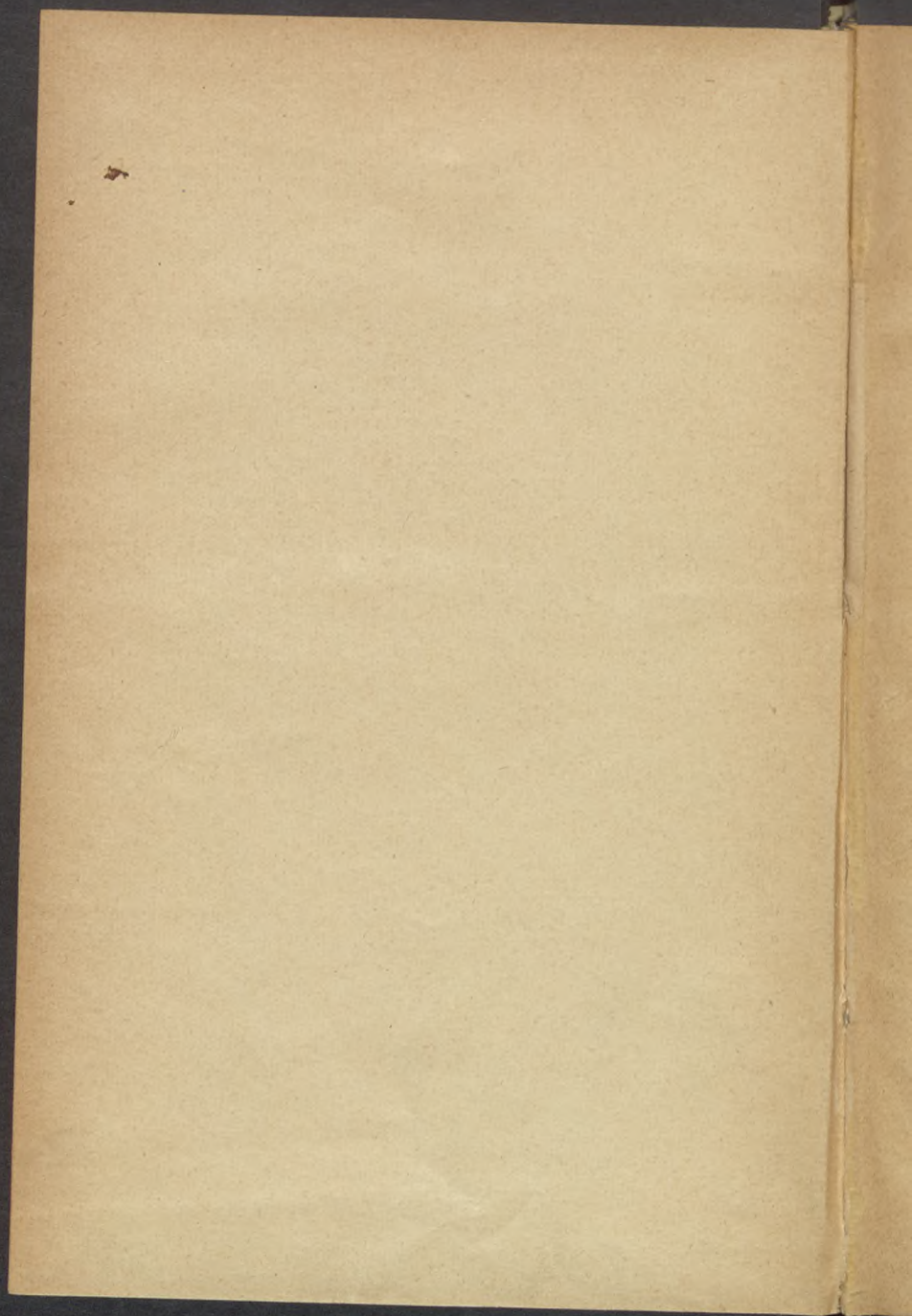

174

XXVIII : 11.

EGYETEMES REGÉNYTÁR

BECK PÁL

ANGOL REGÉNY

IRTA

Mc DONNEL BODKIN

FORDITOTTA

BALLA MIHÁLY

433/4

file

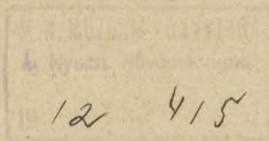
SINGER ÉS WOLFNER KIADÁSA BUDAPEST

~~1. ely. g.~~
~~678d~~

Minden jog fentartva

N. 964/ XXV. t. / 11.
~~75. 1741.~~

I. FEJEZET.

Az ajánlat.

— Ne mondja kereken, hogy „nem“, csak arra az egyre kérem. Már bánom, hogy szóba is hoztam, tisztára őrülség volt, mert nagyon jól tudom, hogy arra sem vagyok méltó, hogy megoldjam a saruját. Legyen részvéttel a szegény fiu iránt, ki nem tudta tovább féken tartani a nyelvét. Ne utasítson vissza egészen, hagyjon meg számomra egy szikra reménységet; hiszen arra, hogy igent mondjon, még csak nem is gondolok.

— Nem kívánja, hogy igent mondjak?

E szavak elfojtott gunyos kacajjal végződtek. Az ifju ember, aki arra a merőben megfontolatlan ajánlatra ragadtatta magát, először emelte fel most szemét az ifju leányra. Ennek kipirult az arca tüzes tekintetétől, édes, finom ajka gyöngén megremegett, de csillogó barna szemének mélyén ott settenkedett a kópéság.

Az ifju embernek eszeveszett reménység lo-pódzott a szívébe.

— Norma, Norma! Lehetséges volna? Igazán kellek neked?

— De hiszen nem kívánja, hogy igent mondjak — a leány szava még halkabban csengett mint az előbb.

Ez elég volt. Az ifju a leány odakinálkozó harmatos ajkáról kapta el a választ. A szerelem és a diadal boldogságos érzelme futott át egész testén. Győzött; a leány, kiért lelke vágyott, ime az övé. Az egész világ elmerült e két ifju ember körül, kik megizlették most a földi lét legnagyobb, az első szerelemnek minden mást fölülmuló boldogságát.

— Ostoba fiu, te, — mondotta a leány és remegő kézzel simította félre a haját homlokáról — hiszen tudhattad volna, hogy jobban szeretlek, mint te valaha is szerethetsz engem. Hiszen csak a kérdésedet vártam, hogy mindent bevalljak neked.

Az ifju ember megszédült boldogságában. — Szeret, szeret, — suttogta lelkében valami. Erősen magához szorította a leányt s megcsókolta újra meg újra; szerelmük bizonyossága végtelen gyönyörűséggel töltötte el és földöntúli boldogsággal élvezték mindketten a pillanat minden üdvét. Az enyhén megvilágított szalon szerelmük templomává lett tompított gazdag színeivel. Elsőnek a férfi ocsudott fel mámorából, telve a még nagyobb üdvösség türelmetlen reményével. A leánynak elég volt a boldog jelen.

— Norma, — suttogta az ifju — mikor legyen az esküvőnk?

— Sohase, sohase, ha ily erősen szorítasz magadhoz. Félek tőled. Még jegyben sem járunk, s te már az esküvőről beszélsz. Talán nem is leszünk egymásé.

— Mit mondasz! — kiáltotta az ifju, és szívébe nyilalt a régi kinzó félelem. — Tréfálsz. Hát persze hogy jegyben járunk, mindjárt bebizonyítom neked. Nos, jegyben járunk-e, vagy sem?

— Hiszen nem védekezhetem, mert erősebb vagy, mint én. De mig nem tud róla atyám, nem tekintem magam menyasszonynak. Nincs anyám,

— sóhajtotta aztán. — Es sohase éreztem oly keservesen a hiányát, mint ebben a pillanatban.

— Most már az enyém vagy, egyetlenem, s mindjárt hirül viszek mindent az atyádnak. Megvársz, amig visszajövök?

— Megvárlak, igen. Senkinek sem vagyok ma itthon. De jegyezd meg magadnak, Phil, ha nem kellesz atyámnak, akkor nekem se kellesz. Azért hát nagyon kedvesnek kell lenned hozzá.

— Ne félj attól, — felelte az ifju bizalomteljesen, és már a szalon ajtajánál volt, — atyád meg én jó viszonyban vagyunk egymással.

Midőn kiment, a leány felgyújtotta a világosságot és a tükörbe nézett. Hiuságból? — Szó sincs róla! Csak látni akarta azt a leányt, akit Phil szeretett. A nagy tükörben látott egy ifju teremtest, aki eleinte fölöttébb idegenül tekintett reá; sohasem látta ezt az arcot, mely még lángolt a forró csókok hatása alatt, s e szempárt, melynek mélységeiben a szerelem hajnalpirja égett. Szinte megrettent szemének ragyogásától, hamar leoltotta a világosságot s bizonytalan örömben és félelemben remegve, egy öblös székbe vetette magát...

— Szabad! — kiáltotta Lee Teofil ur éles hangja, és Armitage Phil derült bizalommal telve lépett a tágas, lakályos dolgozószobába. Lee ur felállt nagy, szikár és szögletes testével a fődeles íróasztala mellől, hogy köszöntse a jövevényt; de köszöntésében nem volt melegség. Hideg, szürke szeme udvariasan, de hűvösen kérdőleg tekintett a tolakodóra. Lee urnak aranykeretes pápaszem pihent a hosszú vékony orra végén, de a szemüvege fölött gyakran vetett váratlan pillantásokat látogatójának szemébe.

Armitage Phil vidám önbizalma kezdett alábbszállni. Így még sohasem bánt vele Lee ur. Ő maga

is állva maradt és nem kínálva meg helyyel a látogatóját, kérdő magatartást öltött magára, mely minden szónál világosabban kérdeni látszott: — Mit keres itt? Mondja meg, aztán menjen Isten hírével.

— A leányáról van szó, Lee ur — hebegte Phil.

— A leányomról! Igen? S mi mondanivalója van a leányomról, Armitage ur?

Egy hanggal sem árulta el, hogy gyanit valamit a látogatás céljáról; csak bámult udvariasan, hogy az ifju embernek valami mondanivalója van a leányáról.

Hangja feltüzelte a kérő bátorságát.

— Azért jöttem önhöz, Lee ur, — mondotta nagyon nyugodtan — hogy megkérjem a leánya kezét.

A két férfiu közül az idősebbiknek arca teljesen kifejezéstelen maradt; Lee ur megsimogatta hegyes szakállát a sovány kezével, mintha egy kedvenc kutyáját cirógatná meg. A két hideg szürke szem egyszerre csak összetalálkozott a pápaszeme fölött az ifju ember tekintetével.

— Beszél már leányommal? — kérdezte élesen.

— Éppen most, néhány perccel ezelőtt.

— Ezt, persze, becsületes cselekedetnek tartja?

— Nem értem önt.

— Magam is ugy veszem észre. Hiszen tudja, hogy leányom az egyetlen gyermekem és gazdag örökség néz reá.

— Arról nem gondolkoztam soha.

— De a tényt magát tudta, mikor ide jött és udvarolt neki; s most, hogy kicsalta az ígérletét, ide jön hozzám s megkéri tőlem a kezét meg a vagyonát.

— Nem, nem, biztosíthatom, hogy egy garast sem kérek.

— Egyáltalán fölösleges, hogy itt most színeszkedjék előtttem, Armitage ur, reám az effélének nincs semmi hatása. Ön nagyon jól tudja, hogy a pénzem egykor a leányomé lesz. — Hangjának ez utóbbi szavai közben melegebb volt a csengése. — Tudom, hogy ridegnek tartanak engem, mert nehéz munkával töltöttem életemet és becsületes módon nagy vagyont szereztem, melyet nem költök el hiába. De soha senki sem mondott engem rideg apának. Fiatalember, ön azt mondja, szereti a leányomat, de ön félig sem szeretheti úgy, mint én. Mindenem az övé. Ezen nem változtat semmit, ha Norma koldushoz, vagy lumphoz megy is feleségül; csakhogy nem lesz belőle sem koldus, sem lump felesége, amíg én megakadályozhatom.

A vézna öreg ember a sértések özönével halmozta el az ifju daliát, ki egy kézmozdulattal összetörhette volna. Phil az ajkába harapott és ökölbe szoritotta a kezét, hogy e testi megerőltetéssel fojtsa vissza az indulatot, mely vad erővel akart kitörni belőle. — Öreg ember ő, s hozzá még az apja — ismételte folyton magában. — Remélem, Lee ur, — mondotta kisvártatva oly tökéletes nyugalommal, hogy maga is meglepődött rajta — remélem, hogy nem tart engem sem koldusnak, sem lumpnak. Biztató kilátásaim vannak, azonkívül pedig a kezdetre van huszezer font vagyonom is.

— Huszezer, — gunyolódott az öreg ember — s ezt az óriási összeget kockáztatja ön azzal a kétszázezerrel szemben, melyet a leányom menyegzőjének napján kap tőlem. Nem rossz spekuláció! Ön derekasan ért hozzá, hogyan kell összekapcsolni az anyagi előnyt a szerelmével. Oh, önnek természetesen nem kell pénz, az önzetlen

embernek az effélére nincs szüksége soha, mikor gazdag örökösnyt akar feleségül venni. Zsugorinak szoktak mondani engem, s ha a zsugoriság azt jelenti, hogy az ember hisz a pénz hatalmában és értékében, akkor csakugyan zsugori vagyok.

Kimerülten, hamuszinre vált arccal, kékes ajakkal roskadt vissza székére. — Üljön le és végezzünk — mondotta erőltetve s egy székre mutatott. Hátravetette magát a székben és letörölte homlokáról a hideg verejtéket, de aztán kéllehetetlenül így folytatta:

— Azt akarom, hogy leányomnak meglegyen mindene, ami pénzen megváltható, s ez körülbelül minden a világon. Lamman Ábrahám megkérte leányom kezét, és szavamat adtam neki, hogy az övé lesz, ha megszerzi beleegyezését.

Az ifju Armitaget a legnagyobb mértékben meglepte ez a közlés.

— Nem mondotta-e Lammannak, hogy én...

— Ön? — szakította félbe Lee. — Mivégből említettem volna önt?

— Csak azt akartam mondani, hogy Lamman jó barátom.

— Talán azt akarja mondani ezzel, hogy csak az ön engedelmével házasodhatik? — Az öreg ember megint felfortyant. — Ezennel kijelentem önnek, fiatalember, az én kívánságom az, hogy leányom Lammanhoz menjen feleségül és határozottan ellenzem, hogy önnek legyen a felesége. De mihelyt lesz százezer fontja, melyet a sajátjának mondhat, akkor jelentkezzék újra. Most pedig ajánlom magam.

— Szabad még beszélnem leányával, mielőtt elmegyek?

Lee ur egy pillanatig merően nézett reá s csak azután felelt.

— Hogyne — felelte hidegen. — Hiszen ugyanis

szerét ejtené, hogy beszéljen vele. Legjobb lesz, ha tüstént megteszi; megbízhatom a leányomban.

Azzal íróasztalához fordult és Armitage le-sujtva ment ki a szobájából.

A fiatal leány hallotta, amint fölfelé tartott a lépcsőn és eléje sietett.

— Nos? — kérdezte felhevülten. — Ugyan-csak sokáig tartott. Szólj...

A felhomály ellenére mindjárt észrevette, hogy Phil nagyon ki van kelve magából, s a sze-relem éleslátása egy szempillantás alatt megelgte lemondó arckifejezésének helyes magyarázatát.

— Mit jelent az, Phil? Csak nem utasított vissza? Összevesztetek? Ki vele, mondj meg mindent.

— Atyád rútul bánt velem, Norma — fe-lelte Phil keserűen. — Nemcsak hozományvadász-nak, hanem még koldusnak, lumpnak és hazugnak is mondott a lehető legridegebben. Azt akarja, hogy a milliomos Lamman Ábrahámhoz menj feleségül.

A leány halkan felsóhajtott.

— Ha nem bukkan fel az a milliomos, talán lett volna némi esélyem, de így hozományvadász vagyok, aki a vagyonodra tör. Az ember lehet lump is, a fő, hogy milliomos legyen... Nem, ezt még sem akartam mondani, mert Lamman Aby jóbarátom és derék, becsületes fiú.

— Borzadok, ha reá nézek — felelte Norma.

— Ugy hát nem akarsz a felesége lenni? — kapott a szaván Phil.

— A világ minden kincséért sem! Hogyan is kérdezheted?

— Drágám — mondotta Phil megnyugtatta.

— Atyád eleinte bizonytalán szabadkozni fog egy kissé, de majd elég hamar belenyugszik, csak az a fő, hogy mihamarább egymásé legyünk. Miné előbb, annál jobb.

E szavakkal magához vonta Normát, s az nem ellenkezett; Phil már azt hitte, hogy megnyerte a játékot.

— Phil, — suttogta a leány — várnunk kell még; ugy-e, belátod? Nem mehetek férjhez atyám akarata ellenére. Idővel majd csak meggyőzőm, s ő nem tagadhat meg tőlem semmit.

— Várni, várni, — kiáltotta Phil — de meddig, Norma?

— Hogyan mondhatom meg én azt? Amig megkapom atyám beleegyezését.

— S ha nem egyezik bele?

— Oh, bizonyára beleegyezik, Phil. Jobban ismerem őt, mint te.

A szerelmes ifju némi csüggetettséget velt hallani szavában.

— De ha még sem egyezik bele, — faggatta a leányt — megígéred-e, hogy akkor három — nem, mondjuk, hogy hat hónap alatt feleségül jössz hozzám? Megígéred?

Nem kérő hangon mondta ezt, hanem úgy, mintha követelni volna joga; de a leány erre már a sarkára állt.

— Nem, — felelte hidegen — ilyen ígéretet már nem teszek. Nem megyek férjhez az atyám akarata ellenére.

— Akkor nem szeretsz, nem is tudod, hogy mi az igazi szerelem.

— Te nagyon tudod! — vágott vissza gunnyal a leány. — Egy órával ezelőtt halvány reménysugárért rimázkodtál, most pedig, mikor elég esztelenül elárultam szerelmemet, már sértegetsz.

— Hogy én sértegetnék téged, Norma?

— Igen, azt mondod, hogy hamis, állhatatlan vagyok és nem tudom, hogy mi a szerelem. Hát jól van, akkor ne is beszéljünk róla többet. Végeztünk egymással.

— E szerint el vagyok bocsátva?

— Amint tetszik.

— Isten önnel, Lee kisasszony.

— Isten önnel.

Phil vette a botját meg a kalapját; szívének mélyén érezte ugyan, hogy megbántotta Normát, s hogy a leánynak igaza van. Szerette volna pofon ütni magát s térdenállva kérni bocsánatot, de a dacosság legyőzte benne a jó érzést. Rosszkedvűen, szemlesütve ment végig a szobán az ajtóig.

Keze már rajta volt a kilincsen, midőn egy könnyű érintésre feltekintett. Megpillantotta maga mellett a leány elpiruló arcát.

— Nem, nem — kiáltotta a leány, midőn meg akarta ölelni. — Ülj csak le, ne oly közel, és hallgass reám. Nem bírom el, hogy így szakadjunk el egymástól. Azt hiszem, hogy szeretsz... nem... csak maradj a széken... apa nagyon csúnyán bánt veled s én nem neheztelhetek reád. De próbáld meg csak, az én szememmel nézni a dolgot. Szeretem apát s ő is engem. Anyámra nem emlékszem s ő apám meg anyám volt egy személyben, sohasem büntetett meg, mindig csak kényeztetett; ápolt, ha beteg voltam. Most sem éreztetné velem és nem torolná meg, ha holnap feleségül mennék hozzád.

— Azt mondta ő is — sóhajtott a Phil. Be-csületesen akart eljárni, bár reménye fogytán fogyott.

— Tudtam, anélkül, hogy mondta volna nekem. Nem haragudnék reám, de megszakadna a szíve, ha oly kevés szeretettel viseltetném iránta, hogy akarata ellenére cselekedném. Nem szabad így hálálnom meg az ő nagy szeretetét.

— Angyal vagy, Norma és nem vagyok méltó, hogy megcsókoljam a lábad porát.

Látva mosolyát, eloszlott alázata; karjaiba

vonta a kedves leányt és megcsókolta, bár nem éppen a lábát.

— Vársz-e reám? — kérdezte suttogva.

— Száz esztendeig is, Phil.

— Annyi ideig remélhetőleg még sem — kiáltotta Phil megrettenve és mindketten felkacagtak. — Mondtam-e már, hogy atyád beleegyezését adja, míhely százezer font ura leszek?

— De ugy-e, nem vagy ura, édesem?

— Még nem, de talán szert tehetek reá. Lamman Aby azt mondotta egyszer, hogy olykor egy hét alatt megkeres annyit.

— Oh, Lamman Aby!

Szavaiból kiértett az ellenszev és a megvetés.

— Nem is kívánom, hogy szeresd őt, kedvesem. De jó barátom volt s talán kapok tőle egy jó tipet.

— Ne bizzál benne.

— Azt hiszem, jól ismerem. Most kívánj jó szerencsét és mondd, hogy Isten áldjon.

Hosszan és körülményesen bucsuzkodtak egymástól s mikor végre bezárult a kapu Phil mögött, az ifju leány egy kis medaillont talált a lépcső szőnyegén. Felvette, kinyitotta és saját képét lelte meg benne.

— Oh, boldog leány — suttogta, aztán megcsókolta s a ruhájába rejtette.

II. FEJEZET.

Szükségben jó barát.

— Ugyan mi szél hozott ide a Citybe, régi cimborám? De hozott Isten s kétszeresen örülök jöttödnek, ha szolgálhatok valamivel.

A nagy dromedár ember hangja csupa szives-

ség volt és őszinteség sugárzott jóindulatu széles arcáról.

— Ülj le, cimborám, és gyujts rá. — Oda tolta hozzá a szivaros ládát. — A leggyöngébb szivar a világon. De ugy-e, hogy nálam reggelizel? S ha tehetek valamit érted, rajta, bökd ki, miről van szó.

Lamman Aby, jóízű hangjával és hatalmas, esetlen alakjával kétségbeejtője volt a Bond-Street nagy szabóinak, s írószobája rendetlen és kedélyes volt, mint ő maga.

Az egyik sarokban horgászőeszközök hevertek, a másikban golf-ütők. Külsejével és egész házatájával bizalmat ébresztett.

Armitage Phil nagyon is érezte ez egyéniség bátorító és biztató hatását.

— Voltaképpen szemtelenség tőlem, Aby, — mondotta, hogy egyáltalán hozzád jövök, mert éppen most tudtam meg, hogy vetélytársai vagyunk egymásnak.

Egy pillanatra elborult Lamman derült arca és a szemöldökei sötétén közeledtek egymáshoz. De csodálatosan uralkodott magán. Mosolygott s barátságos nyugalommal kérdezte:

— Lee kisasszony?

Armitage biccentett.

— Tartottam tőle. De Phil, csak nem azért jöttél, hogy párbajra hívj? Vagy talán azt kívánod tőlem, hogy mondjak le minden igényemről?

— Azt éppen nem — felelte Armitage. Örült, hogy a másik oly könnyen látszik venni a dolgot. — Egyáltalán nem keresem a viszályt.

— Annak örülök — kiáltotta Lamman vidáman, és szokott harsány hangján. — Szabad a tér s győz a jobbik fél. Borzasztóan szeretem azt a kis leányt, ugy-e, Phil, azt megértheted?

Phil ez utóbbi, mély komolysággal kiejtett

szavakra olyasvalamit érzett, ami nagyon hasonlított a lelkipurdaláshoz.

— Szívemből sajnállak, szegény fiu. Nem is gyanítottam, hogy ennyire vagy, de én jegyben járok Lee kisasszonnyal.

Lammant ez a közlés szemmel láthatóan kihozta sodrából. Két kezébe rejtette arcát és jó sokáig ült úgy mozdulatlanul. Aztán felszökött és szótlanul járt fel s alá.

— Phil — mondotta végre s a vállára tette kezét — nem tagadom, hogy a dolog nagyon érzékenyen érint; de ha már nem lehet az enyém, nincs senki a világon, akitől kevésbé sajnálnám, mint tőled. Fogadd szerencsekívánatomat, öreg fiu. Mikor házasodtok?

— Nem tudom. Őszintén szólva, az apjának nem kellek, neki inkább volnál kedvére te, vagy jobban mondva a pénzed.

— Megérthetem — mondotta Lamman lassu hangon. — De hiszen neked is van elég pénzed, hogy megházasodhassál.

— Normának bizonyára elég volna, de az öreg Leenek nem. Az legalább százezer font vagy on kimutatását követeli tőlem.

— De hisz azt nem oly nehéz megszerezni — felelte Lamman kissé lenézően.

— Neked nem, akinek arannyá válik a kezében minden, amihez hozzányul. De én, sajnos, nem vagyok megáldva ezzel a képességgel.

— Nem juthat minden egynek — mondotta Lamman keserűen. — Neked kijutott a jóból elég. Szívesen cserélnék veled.

Ugy látszott, Armitage nem veszi észre e szavak keserüségét.

— Hallod-e, régi jó barátom, — kezdette habozva — abban a föltevésben jöttem hozzád, hogy segíthetnél rajtam. Persze tudom, nem egé-

szen szép tőlem, de minthogy azt mondottad, hogy tőlem legkevésbé sajnálnád, talán...

— Micsoda? — kérdezte Lamman türelmetlenül, midőn Philnek elakadt a szava.

— Hát azt hittem, talán adnál egy jó tipet a tőzsdén. Van huszezer fontom, melyet holnap elhelyezhetnék bármiben, amit te ajánlasz. Sohase voltam pénzsóvár ember, de most szinte betegesen kívánom a pénzt, hogy eleget tehessek a vén Lee feltételének.

Lamman figyelmesen nézte és sajátyszerű mosoly támadt az összecsucsorított ajka körül.

— No hát nem mondhatnám, hogy túlteng benned a gyöngédség. Azt kívánod tőlem, hogy egyszerűen vágjam el a saját gégémet s hozzásegítselek ahhoz, amit magam szeretnék elérni.

— De hiszen nem volna semmi kilátásod. Norma azt mondotta nekem, hogy semmi szín alatt sem menne hozzád.

— Meglehet, csakhogy a fiatal leányok néha változtatnak a szándékukon. De ha már feleségül ment hozzád, akkor az persze nem lehetséges, s ehhez segítslek én?

— Nem, ne tedd meg, ha így fogod fel — szabadkozott Armitage mereven. — Majd boldogulok én magam is.

— Csak lassan a testtel — mondotta a jólelkű Lamman. — Még nem mondtam sem azt, hogy nem segítek rajtad, sem azt, hogy segítek; az effélett éretten kell megfontolni. Ma, mindenek előtt, velem reggelizel, este a színházba megyünk és holnap déli tizenkét órákor újra megnyitjuk az ülést. Addig szót se többet az egész históriáról.

Armitage épp oly pazar és kellemes házigazdának találta Lammant, mint bármikor azelőtt, s midőn kitűnő reggeli után, jó szívarral a szájukban, nyakukba vették a várost, Armitage bizalma visszatért.

Másnap, midőn Armitage beállított a megjelölt órában az irodába, Lamman kimérten és komolyan köszöntötte. Hallgatagon tolta eléje a szivaros katulyát. Lamman szivarjai joggal örvendettek kitűnő hírnévnek, s a két jóbarát szótlanul pöfékelt vagy öt percig. Lamman aztán így szólt lassu hangon:

— Hallod-e, fiam, jobban szeretném, ha békében hagynál ezzel a dologgal.

— Amint tetszik — felelte röviden Armitage.

— Csak miattad való aggódásból mondom.

— Oh, miattam ne fájjon a fejed. Már látom, hogy van valami jó mondanivalód.

— Tudniillik olyan valami, amit én jónak tartok. De ebben még nincs garancia a teljes biztonságára.

— Van is olyan a börzén!

— Hát bizony nincs, legalább nagy dolgoknál semmi esetre sincs.

— Magad is bele mégy?

— Természetesen.

— Akkor én is belemegyek; tudniillik, ha megengeded.

— Kérlek, ne haragudjál, ha figyelmeztetlek, hogy az oly veszteség, melyet én könnyen kiheverek, téged koldusbotra juttatna.

— Viselni fogom a következményeit.

— Akkor hát nem bánom, — mondotta Lamman — mindenki ura saját akaratának. Őszintén szólva, — tette hozzá némi vonakodással — nem hiszem, hogy nagy kockázattal járna. De van egy kikötésem.

— Ki vele.

A nagy dromedár ember szemmeláthatólag zavarban volt.

— Armitage, kezdette végre — őszintén megmondom neked, hogy még nem tettem le min-

den reményről Lee Norma kezét illetőleg s nem is teszek le, míg meg nem esküdtetek. Ha beüt a fogás, tüstént feleségül akarod venni Normát?

A másik biccentett a fejével.

— Az nem vág össze az én tervemmel; én is kérek egy esélyt a magam számára. A fiatal lányok változtatni is szoktak szándékukon.

— Norma nem olyan.

— Annál jobb reád nézve, ez megkönnyíti számodra, hogy elfogadd föltételemet. Megigéred-e, hogy ha megnyered ezt a játékot, vársz még hat, vagy mondjuk: három hónapig.

Armitage egy pillanatig habozott.

— Áll az alku — mondotta végre és odanyujtotta a kezét.

Lamman erőteljesen megszorította.

— Most pedig térjünk a dologra — mondotta vidáman. — Értesülésem szerint most Egyesült Aranybánya-részvényeket kell vásárolni. Remélem, hallottad már hírét ennek a társaságnak?

— Ószintén szólva, nem!

— No persze, te nem igen szoktál törődni a tőzsdével. Az Egyesült Aranybánya-részvény jó egynéhány napja a legkeresettebb papir a tőzsdén. Egy amerikai konzorcium közös igazgatás alá vont néhány bányát, jókat és rosszakat, régieket s újakat s most felhajtja a részvényeinek árát. Az öt-dolláros részjegyek árfolyama egy hét alatt tízre szökött, igaz, hogy a következő héten meg újra leszállt ötre. De azt hiszem, hogy áremelkedésük most annál nagyobb lesz.

— Értem, — mondotta Armitage — a bányák jobbak, mint hitték.

Lamman jólelkű gunnyal nézett reá.

— Nagyon zöld vagy te még, pajtás! A bánya vagy az arany egészen mellékes; a pénzpiac emberei, a legjobbak és leggazdagabbak az

Egyesült-Államokban, azt hiszem, újabb haussera készülnek, s én kezdettől fogva részt akarok venni benne.

— Én is.

— Te is, ha kedved van megkockáztatni. Most venni, venni s újra csak venni kell. Itt van az amerikai megbízottamnak szóló távirat. Titkos jegyű irás, de akinek megvan hozzá a kulcsa, könnyen olvassa. Magam adom fel tüstént az utasítást, mert úgy lehet, hogy most minden perc ezreket jelent.

— Vehetsz az én számomra is?

— Nem, intézkedjél csak a saját bizománysod útján. De légy óvatos, hogy el ne árulj, mert kátyuba viheted a szekereimet.

— Reám bízhatod. Mikor kezdjem?

— Legjobb, ha mindjárt.

Elmentek együtt egy csöndes kis táviróhivatalba, hol Lamman feladta a táviratot. Armitage nagy csodálkozással vette észre, hogy a hivatalnok, aki felvette, szembetűnően hasonlít hozzá. Csak annyiban különböztek egymástól, hogy Armitage arca simára volt borotválva, a hivatalnok pedig kis bajuszt és hegyes pofaszakálat viselt. Mindenesetre oly nagy volt köztük a hasonlóság, hogy furcsállotta, hogy se Lamman, se a hivatalnok nem vette észre.

Lamman azután elvált tőle, ő pedig elment a bizományoshoz.

Mr. Samson, a komoly, lelkiismeretes, ezüstfehér haju férfiú, nagyon elcsodálkozott, mikor Armitage Fülöp megbizta, hogy vegyen számára huszezer fontig Egyesült Aranybánya-részvényt.

— Nagy összeg az, — óvta atyai hangon — az Egyesült Aranybánya-részvényt nyereszkeedésre szánt papírnak tartják.

— Viselem a következményeket — felelte Armitage.

— De nem adott szabatos megbizást. Meddig mehetnek? Készpénzen vegyek-e vagy számlára.

— Ahhoz én nem értek, mr. Samson. Vegyen, vegyen és újra csak vegyen, amíg tart a huszezer fontban. A többit önre bízom.

— Nagyon biztosnak látszik lenni a dolgában — gondolta Samson ur. — Magam is próbállok belemenni egy kis kockázatba.

S mielőtt eljárt volna Armitage Phil megbízásában, vett előbb a saját számlájára egy jó csomót a megjelölt részvényekből.

III. FEJEZET.

Hausse és bukás.

Armitage Phil most tanulmányozta először életében a tőzsdejelentéseket. A szeme csak átfutott az ujság hasábjain, az országgyűlési és a sport-tudósításokon, melyek máskor legjobban érdekeltek, s a börze-jelentéseken állt meg. Az Egyesült Aranybánya-papir az első napokon egészen nyugodt maradt, aztán gyöngén ingadozni kezdett fel s alá a pari vonalon, végül lassan, de biztosan ment fölfelé. Elérte árfolyamának nyolcad-, negyed-, felerésznyi növekedését, s az irányzat még mindig emelkedő volt. Armitage már nem érte be az ujságok tudósításával, s a legfrisebb jelentéseket a klubban kísérte figyelemmel. Az ő erein is végigfutott a játékosok lázas izgatottsága. A hausse csakhamar magára vonta a közfigyelmet, bolond hírek keltek szárnyra és váltak közbeszéd tárgyává a klubban. Phil barátunk fölényesen mosolygott, hallva az efféle beszélgetést, mert hiszen a beavatottak közé tartozott s mulatott a kívül állók együgyű megjegyzésein.

Egyszer véletlenül összeakadt az utcán Lammanal.

— Nos, — szólt az, midőn Armitage melegen megszorította a kezét — meg vagy elégedve?

— Fognak-e még emelkedni? — kérdezte Armitage.

Lamman jólelkű, harsány kacajra fakadt.

— Mit tudom én? Nem vagyok próféta. De ha el akarod adni a mostani áron, átveszem a kis készletedet, remélem, elsőséget adsz nekem? A börzejáték nem fiatalembernek való, megviseli az idegeit.

— Hát te mit teszel? — kérdezte Phil.

— Én veszek — mondotta Lamman biztató szemhunyorítással és elrobogott.

Phil egyelőre meg volt elégedve és meg volt nyugtatva; de érezte, hogy a dolog erősen hat az idegeire. Egy napon, midőn az ötdolláros részvények tizenegyen álltak, bement a bizományosához. Samson ur roppantul szeretetreméltóan fogadta.

— Gratulálok, mr. Armitage, — mondotta — nagyon finom szaglása volt. Ugy-e, megbocsát, hogy lebeszéltem, de hiszen nem gyanithattam, hogy annyira ért hozzá.

Armitage Phil még nagyon fiatal volt. A bók hízelt neki, mintha csakugyan bámulatos dolgot művelt volna. — Természetesen, Samson ur — mondotta fölényesen. — Csak azért jöttem be, hogy megtudjam, hogyan is állok?

— Parancsoljon — felelte a bizományos. — Jenkins, — kiáltotta be a nagy irodába — kérem, hozza csak be Armitage ur számláját.

Kinyitotta a könyvet az asztalon. — Lássuk csak. Azon a napon, mikor a megbízást adta, vettünk két tételt, hogyan is csak?...

Armitage udvariasan félbeszakította.

— Ne fáradjon a részletekkel. Megtudhatnám-e, hogy állok most, vagyis, hogy mennyit hoz az üzlet, ha most eladom a papírjaimat?

— Eszerint azt hiszi, hogy elérte a maximumot? — kérdezte mr. Samson aggódva és kacagató alázatossággal.

Armitage titokzatosan mosolygott és a fejét rázta. — Azt nem mondtam. Csak szükségem volt némi tájékozódásra.

— Bocsánatot kérek, ha indiszkrét voltam. Rögtön. — Szorgosan számolgatott aranyos ceruzájával egy darab papiroson. — A helyzet a következő: Vettünk az ön számlájára huszezer részvényt. A nyereség átlag körülbelül hat dollár. Eszerint, mr. Armitage, ha most el akarja adni a részvényeit, nyeresége körülbelül huszonnégyezer font.

Armitagenak elállt a szava. Egy hét alatt huszonnégyezer s egy hónap alatt talán százezer font! Hiszen egyes ujságok még további emelkedést jövendöltek. Érezte, hogy barátjához, Lammanhoz kellene tanácsért fordulnia, mert hiszen ő maga oly járatlan volt az efféle dolgokban, mint a ma született gyermek. De nagylelkű barátjának segítsége egy kissé mégis keserű volt számára; az önzés elkábitotta lelkiismeretét, mely azt sugta neki, hogy nem szép és nemes dolog, éppen ehhez az emberhez fordulnia segítségért.

— Realizáljam az üzletet? — kérdezte mr. Samson.

— Ne tegye, Samson ur. Még nem adom el. Az Egyesült Aranybánya-részvény még emelkedni fog. Néhány nap múlva hirt adok magamról.

Maga is csodálta azt a nyugodt biztosságot, amellyel elbucszott a bizományostól. Ugy ment el, mint aki érzi, hogy szárnyára vette a szerencse. De egyszerre átnyilalt agyán egy gondolat. Ez az egész nagy szerencse olyan, mint a

mesebeli kincs, mely épp oly hamar elpárolog, mint amily hamar szert tettek reá. Már visszafelé is indult, hogy megbizza az alkuszt az eladással, de aztán magához intett egy bérkocsit és Lammanhoz hajtatott.

Lamman szemmel láthatóan megörült látogatásának.

— Szinte vártalak. Nos?

Ez az egyetlen szó nagyon sokat mondott.

— Régóta eljöttem volna már, ha nem tartottam volna tőle, hogy terhedre esem — mondotta Armitage kissé zavartan. — Bűvészmester vagy. Hogyan köszönhetem meg neked?

— Szóra sem érdemes. Egy kis tip elvégre semmimbe se kerül. Hiszen magam is érdekelve vagyok és remélem, hogy még többet is csinálhatok belőle.

Armitage tüstént lépre ment.

— Tehát nekem is ajánlanád, hogy még várjak?

— Nem — felelte Lamman kimérten. — Nem adok tanácsot; nem veszem magamra a felelősséget. Nem akarom, hogy szememre vethesd, ha a dolog bármi ok miatt rosszul vág be.

Armitage mosolygott s úgy vélte, hogy megértette.

— Nem hiszed, hogy a papírok esni fognak?

— Természetes, hogy hiszem. Megteszik azt okvetetlenül, mielőtt biztosan és szilárdan megállapodnak a magas árfolyamon; hiszen enélkül megszűnnék minden spekuláció.

Armitage megkapta a tanácsot és csak az kellett neki.

— Isten veled, öreg fiu és ezer köszönet a jó tipért. Egészen meg vagyok szégyenülve az adott viszonyok közt.

— Merőben fölösleges, — mondotta Lam-

man — a háboruban és a szerelemben minden szabad. Egyébként pedig jó lesz vigyázni magadra, mert megeshetik, hogy egyszer hamis tipet adok ám!

— Sohase legyen nagyobb gondom, mint az — kacagott Armitage.

Midőn a részvények árfolyama másnap kissé alábbszállt, Armitage a legnagyobb lelki nyugalommal olvasta róla a jelentést a Timesban és titkon szerencsét kívánt magának, hogy oly hűséges barátja van. De még jobban gratulált magának másnap reggel, mikor a részvények árát felhajtották tizenkilencre. Armitage is elhatározta magában, mint mások is sokan, hogy eladja papirjait, mihelyt elérik a kerek összeget. De ez a pillanat nem következett el soha. Délben az a hír érkezett a klubba, hogy az árfolyam csökkent. Egy darabig úgy látszott, hogy folyvást száll föl s alá, aztán egyszerre csak hanyatlani kezdett feltartóztathatatlanul. Mélyebbre, mind mélyebbre! Newyorkban vad zavar és valóságos pánik uralkodott, s a Throgmorton Streeten is alig kevésbbé. Vadállattá váltak az emberek, néhányan fejbe lőtték magukat, mások megőrültek. A szappanbuborék szétpattant, a részvények nem érték meg a papirost sem, amelyre nyomtatva voltak, és Armitage Phil tönkre ment.

IV. FEJEZET.

A halál karmaiból.

Armitage úgy érezte, mintha megütötte volna a szél. Azon az estén megtette azt, amit még sohasem tett meg. Hazavitt magával három üveg pezsgőt és addig ivott, míg elaludt.

De ezzel csak rövid haladékot nyert, mert néhány óra múlva felébredt nehéz álmaiból, csodálkozott, hogy a villamos lámpa még ég s hogy még

nem is vetkőzött le. Aztán egyszerre metsző fájdalommal jutott tudatára, hogy tönkre ment. Órák hosszáig ült mozdulatlanul és meredt szemmel révedezett a jövő vigasztalanságán. Elvesztette nemcsak a vagyonát, hanem a leányt is, akit szeretett. Most már csakugyan koldus volt és fel kellett mentenie Normát adott szava alól; irni akart neki rögtön s tudtára adni, hogy szabadon rendelkezhetik magával.

Egy jéghideg fürdő lecsillapította idegeit, s jó étvággal ment le reggelizni. Hiszen enni elvégre kell, ha tönkre ment is az ember!

Három levél hevert a terítéke mellett. Legelőbb a legkisebbet vette kezébe. A levél nagyon rövid volt. Tegnap még boldoggá tette volna, de ma sajgó fájdalmat érzett, mikor elolvasta.

Kedves Phil, — ma déli tizenkét órakor egyedül leszek otthon. Szeret *Norma.*

U. i. Papa már határozott.

Nem merészelhette, hogy engedjen ennek a meghívásnak. Tudta, hogy bátorságát veszítené, mert Norma most még jobban szeretné és kész volna követni most is.

— Nem, — suttogta magában — olyan lump még sem vagyok. Megirok neki mindent, s ha elmegyek innen, nem hagyom hátra cimemet. Egészen el kell tűnnöm az életéből.

A második levelet Lamman írta, röviden, férfiasan, őszintén, szokása szerint.

Kedves Armitage, — nem bocsáthatom meg magamnak, hogy én vagyok az oka szerencsétlenségének. Tegnap egész nap abban bizakodtam, hogy még jókor eladod az Egyesült Aranybányarésztvényeknek legalább egy részét. Szeretném pofon verni magamat, hogy nem adtam neked azt a tanácsot, hogy vonulj vissza nyereségedel. De mi köztünk némelykor a legokosabb

is tökfílkó. Engem is meglehetősen sulyosan ért a csapás, de én kibirom. Ha valamiképpen segítségére lehetek, fordulj hozzám bizalommal. Váltig barátod

Lamman A.

— A jó fiu, — gondolta magában Armitage — mily tisztességes; hogy felajánlja segítségét; de ő az utolsó azok közt, akiktől bármit is elfogadhatok. Egyáltalán nem is lett volna szabad hozzám fordulnom s alapjában véve megérdemellem sorsomat.

Mr. Samson értesítése, az utolsó a három levél közül, rövid és száraz volt. Csatolva volt hozzá egy leszámolás, melyből Armitage nem értett meg semmi mást, mint azt, hogy vagyonából 229 font sterling, 7 shilling és 4 pence maradt meg számára.

E levél következtében fontolóra vette, hogy most már voltaképpen hogyan is áll? Tartozása alig volt, mert mindig készpénzzel fizetett. Ha mindent kifizet, marad még kerek kétszáz fontja. Ez legalább módot és időt biztosít számára, hogy valamennyire körülnézhessen. Elektrotechnikát végzett s mindig érdekelték a legújabb találmányok. Tudott megszerkeszteni egy távirókészüléket, feltalált papiroson egy új repülőgépet, utóbb meg a dróttalan táviró érdekelte. Ezzel mégis csak kereshet legalább annyit, hogy megélhet belőle.

Megírta a három levelet s elment hazulról, hogy munka után nézzon.

Hetekig és hónapokig mindhiába nézett utána. Olcsó lakásba költözött, nagyon egyszerűen élt, elkerülte minden régebbi ismerősét, de a kétszáz font mégis gyorsan olvadt el a kezei között. Sohasem tanulta meg a takarékoságot.

Egy este a Marble Arch előtt lévő széles gyalogjárón ödöngött. Jó szivar füstölgött a szá-

jában, amely fénylőzést hogy megengedhesse magának, viszont beérte tejjel és kenyérrel.

Gondolatai, mint most mindig, a kenyérkereseten jártak, de azért megakadt a szeme egy fiatalemberen, aki egy kissé támolgó léptekkel járt előtte s különösen ismerősnek tetszett. A fiatalember nem volt éppen részeg, de határozottan neheze ére esett, hogy egyenesen járjon. Armitage éppen mellette volt, mikor hirtelen, nem nézve se jobbra, se balra, az uttestre lépett és át akart vágni a kocsin. Puffogva jött arra az uton egy automobil, a soffőr örületesen túlkölt. A fiatalember hallotta a jelzést s egy pillanatig habozva megállt; legegyszerűbb és legtermészetesebb lett volna visszalépnie a gyalogjáróra, de ahelyett ő egyenesen az automobil útjába rohant. Kissé odább szabad volt az út, de mielőtt annyira juthatott volna, megbotlott és az autónak szinte a kerekei elé bukott.

A soffőr fékezett, de a koci nagyon is erős lendületben volt. Armitage egy szökéssel ott tért, galléron ragadta és félrerántotta az összeroskadt embert; majdnem jókor érkezett, de még sem egészen. Tántorgó lábainak egyikét elkapta s kettétörte a kerék.

A fájdalom velőtrázó kiáltása végigharsant a csöndben és nagy embertömeget csóditott össze mindenfelől. Az automobil néhány lépéssel odább megállt és gazdája holthallóvá arccal ugrott ki belőle. — Meghalt? — kérdezte aggódva.

— Nem hiszem — felelte Armitage, mélyen lehajolva a vonagló test fölé. — Azt hiszem, még ver a szíve.

Az elgázolt ember nagy nyögéssel felült és körülnézett.

Armitage bámulva kiáltott fel. A fájdalomban eltorzult halovány arc annak a táviróhivatal-

noknak az arca volt, aki oly nagyon hasonlítot hozzá.

Az automobil gazdája is észrevette a nagy hasonlatosságot.

— Testvére? — kérdezte Armitagetól, aki a fejét rázta.

Az elgázolt ember mosolygott és beszélni akart, de azután ájultan összerogyott.

— Szaporán, szaporán, segítsen, hogy a kocsiba emelhessük; kórházba kell vinnünk. A kocsim gyorsan és nyugodtan halad.

Az öreg ur felrántotta a kocsí ajtaját és segített Armitagenak, hogy jól helyezhesse el benn a sebesültet.

— Nem tart velünk? — kérdezte azután. — Helyes. Rendőr, kérem, csináljon utat, — kiáltotta az ablakból — itt van a névjegyem és a kocsim száma. Ezuttal csakugyan nem tehetünk a balesetről. Kórházba viszem a szegény ördögöt, azt hiszem, a lábát törte.

V. FEJEZET.

Átváltozás.

A sérülés egyszerű lábtörésnek bizonyult, mely bizonyosan összeforr. Armitage másnap, mikor meglátogatta a beteget, haloványnak, de nyugodtnak és nagyon beszédesnek találta.

— Üljön oda, — mondotta a páciens — hogy jobban megnézhessem. Hallom, hogy megóvott a túlvilági örömöktől, s nem neheztelek érte, mert szeretem a siralomnak ezt a megszokott völgyét s jól érzem magam benne. Ha egyszer kedve lesz reá, hogy egy automobil útjába álljon, ugy-e, alkalmat ad, hogy megmenthessem?

Kinyújtotta a hosszú karját.

Armitaget megint megragadta valami különös csodálat. Az a kéz épp úgy hasonlított az ő kezéhez, mint az elgázolt embernek arca és alakja az ő arcához és alakjához. Valósággal úgy látszott, hogy egy formából került elő ez a két ifju ember.

A vánkoson pihenő sápadt arc is mosolyogni látszott.

— Igen, — felelte Armitage pillantására — testvérek lehetnénk. Kár, hogy nincs úgy. Nekem nincs testvérem. De, úgy-e, szeretné tudni, ki és mi vagyok, és hogyan kerültem az autó kerekei alá? A dolog fölöttébb egyszerű. Kissé jól mulattam s eggyel több üveg pezsgőt ittam, mint amennyi elég lett volna. De a végén kezdem. Tehát engedje meg, hogy bemutassam önnek történetünk hőseit. Littledale Ciril M. vagyok, lakásom címe 7. West Avenue, Newyork; eddig ő brit felségének táviróhivatalnoka voltam. A dolog tudniillik így történt. Feleségül akartam venni az öregem titkárnőjét, akinél nincs különb leány a világon, de ez mellékes. Az öregem milliomos és nem akart tudni a dologról. Egyikünk sem engedett. Ő el akarta bocsátani a leányt. Én azt mondtam erre, hogy ez egyszerűen csunya dolog, s minthogy én vagyok az oka, megyek. Az öregem nagyon basáskodó ember. Azt felelte, hogy menjek a pokolba. De a leányt megtartotta, feljavította a fizetését s jobban bánt vele, mint azelőtt. Állást kaptam itt a postán. Irén — így hívják — irt nekem minden héten, de az öregemtől egy álló esztendeig nem kaptam egy sor írást sem. Tegnap aztán távirati utalványon küldött ötezer dollárt azzal az üzenettel, hogy „gyere haza és vedd feleségül“. Remélem, most már nem csodálkozik, hogy leírtam magam?

Armitage nagy érdeklődéssel hallgatta; ebben a fiatalemberben határozottan volt bátorság és elszánt-

ság, s kezdett valósággal büszke lenni a második én-jére.

— Láttam önt már a táviróhivatalban. Egy izben ott jártam Lamman Aby barátommal.

— Oh, ismerem Abyt — felelte amaz eléggé tiszteletlenül; — ravasz mint a róka, és nem kisebb mértékben lelkiismeretlen is. Mindig nálunk adta fel a táviratait, bennem felébredt a kíváncsiság, kérdezősködtem a nagy pocsolyán túl és megtudtam mindent.

— Ugyan mit?

— Ismerem minden fogását; a Standard Oil Companyhoz tartozik, de éles szeme legyen annak, aki ezt megtudja tőle. Amit Aby nem tud, azt nem érdemes tudni.

Hangjában oly megvetés volt, mely világosan éreztette, hogy Abyt éppen nem sorozza a világ legbecsületesebb emberei közé.

Armitage elpirult boszuságában, mert hűséges jóbarát volt.

A yankee éles szeme kitalálta gondolatait. — Bocsnát, — mondotta bűnbánó hangon — nem tudtam, hogy barátja önnek.

— A legjobb barátom, jobbat nem is kívánhatnék — felelte Armitage melegen. — Csak nem-régiben is segített rajtam, vagy legalább akart segíteni, bár...

Littledale szeme feszült érdeklődéssel pihent meg rajta, látva habozását.

— Egészen bizonyos benne? — kérdezte vonatva s kissé gunyos hangon.

— Alaposan téved.

— De hiszen nem mondtam semmit.

— De annál többet gondolt. Elmondom önnek az egész történetet, hogy ne gondoljon rosszat róla.

Hűségesen elmondott mindent és e szavak-

kal végezte: — Bizonyos tekintetben önnek is része van benne. Azon a napon jártunk együtt az ön hivatalában. Emlékszik még reá?

— Hogyne emlékezném. Körülbelül négy hónappal ezelőtt történt. Az ön arca mindjárt megtetszett nekem s csodálkoztam rajta, hogyan kerül ön abba a társaságba.

— Lamman maga adta át önnek a táviratot, Egyesült bányarészcégek akart venni.

— *Eladni* — felelte amaz nyomatékosan. — Nagyon jól eszemben tartottam azt a megbízást. „Egyesült aranybánya-részcéget eladni, újra eladni a bukásig.“

— Csak nyugodtan, barátom. — Armitage felszökött helyéről. — Vegye a dolgot egész nyugodtan. A tiszta igazságot mondom. Egyszer unalomból a titkosjegyű irások tanulmányozására vettem magam a postahivatalban, aztán érdeklődni kezdtem Aby titkos jegyei iránt; kemény dió volt, de mégis megtörtem, s így nagyon sok titkát tudtam ki a derék embernek. Világosan emlékszem arra a bizonyos táviratra is, mert kísértésbe estem, hogy megtáviratozzam a hirt az öregemnek.

Nem lehetett kételkedni szavainak őszinteségében, s Armitagenak most, hogy helyes nyomra vezették gondolatait, száz apróság jutott eszébe Lammannal folytatott beszélgetéseiből, mely egytől-egyig megerősítette új barátjának kijelentéseit. Eszerint hát a vén Aby csak játszott vele, mint a vakon hívó gyermekkel s a barátság színe alatt tönkre tette.

A vér a fejébe szökött s majdnem megfojtotta az indulat. — Az átkozott zsvány! — kiáltotta végre

— Ezt már szeretem, — helyeselte az ágyban fekvő beteg — zsvány az, sőt még annál is rosszabb.

— A gaz áruló! Ha megfojthatnám! De meg is mondom neki a véleményemet, csak találkozom vele.

— Én meg azt mondom, ne szóljon semmit. Szép volna megfojtani, csak az a baj, hogy az következményekkel jár. De talán lesz arra más mód is. Hadd gondolkozzom a dologról; de most hagyjon magamra. Az orvos azt mondja, hogy minél többet pihenjek és minél kevesebbet beszéljek, ha azt akarom, hogy két hónap alatt Irénhez utazhassam.

Armitage másnap reggel, gyötrelmes, nyugtalanul töltött éjszaka után újra meglátogatta a kórházban Littledalet.

A yankee vizsga szemmel nézett reá. — No, szeretne még összekerülni Aby barátunkkal?

— Remélem nem kerül az utamba. Nem vehetném le róla a kezem.

— Annyira van vele? — kérdezte Littledale csalódottan. — Gondoltam valamit, amivel segíhetnék a baján. Szemet szemért, fogat fogért. De ha nem akarja... De mihez akar fogni? Ugy szeretnék segíteni magán. Önnek köszönhetem az életemet s ez idő szerint az nagyon sokat ér nekem. Nem róhatom le egész tartozásomat, de szerény kamatot talán mégis fizethetek.

Könnyen odavetett szavaiból mély érzés csengett ki. — Nekem — így folytatta — kitünően megy sorom. Ma reggel két táviratot kaptam: az egyiket az öregemtől, a másikat Iréntől. Szörnyen összebarátkoztak egymással s kölcsönösen mint papát és leányomat emlegetik egymást. A doktor meg azt mondja, hogy két hónap alatt tökéletesen összeforr a lábam. De szeretném lábra állítani magát is; tudom, nincs értelme, hogy pénzt kínáljak, bár volna elég kettőnk számára is. Azért hát azt gondoltam magamban: ön becsületesen akarja

megkeresni a kenyérét; bólintson, amikor igazam van.

Armitage kacagott és bólintott a fejével.

— Nem szerezhetné meg nekem azt a helyet, amelyről ön lemondott? — kérdezte tréfásan.

A yankee mindjárt komolyan vette a kérdést.

— Egyáltalában nem mondtam le róla. Ellenkezőleg, tegnap szabadságot kértem, mellékeltem kérvényemhez az orvosi bizonyítványt s kaptam két havi szabadságot teljes fizetéssel.

— Azt hittem, haza akar menni papájához és Irénhez — kiáltotta Armitage egészen össze-zavarodva.

— Természetesen — felelte az a legnagyobb nyugalommal.

— De akkor hogyan tarthatja meg állását?

— Szükségem van egy helyettesre s azt megtaláltam önben. Ne nézzon reám oly bámészul. Sárgolyónkon van elég hely két Littledale Ciril számára is, különösen ha az egyik az óvilágban, a másik az újvilágban él. Maga az óvilágban fog lakni.

— De nem látom be...

— Tegyen csak pápaszemet az orrára, akkor majd meglát mindent. Hiszen mi ketten olyanok vagyunk, mintha ikertestvérek volnánk. Én majd simára borotválom az arcomat, maga meg szakállat ereszt. Azután majd eltanulja tőlem, hogyan irok és beszélek. Van reá két hónapja. Akkor aztán átveszi a hivatalomat s nincs az az ember, aki észrevenné a huncutságot.

Armitage szabadkozott egy kissé e bolond terv ellen, de aztán elég könnyen leszerelt.

— Szeretné, ha volna kenyérkeresete? Nos itt áll rendelkezésére. Szeretne eltűnni a világ elől? Ám tessék, rejtőzködjék el az én külsőm mögé. Hogy nem volna becsületes eljárás? Bolond be-

széd. A államnak tökéletesen mindegy, ki végzi el a munkát; neki az a fő, hogy elvégezzék.

— De folyton látnám ott Lammant és nem vehetném le a kezem a gazemberről.

— Az nem okvetlenül szükséges, ha nem vágyakozik feltétlenül a látására. Magam is csak egynéhányszor láttam, mert hallottam hírét odaát és kíváncsi voltam reá. A legtájékozottabb ember ő egész Európában és a kémek egész seregét tartja pénzzel. De önnek merőben fölösleges kimozdulnia lakályos kis hivatalszobájából; a továbbitandó táviratokat egy nagyon kedves kis leány fogja a kezéhez szolgáltatni. Ha nem szeretném Irént, ki tudja, mire nem adom fejem.

Armitage lesütötte szemét, míg a másik nem vette le róla tekintetét.

— Örült és veszedelmes terv az — mondotta végre Phil, de már erős kísértésben volt, hogy engedjen.

— Egyáltalán nem — felelte a yankee. — Hiszen bármikor leborotváltathatja a szakállát s újra mint Armitage jelenhetik meg az események színpadán. Kezet reá!

Armitage megszorította a feléje nyújtott kezét. — Hiszen ugyis mindegy, bármi lesz belőlem.

De alapjában véve nagy öröme telt a kaland továbbfolytatásában. Littledale fáradhatatlan volt az oktatásban, s maga is pompásan utánozta Armitage mozdulatait, hangját és kacaját. Szinte össze lehetett volna tévesztetni új barátjával.

Armitagenak lassan, de épp oly biztosan sikerült elsajátítania Littledale amerikai kiejtését és orrhangját s végre a csalódásig hiven utánozta az írását is. Littledale töviről-hegyire leírta neki a saját lakását s a postahivatalt, végezetül pedig hozzátette:

— Két hónapja, hogy nem láttak, ennek következtében annál kevésbbé fognak kételkedni.

Egyszer, mikor a második hónap végéhez közeledett, Littledale így szólt:

— Most már nincs szükséged kioktatásra, mert már tetőtől-talpig te vagy én, még Irén is tüstént hozzád menne feleségül, ha ezen a hangon szólitanád meg. De meg kell még mutatnom neked másvalamit is, valami nagyon érdekeset. Ugy-e, jut eszedbe még, hogy megtaláltam a kulcsát Lamman titkosjegyü írásának?

— Hagyj békén azzal a fickóval — pattant fel Armitage.

— De a titkos írása nagyon felfurcsos és finom egy találmány, az ember sohasem tudhatja, mikor veheti hasznát az effélének. Tedd meg a kedvemért, — tette hozzá kis szünet elmultával — igazán büszke vagyok rá, hogy meggletem a titkát.

Erre Armitage mindjárt engedett. És mihamarább meg is lelte érte jutalmát, mert kellőképpen gyönyörködhetett az egyszerűségében e titkosjegyü írásnak, melyet nagyon elmésen szerkesztettek meg.

— Nem értem, hogyan lehetett meglelni ennek a kulcsát — mondotta.

Littledalének jól esett ez a megjegyzés.

— Azt tartják, hogy az emberész képes megfejteni minden írást, melyet emberész talált ki. Mondják, hogy a British Museumban vannak emberek, akik képesek elolvasni oly írást is, melyet öt vagy hatezer évvel ezelőtt, régen elporladt kezek irtak le. Lamman titkosjegyü írását maga Lamman találta fel, azért volt oly nehéz megfejteni. De aki tudja a kulcsot, annak gyermekjáték az egész. El tudod-e olvasni már most magad?

— Kifogástalanul.

— Irni is tudod? Próbáld meg és írd holnap egy levelet e recipe szerint. Tedd meg az én kedvemért. Szeretném. Talán — folytatta elgondol-

kozva — valamikor lesz valami közölni valónk egymással.

— Nem nagyon valószínű — tétovázott Armitage. — De ha mulattat a dolog téged, megteszem.

Littledale roppantul örült, mikor másnap reggel elolvasta a levelet.

— Igen, — dörmögte — azt hiszem, hogy ha eljön az ideje, majd megteszi a magáét ez az írás.

De tartogatott Armitage számára még egy újabb meglepetést is, mielőtt végképpen szerepet cseréltek egymással.

— Engem nem is hívnak Littledalenak — mondotta hirtelen.

— Nem?

— Nem. Thornton Károlynak hívnak. Atyámat, az öreg „Thorn“-t nagyon jól ismerik a Wall Streeten. Itt van a címem, vésd jól az elmédbe, légy rajta, hogy tudd még holnap és holnapután is, akkor azután égesd el a papirost. Most pedig arra kérlek, ígérd meg, hogy megteszel nekem egy nagy szivességet, ha alkalmad nyílik reá.

— Bajjal hiszem, hogy nyílnék.

— De azért megígéred?

— Persze, hogy megígérem.

A yankee egy pillanatig habozott, mintha nem tudná, mily szavakba öntse kívánságát.

— Mondottam már neked, — szolt aztán — hogy apám nagy marha a Wall Streeten; több pénze van, mint amennyit elkölthet, de azért él-hal egy kis börze-fogásért.

— És elrettentő példa gyanánt akarsz előtte emliteni engem?

— Dehogy. Csakhogy a fiu is az apjára ütött.

— No akkor hát spekulálj, hiszen megen-gedheted magadnak.

— Akarok is; s arra kérnélek téged, hogy küldj el nekem tüstént egy jó tippet, mihelyt a kezvedbe kerül.

— Neked? Ugy látom, tréfát üzöl velem.

— Hitemre, nem! Te lehetetlennek tartod, én pedig nagyon valószínűnek tartom. Jusson eszedbe ígéreted. Téged nem terhel semmi felelősség, mi egészen a magunk belátása szerint járunk el, s ha nyerünk, megkapod a fele nyereséget.

— De én...

— Tudom, tudom, nem akarsz elfogadni a pénzt — szakította félbe a barátja. — De mint-hogy nézeted szerint a legkisebb kilátásod sincs reá, voltaképpen fölösleges is összevesznünk a medve bőrén.

— No nem bánom, hát elfogadom a felét az első zsák aranynak, melyet megtalálasz.

— Melynek megtalálásában te leszel segítségünkre — igazította helyre szavát Thornton.

— Áll az alku, meg ne feledkezzél róla.

VI. FEJEZET.

Elveszett és megkerült.

A terv kifogástalanul sikerült. Armitage laszanként áthordta minden cókmókját Thornton lakására. Az utolsó estén a két jóbarát bőséges bucsuebédet költött el együtt a Savoy-hotelben, ahová Thornton átköltözött. Mindketten nagyon izgatottak voltak a kaland miatt s késő éjszakáig beszélgettek egymással. Armitage úgy érezte, mintha valami különös álma volna, melyből egy perc múlva már felébred, ellenben Thornton a legtökéletesebb egykedvűséggel játszotta szerepét.

Másnap reggel ruhát cseréltek. Thornton megborotválkozott, melegen elbucszott barátjától és

kocsira ült, hogy künn legyen a pályaudvaron a liverpooli vonat indulásáig. Ellenben Armitage Phil, ki kis bajuszával és rövidre nyírott pofaszakállával Littledale Cirillé változott át, otthon maradt.

Armitage csodálkozott magában, hogy az a nyughatatlan yankee, ki rendszerint pontban a vonat indulása előtt szokott kiérni a pályaudvarra, miért ment el ma oly szokatlanul korán. Thornton kitért kérdései elől s elkerülhetetlen bucsulátogatásokat emlegetett, és Phil sohasem is gyanította, mily elbizakodott csinyre készült épp akkor az a javithatatlan kópé.

Thornton, mikor hansomja bekanyarodott az utcasarkon, megkopogtatta esernyőjének fogójával a kocsi ablakát, s megadva a kocsisnak Lamman Aby címét, azt mondotta, hogy oda hajtson.

A nagyon meglepődött Aby roppantul melegen fogadta kedves barátját, és Armitage második énje nem maradt hátra mögötte a baráti érzés melegében. Persze kitűnt, hogy Lammanak majdnem megszakadt a szíve barátjának eltűnése miatt érzett kétségbeesésében.

— Már attól tartottam, — mondotta — de inkább nem is mondom meg, mitől tartottam egy-egy pillanatban. Sok éjszaka nem hunytam le a szemem, annyira aggódtam miattad. Mindig az a gondolat gyötört, hogy végre is én ástam neked azt a vermet, ha még oly jó volt is a szándékom, s kötelességemnek tartom, hogy kisegitselek bajodból. Mondd meg, kérlek, mit tehetek érdekedben? Igaz ugyan, hogy magamat is eléggé érzékenyen sújtott az az ostobaság.

A látogató azzal a kijelentéssel szakította félbe szavát, hogy még aznap délután Newyorkba utazik.

Lamman szörnyen csodálkozott és háborgott; azt hajtogatta, hogy mégis kegyetlenül nehéz do-

log, tökéletesen szakítani a régi életmóddal és régi ismerősökkel; igyekezett eltéríteni gondolatától s annál jobban buzgólkodott ez irányban, minél elszántabbnak látta az ál-Armitaget. Végre belátta, hogy mégis legjobb lesz így, s nagylelkűen kölcsönt ajánlott fel barátjának, amit az köszönettel visszautasított.

— Tudod-e, — kiáltotta hirtelen és szerezetreméltóan — hogy nagy kedvem volna becsukni a boltot s elkísérni téged Liverpoolba? Csakugyan, meg is teszem.

Utra is keltek együtt egy második osztályu vasuti kocsiban, mert a szegény Armitage viszonyai immár nem engedték meg az első osztályban való utazás fényűzését. Együtt is ettek, de Armitage kötötte magát ahhoz, hogy maga fizeti ki a saját részét. Lamman vele ment a hajó fedélzetére is, s ott beszélgetett vele mindaddig, míg a hatalmas hajó el nem oldozkodott a kikötő falától, s egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy az igazi Armitagenak mondott istenhozzádot.

Thornton végigjátszotta szerepét, még a hajó korlátja mellől is bucsut integetett Abynak, s utóbb a dohányzóban, egy jó korty itallal jutalmazta meg önmagát sikerült játékáért.

— Ha Armitage is így állja meg a sarat, okvetetlenül győzni fogunk.

Eközben Armitageot oly üdvriadal fogadta a táviróhivatalban, hogy meg volt lepődve és meg volt illetődve. Csakhamar tisztába jött vele, hogy ő itt voltaképpen a legkedveltebb emberek egyike. Helyettese mogorva, bárdolatlan fickó volt s a postamester, de a leánya is nagy mértékben örült, hogy visszajött ez a mindig jókedvű yankee. Sőt Armitagenak, a távollevő Irénre gondolva, úgy tetszett, hogy az ifju leány öröme kissé talán túlságosan is lelkes.

Az új életmód bámulatos gyorsasággal válik megszokottá, aztán úgy forog tovább, mint az óramű kereke, simán és minden zökkenés nélkül. Armitage egy hét múlva teljesen otthonosan végezte kötelességeit s egy hónap múlva már második természetévé vált új tevékenysége. Munkája könnyű volt, szobájában nem dolgozott más, csak ő maga, s voltak órák, hogy egészen zavartalanul olvasgathatta a továbbbitandó és beérkezett táviratokat. Szokatlan és egyhangu munkája kezdetben úgy hatott reá, mint valami altatószer, mely álomba ringatta boldogtalan szerelme miatt érzett kétségbeesését, de bizonyos idő múlva megszűnt ez a hatás, mint ahogy a hosszas használat következtében erejét veszti minden kábító szer, s Armitage lelkében sajgó fájdalommal ébredt fel újra a vágy és a szerelem, mint ahogy a beteg is régi kinjaira ébred hosszú, kába álmából. Már hetekkel azelőtt, Norma iránt érzett mély részvétellel, de saját magára nézve minden remény nélkül olvasta hírét az öreg Lee váratlan halálának.

Akkor erőt vett magában a kísértésen, hogy felkeresse Normát, vagy akár levelet írjon neki, mert nem akarta igazolni előtte atyjának azt a szemrehányását, hogy koldus létére kéri feleségül; pedig érezte, hogy ha látná a leány szemrehányó, kedves tekintetét, oda volna minden ereje és szilárd elhatározása. De azért a Normára való emlékezés mindjobban gyötörte, zavarta a munkában, nyugtalanná tette és megfosztotta álmától.

Egy napon különösebb érdeklődés nélkül vette kezébe kedves folyóiratát. A címlapon, melyen azelőtt sohasem vett észre hirdetést, megremegve és saját szerű érzelmekkel fedezte fel a következő felhívást:

Talált tárgy. Kis arany medaillon, fedelén A. P. betűvel, benne női arckép. A megtaláló bőséges jutalmat vár. Személyes jelentkezés kéri.

Az ő medaillonja, benne Norma arcképével! Ez a felhívás eszébe juttatta azt a napot, midőn elvesztette; azt a napot, melyen megvallotta szerelmét. Ugy tetszett neki, mintha évek multak volna el azóta. Sokszor érezte e kis ékszer hiányát s nagy örömmel töltötte el a remény, hogy visszakaphatja.

Mióta elfoglalta hivatalát, bevezette a táviratozás titkaiba azt az ifju leányt, akit oly nagyon dicsért előtte amerikai barátja, s a leány mindig örült, ha elfoglalhatta helyét a távirókészüléknél. Armitage öt perccel azután, hogy olvasta azt a felhívást, már egy hansomban ült és lóhalálában a Queen Anne Mansions felé, a hirdetésben megjelölt címre hajtatott.

Mig uton van, próbáljuk meg felderíteni, hogyan került az a hirdetés a folyóirat boritéklapjára. Evégből két hétre vissza kell fordulnunk történetünk folyamában.

Két ifju leány ül egy kedvesen berendezett szalonban, melynek uralkodó színe valami különösen szép rózsaszín.

Lee Norma bágyadtan veti magát hátra egy öblös székben s úgy tesz, mintha nagyon el volna merülve Shakespearenak egy bámulatosan szép kiadású kötetébe. A könyv Romeo és Julia lapjainál van kinyitva; a színházban valamikor könyekig megindították a darab jelenetei, de a hideg fekete betűk nem hatották meg úgy, mint az élő emberi hang, s a saját keservére gondolva, mihamarább megfeledezett Julia szerelmi bánatáról.

A másik leány, szőke hajával és kék sze-

mével, éppen ellentéte volt az ő sötétszemű szépségének. Bár idősebb volt nála, mégis fiatalabbnak látszott karcsu, hajlékony természetével, melyet acéllossá tett a nagy előszeretettel üzőtt sport. A testhez illő ruha csak még jobban kiemelte alakjának gyönyörű plasztikáját.

E bájos teremtésben senki se gyanította volna *Myrl* Dórát, a híres titkosrendőrnőt, kinek éles, finom elméje nem egy körmönfont gonosztevőt vett le a lábáról, s kinek bátorsága s hidegvére akárhányszor dacolt a legborzasztóbb veszedelmekkel. Űdén s vidáman, mint a madár a verőfényes tavaszi reggelen, épp oly életelevenen állt őrhelyén, mint amily félénken és csüggetegen a barátnője. Szaporán írt valamit egy töltőtollal, de nem használt íratóspapirost, hanem hagyta felszáradni a tintát a papiroson. A szobában halálos csend uralkodott, míg tele nem írta az utolsó oldalt is és bele nem tette az írást egy erős borítékba, melyet gondosan lepecsételt egy szfinx képét mutató pecsétnyomójával. Aztán hátra fordult az íróasztal mellől.

— Még mindig álmodozol, Norma?

— Hogyan kérdezhetsz tőlem olyat, Dóra?

— Tehát mondjuk, ha neked úgy jobban tetszik: még mindig bánkódol?

— Nincs elég okom rá? Atyám hirtelen halála és...

— És még mi?

— Hogyan lehetsz oly kellemetlen? Egyedül állok a világon; hát ez nem elég szomorú?

Myrl Dóra a következő pillanatban a székének karjára ült.

— Hát engem semmibe se veszel? Csak hagyd, ne pazarold a csókjaidat, nem vagyok féltékeny s nagyon jól tudom, hogy annyit tar-

tasz rólam, amennyit az adott viszonyok közt tarthatsz egy női lényről. Miért nem vagy őszinte, kis hamis? Gyászolod atyádat, de épp oly őszintén gyászolsz még más valakit is.

— Oh, Dóra! — kiáltotta Norma. — Hiszed-e, hogy viszontlátom még őt valaha?

— Természetesen, ha úgy akarod.

— Oh, drágám, tudtam, hogy segítségemre leszel.

— Hát miért nem kértél, hogy segítssek?

— Kissé szégyeltem magam.

— Szégyelted magad? — kiáltotta Dóra haragosan. — A leánynak fölösleges szégyenleni a szerelmét, ha a férfi méltó hozzá, és arról csak mindig meg van győződve az ember, amikor szerelmes.

— Voltál-e már te is szerelmes, Dóra? — kérdezte Norma, meglepődve az önmagában mindig biztos kis perszóna hangjának nem várt melegén.

— Sajnos, soha! Azt hiszem, nincs szívem. Csak annyi az egész, hogy jobban szeretem a férfiakat, mint a velem egy nemen levőket; szeretek együtt kacagni és tréfálkozni az ifju emberekkel és jól érzem magam körülükben. A jó barátaim azt mondják rólam, hogy szörnyen flirtölök; de az nem igaz, ha ugyan azt értik flirtölés alatt, hogy az ember el akarja hitetni magáról, hogy szerelmes egy férfiuba. Nem könnyű az én életem, Norma, bármilyenek is a sikereim, s bár vannak vidám óráim is. S mikor nagyon érzem az egyedülvalóságot, bizony örömet szeretnék bele valakibe, mint ahogy a költeményekben és a regényekben olvassuk, s néha-néha látjuk a való életben is, — mint például terajta, Norma. Szeretném, ha egy férfi az enyém volna egészen és — miért ne vallanám be neked? — ha volnának gyermekeim is, akkor szeretnék oly igazán nőies lenni, ami-

lyen te vagy, Norma. Nem is tudod, hogy néha mennyire irigyellek.

— Pedig igazán nem vagyok irigylésre méltó, inkább sajnálkozni lehetne rajtam. Phil egészen eltűnt az életemből s talán már rég meg is halt.

— Nem halt meg, — felelte a másik vidáman és szokott üde elevenségével — s ami a fődolog, épp úgy szeret téged, mint ahogy te szereted őt.

— Mit ér az, ha nem találhatok reá?

— Oh, majd reá találunk.

— De hogyan?

— Hát nem tudod, hogyan szokás a rendőrkutyát az ember nyomába küldeni? A kutyának élébe tesznek valamit, amit az illető a testén viselt. Már most képzeld azt, hogy én ily rendőrkutya vagyok.

— Inkább ölbeli kutyuskának tartanálak.

— Ne léhaskodjék, kisasszonyom! Egy medaillont viselsz a nyakadon, mely azé a fiatal-emberé volt.

— Te Dóra, honnan tudod azt, hogy az övé volt?

— Mert benne van a képed. Egy leány nem viseli különös ok nélkül a keblében a saját arcképét. Norma, ezt a medaillont családoknak fogjuk használni; közzé teszünk róla egy hirdetést.

— Hiába tesszük közzé, mert nem igen olvas ujságot, s hirdetést még kevésbé.

— Melyik a legkedvencebb folyóirata?

— Abban sem nézi meg soha a hirdetést.

— No de majd éppen odatesszük, ahol észre kell vennie, a címlapra.

— Lehetséges az?

— Hogyne volna lehetséges, báránykám! Ismerem az embereket, s tudom, hogy megteszik nekem, ha másként nem, pénzért mindenesetre. En-

gedd csak a csapdába tennem a csalétket a félénk madárkádtnak.

Armitage már egy hét mulva benn volt a csapdában. Belépett Myrl Dóra szalonjába és e vidám ifju hölgy fogadta.

— A medaillonját? — felelte türelmetlen kérdésére. — Óh, hiszem, hogy a kegyedé. Azt mondja, hogy arckép van benne? Igen rendben van! Még pedig nagyon csinos leány arcképe — tette hozzá, gyors oldalpillantással és csintalan mosollyal.

— Ezt a kérdést itt nem bolygatnám — szabadkozott kímérten Armitage. — Ha lesz oly szíves visszaadni a medaillonomat, kész leszek illő jutalmat adni érte.

— Nem én találtam meg a medaillont — felelte az ifju hölgy kacagva. — Nem kívánunk jutalmat, s hiszem, hogy szívesebben juttatja majd ön is a megtalálónak; természetesen ő az értéknek teljesen megfelelő jutalomra tart számot.

Armitage haragos felkiáltást hallott a háta mögött, s megfordulva, látta, hogy egy ifju leány szökik fel a spanyolfal mögött lévő székről. Lee Norma komoly arccal közeledett hozzá.

— Armitage ur, ne törődjék annak a pajkos teremtnak a beszédével — kiáltotta. — Itt van a medaillon; örülök, hogy visszakívánta.

— A jutalom! — kiáltotta Dóra. — Meg ne feledkezzenek a jutalomról!

És sietve ment ki a szobából.

VII. FEJEZET.

Szeget szeggel.

Armitage Fülöp élete most már nem volt egyhangu, hanem izgató, elragadó és nagyon veszedelmes élet volt.

Norma igen kedves volt, talán ragaszkodóbb is, mint azelőtt, és ügyet se vetett Phil vagyoni viszonyainak változására.

Phil minden szabad idejét e lakáson töltötte, néha színházba kíserte a két leányt, ha megtakarított annyi pénzt, hogy megengedhette magának ezt a fényűzést. Valóban szép és boldog napokat élt most. De féken tartotta magát a szerelem legmámoritóbb óráiban is, mikor Normának ragyogott a szeme és fátyolossá vált a hangja, és nem felejtette el, hogy egy táviróhivatalnok, ki állását hozzá még ravasz csinynek köszöni, mely ha kiderül, csúfságba sodorhatja, nem lehet komoly számba menő kérője a szép és dúsgazdag örökösnőnek. Az öreg Lee hozományvadásznak mondotta valamikor s erre ő szentül megfogadta, hogy sohasem engedi jogossá válni az elhunyt becsmérő szavát. Nem térhetett ki a kísértés útjából, de nem akart áldozataul sem esni a kísértésnek; az, hogy távol tartsa magát Normától, lehetetlennek tűnt föl előtte.

De már rövid idő múltán meg kellett bűnhődnie gyöngeségeért. A leány szende bája égő vágyat keltett szívében; tantalusi kinokat szenvedett. Az éleseszű kis Myrl Dóra csak nevetett magában és szentül meg volt győződve, hogy a szerelem végre győzedelmeskedik a büszkeségen, de Normát sokszor nyugtalanította, hogy hol gyöngéd, hol meg hideg hozzá az a férfiú, akit szeret.

Ez időtájban történt valami, ami komolyabb dolgokra fordította Armitagenak a szerelemtől le-

nyügözött gondolatait. Egyszer, midőn hivatal-szobájában dolgozgatott, megütötte fülét a nagy hivatalszoba felől Lamman ismert hangja. Armitaget örülten dühbe gurította elbizakodott hangos beszéde és kacaja; egy csapásra eszébe jutott, mily ravasz körmönfonsággal fosztotta ki ez az ember az őszinte barátság színe alatt nemcsak a vagyonából, hanem a reményeiből is.

Lamman bizalmas hangon így szól odakünn a kis távirókisasszonynak:

— Jó napot, szende tündér, ugyan, továbbtassa rögtön a táviratomat.

— Mily kedves és jókedvű ember ez a Lamman ur — mondotta a következő pillanatban a kis leány, midőn Armitage szobájába lépett. Armitage átvette tőle a táviratot. Ezuttal csak magánérdekű hiradás volt benne. De most rendszeresen érkeztek be Lamman táviratai s Lamman mindig személyesen jelentkezett velők. Egy reggelen ismét beállított a táviróhivatalba. De ezuttal nem volt oly derült, mint máskor, nem is volt tréfálkozó kedvében, hanem komolyan és üzletszerűen állt a hivatalszoba rácsos ablaka elé. Nem is ott helyben állította ki a blankettát, hanem készen, megírva hozta magával a táviratot.

— Szeretném, ha ezt rögtön továbbitanák — mondotta éles hangon.

Armitagenak felötlött, hogy hangja némiképpen izgatott s kissé diadalmas. Égett a kíváncsiságtól, hogy megtudja, mi van a táviratban.

Nem kellett soká várakoznia.

— Különösen szeretett barátjától, Lamman-tól — mondotta az ifju leány, ki igazi női elme-éllel kitalálta gyűlöletét s azt képzelte magában, hogy az ő csinos kis lényével kapcsolatos féltékenységből fakadt. — Sürgős.

Armitage türelmetlenül kapta el a papirost s legnagyobb könnyűséggel betűzte ki, ami reá volt írva. A címe ugyanaz volt, amely azon a felejt-hetetlen táviraton állt: „Broadway, Newyork“ s ez állt benne:

„Marconit venni, venni, és újra venni.“

Armitage simán maga elé terítette a papirost, már megérintette ujjával a távirókészüléket, mikor villámként cikázott át elméjén egy gondolat. Egyszerre világosan állt előtte, miért helyezte őt Littledale éppen ebbe az állásba, miért vette ígérétét, hogy megtáviratozza cégének az első jó tippet. Rögtön készen volt az elhatározásával, hiszen ez az a várva várt tip, el is küldi tüstént a barátjának. Nem bántotta a legparányibb lelki furdalás sem, meg akarta torolni Lamman Ábrahámon azt, amit elkövetett ellene.

A kezétől telhető legnagyobb sietséggel kopogtatta el Newyorkba, Lamman ügynökének a titkosjegyű utasítást:

„Marconit eladni, eladni és újra eladni.“

Aztán nyomban elküldte a Thornton és fia cégnek Lamman valódi üzenetét: *„Marconit venni, venni és újra venni.“*

Midőn elkészült vele, apró darabokra tépte és tűzbe vetette a papirost. Erein végigszáguldozt a vad diadalmasság és a kaland izgalma, ahogy elképzelte, hogy röppen most végig városokon és országokon s az oceán mélyének sötétségein át a két távirat, mely az örülettel határos izgalomba fogja ejteni Newyork pénzembereit.

Már munkája közben elgondolta, hogy mit lesz most teendő. Fölégette a hidakat maga mögött. Holnap már menni-jönni fognak a kérdések és a feleletek, a titok kipattan s reá bizonyul

minden. Szinte perzselte az öröm, amint elképzelte, mily végtelen csodálkozásba esik és mily szörnyű dühbe gurul majd Lamman. De annak már nem akart tanuja lenni, mikor a bomba felrobban.

Minden különösebb fontolgatás nélkül, szinte maguktól alakultak ki izgalma közben a tervei.

— Jane, — szólt az ifju leányhoz — nem lenne oly szives, átvenni helyettesitésemet? Találkozóra kell sietnem.

— Szivesen — felelte a leány készségesen. Aztán, midőn az arcára nézett, így szólt: — Jaj, Littledale ur, talán beteg? Oly halovány színe van,

— Soha életemben se éreztem jobban magam, Jane.

— Nem látszik meg. Olyan színben van. mintha levegőváltásra volna sürgős szüksége.

— Remélem is, Jane, hogy lesz részem benne. Addig is minden jót kívánok s köszönöm hozzám való szíveségét.

Hirtelen odahajolt hozzá és megcsókolta. A leány felkacagva és elpirulva meglepetésében, egy gyöngéd pofonnal felelt s hozzátette, hogy most már jó lesz elkotródnia.

Armitage az utca sarkára érve, egy hansomot fogadott s a lakására hajtattott, ahol hármassal szökdelt fel a lépcsőn.

Magára zárta az ajtót, elővette a borotválószerszámát és simára megborotválkozott. Aztán egy kékításkába rakta a saját holmiját, a Thornton cökmőkját pedig mind hátrahagyta. Állig felhajtotta könnyű felöltőjének gallérját, lecipelte a lépcsőn az utitáskáját és füttyentett egy bérkocsisnak.

— Eustonba! — mondotta, amikor felszállt s tőle telhetőleg elrejtette az arcát.

A pályaudvaron kétszeres díjat adott a kocsisnak, mire az gyorsan tovahajtattott.

— Hova, uram? — kérdezte a hordár, átvéve Armitagetól a podgyászát.

— Sehova. Egy barátomat várom, aki talán meg se jön.

A hordár vigyorogva nyult a sapkájához; elképzelhette, miről van szó; a felgyűrt gallér, a sietség, mellyel igyekezett megszabadulni a kocsisztól, eleget mondott. Hja, a hölgyek néha kiszámíthatatlanok — gondolta magában és továsietett, hogy megint keressen.

Midőn befutott a következő vonat, Armitage kiáltott egy hansomnak, felszállt reá és eltűnt a sokaságban. Littledale, a táviróhivatalnok eltűnt és nem hagyott nyomot maga után, ellenben Armitage előbontakozott a semmiből és a Ganyméd-klubba hajtatott.

— Kapok-e szobát, John? — kérdezte a portástól.

— Azt hiszem, igen. Örülök, hogy megint itt van, Armitage ur. Mindjárt megtudom.

Igen, szerencséje volt, mert egy szoba éppen megüresedett. Örült, hogy visszatérhetett a régi helyre, szokásaihoz és ismerőseihez, habár csak rövid időre is. Nagy kedvteléssel ült a szépen terített reggeliző-asztalhoz. Javában a sajtot majszolta még, amikor nagysietve toppant be az ebédlőbe egy tőzsdealkusz, akit valamennyire ismert.

— Halló, Armitage, — kiáltotta — ön az? Nem látta valahol Karnigeyt?

— Miért, mi baj?

— Elszabadult az ördög; legalább odaát a nagy pocsolyán túl mindenestre elszabadult.

Armitagenak e szavak eszébe juttatták a két táviratot, s gyanította, hogy alighanem azok okozták odaát azt a nagy felfordulást.

— De hát mi történt? — kérdezte hirtelen feltámadt érdeklődéssel.

— Jaj, a Wall Streeten szörnyű vihar van, melynek mi is meg fogjuk érezni a hatását. Halló, itt van Karnigey, sietek. A dohányzóban megtudhat minden ujságot, Armitage — kiáltotta elrohánóban.

Armitage lesietett az alagsorban levő dohányzóba s utközben gyorsan fölragadott valamelyik asztalról egy ujságot. Odalenn izgatott embersokaságot talált. Mindenki feszült érdeklődéssel várta a legfrisebb híreket arról az örületes harcról, melyet a nekivadult pénzemberek vívtak egymással túl a mértföldek ezrein.

Armitage az ujságból és a körülötte levők beszédéből elég hamar fogalmat alkothatott magának a történetekről.

Kora reggel csapott le a villám a derült égből. Nyugodt viszonyok közt és érthető ok nélkül örült támadás indult meg a Marconi-féle dróttalan táviró papirjaira s a harcot a Standard Oil-Company vezette. Nincs az a vállalat, ha még oly biztos lábon áll is, mely kibírja az ily támadást. A Marconi-árak is rohamosan estek s az ügynökök, valami különös pánik hatása alatt mind mélyebbre és mélyebbre szorították. Az általános rémület hatalmába ejtette a részvényeseket is. De hirtelen és váratlanul odaállt valaki a résre. Thornton William G. rendületlenül szembeszállt a körülötte háborgó viharral. Egy szuszra elfogadta a kiabáló sokaságnak féltucatnyi kínálatát. „Veszem, veszem, veszem!” — pattogott a szava, mint a pisztolyropogás. Rövid szünet következett, aztán reávetették magukat a Standard Oil emberei. Ő pedig nem hátrált egy hajszálnyira sem, pedig csomagszámra dobálták oda neki a részjegyeket.

Midőn Armitage a dohányzóba lépett, az izgalom tetőpontján állt; az emberek mind ott tolongtak a kis távirókészülék körül, mely szakadatlanul

ontotta az izgalmas ujdonságokat. Milliokról volt szó ebben a harcjátékban.

Épp abban a pillanatban, midőn Armitage belépett, az összeütközés mintha új stádiumba lépett volna.

A Standard Oil Company szörnyű rohamát, mely legázolással fenyegetett mindent, feltartóztaták. A támadók kezdtek lassan visszavonulni azzal a kérlelhetetlen nyomással szemben, melyet a „vén Thorn“ gyakorolt az árakra. A távirókészülék papírszalagja áremelkedést jelentett. Csodás hírek keltek szárnyra új, a régiéknél is sokkal nagyszerűbb szabadalmakról, melyek kétszeresére emelték a részvények értékét. Egyszerre szélcsönd támadt, s midőn a baissierek visszavonultak, előre nyomultak a haussera spekulálók. A részvények árfolyama nőtön-nőtt s mind gyorsabban emelkedett, a nap veszteségei kiegyenlítődték. Elérte s elhagyta a névértéket, az árakat mindjobban, örült izgalom közepette, minden ellennyomás nélkül felhajtották. Végezetül az ötdolláros részvények árfolyama tíz dollár nyereséggel zárult. S mikor a kiabáló, örülten felizgatott tömeg kitódult az utcára, már csak venni szándékozók voltak, eladók sehol. Ezzel az egy napig tartó nagy pénzügyi harcot — a legádázabb és legkétségbeesettebb harcot, melyet a Wall Street valaha látott — megvívták és megnyerték, s néhány örületes óra leforgása alatt milliőkat vesztek el és milliőkat nyertek az emberek. És árhanyatlás nem következett be. Másnap megerősítették a hírét annak az új szabadalomnak, mely a kábelnél biztosabbá és könnyebbé tette bárminő távolságra a drót nélkül való táviratozást, úgy hogy a részvények árfolyama husz dollárra emelkedett és szilárdan zárult.

Armitage nem ehetett és nem alhatott; szédült izgatottságában és örömének tulságában. Hiszen ő

támasztotta azt a vihart, mely megrendítette a pénzpiacot két világrészben. Tudta, hogy barátja nyert és ellensége veszített, a győzelem és a vere-ség az ő kezének műve volt. Lázasan izgalommal várt valami értesítést onnan túlról, s nem kellett nagyon soká várakoznia. Jött egy piccolo, „mr. Armitage, mr. Armitage“ nevét kiáltva a klub ter-mein át. — Igen, igen, az ön számára jött, — mondotta azután — éppen ebben a pillanatban érkezett.

Armitage átvette a táviratot a fiu kezéből. Csak ez az egy szó volt benne: „Irtam“.

Az ifju Thornton szemmel láthatólag nem bízott a táviróhivatalban, hol megőrzik a táviratok szövegét; a posta biztosabb. Hát várnia kellett. Armitage nem vette észre az ujjmutatást és veszedelemtől való óvást, melyet kiérezhetett volna a távirat rövidségéből. Megtette ő már óvatossági rendszabályait, hogy semmi szín alatt se fedezhes-sék fel. Nem háborította örömét a legkisebb lelki-furdalás sem; tartózkodás nélkül diadalmaskodott magában, hogy leverte Lammant a saját fegyveré-vel s kész volt teljes lelki nyugalommal fogadni el a részt, mely a zsákmányból megilleti.

VIII. FEJEZET.

Támadás.

Lamman Abyt súlyosan érintette a csapás. Vesztesége legalább félmillió font sterling volt s hozzájárult ehhez még az a másik félmillió, melyet nyernie kellett volna, ha megbízása szerint járnak el. Mindenek fölött pedig megrendült a hitele a Standard Oil-csoportnál, mely tanácsára, a sok évi

sikereken táplált bizalmával, a veszteségbe rohant. Mindkét részről dühös szemrehányásokkal teli táviratváltás következett s Lammannak eléggé erős szavakkal adták értésére, hogy a tévedés, vagy — ami már kétségtelennek látszik — megtevesztés nem Newyorkban történt.

Lamman, mikor ezek után a táviróhivatalba ment s ott megtudta, hogy a hivatalnok körülbelül félórával azután, hogy feladta táviratát, nyomtalanul eltűnt, gyanut fogott; mikor pedig meghallotta, hogy Littledale ugyanaznap este utimálhával a kezében elutazott, gyanuja bizonyossággá vált. A körmönfont férfiú átlátta a fortélyos tervet, melynek áldozatául esett, és kénytelen-kelletlen bevallotta magában, hogy valaki megfejtette finoman kieszelt titkosjegyü irását, melyre oly nagyon büszke volt. Dühében tombolva vágatott végig az utcákon. A pénz volt az Istene, s most meg-rabolták ily összegetől; azonkívül pedig büszke volt furfangosságára, s valaki most bolondot üzött belőle. Megfojthatta volna azt a fickót!

Midőn végre néhány elfojtott kifakadással könnyitett végtelen dühén, azon kezdett gondolkozni, hogyan lehetne megtalálni azt a hivatalnokot, mert ha már nem semmisithette is meg pusztá óhajtsával azt az embert, talán sikerülne a fegy-házba küldenie.

Kezébe vette a telefonhallgatóját és csengetett.

— Igen, kérem, kössön össze Beck ural 142—81 szám. Ugy van, Beck Pál ural. Igen, igen, köszönöm.

Aztán némi szünet mulva:

— Személyesen van a telefontál, Beck ur? Itt Lamman Aby; emlékszik reám? Ugy van, az az eset volt, az. Nem, most egészen más ügyet szeretnék a kezére bízni. Ugy van, nagyon fontos, a költség nem határoz. Lehetséges volna, mindjárt

eljönnie a hivatalomba? Igen, mindjárt! Köszönöm! Bevárom itt.

Rövid félóra mulva, Lamman harsány „szabad”-kiáltására halkán kinyílt az ajtó és belépett rajta Beck Pál ur.

Erőteltjes férfiú volt, kit talán nehézkesnek tartottak volna azok, kik nem tudták, hogy merő csont és izom s nyoma sincs rajta fölösleges zsírpárnának. Nyájas arcáról, becsületes szemeiről és jóindulatra valló ajkáról ítélve, melynek sarkai kissé lefelé álltak, jótékony lelkipásztornak lehetett volna tartani, akiben több a részvét, mint amennyit győzhet móddal; az ember inkább gyanított volna benne bárkit, mint azt az elszánt, éles elméjű s oly rendkívüli sikerekben gazdag detektivet.

Lamman különös melegséggel fogadta látogatóját.

— Foglaljon kérem helyet, Beck ur. Van ott az asztalon whisky és szódavíz. Itt meg néhány tisztességes szivar. Szeretném jó hangulatba hozni, mielőtt történetembe fognék.

— Mindig jó hangulatban vagyok, — mondotta Beck ur — vagy legalább majdnem mindig.

— Unalmas dolog végighallgatni a hosszabb beszédet. Minél kedvesebben fogja érezni magát, annál türelmesebb lesz.

Lamman ezután hozzáfogott elbeszéléséhez. Beck egy moccanás nélkül szívtá tovább a szivarját s közben-közben hörpintett egyet a whiskyjéből.

— Határozottan meg van győződve róla, hogy itt változtatták meg a táviratot? — kérdezte, mikor Lamman befejezte történetét. — Bárki tette is, alaposan és jól csinálta meg a dolgot.

— Teljesen meg vagyok győződve róla. Barátaim kétséget kizáróan megállapították, hogy Newyorkban kifogástalanul adták le a táviratot.

Azonkívül pedig döntő bizonyíték Littledale táviró-hivatalnok eltűnése.

— Mindenesetre fölöttébb gyanus.

— Az én szememben ez döntő bizonyíték,
— kiáltozta Lamman — leolvasok önnek ezer fon-
tot az asztalra, ha kézre keríti nekem.

— Meg fogom próbálni. Hiszen könnyű volna,
ha nem lappangna valami a bokor mögött, de én
bonyodalmakat gyanítok, mert nem hiszem, hogy
egy táviróhivatalnok megtenne ilyet a saját szakál-
lára. Itt találom önt holnapután ugyanebben az
órában? Ha nem hagy el a szerencsém, két nap
mulva okvetlenül lesz már valami jelenteni valóm.

Felhajtotta poharát és rágyujtott még egy
szivarra. Lamman szivarjai kitűnőek voltak és a
jót senki se méltányolta jobban, mint Beck Pál ur.

Két nap mulva percnyi pontossággal ismét
megjelent Lamman Aby írószobájában.

— Nos? — kiáltotta Lamman izgatottan,
mert tüstént látta, hogy a detektív ujdonságot tar-
togat számára.

Beck ur kivett egy szivart a szivarosládából
és ünnepies körülményességgel rágyujtott.

— Ugy van, — mondotta aztán nyugodtan
— azt a csinyt nem Littledale hivatalnok követte
el ön ellen. Egyáltalán arra a nézetre hajlok, hogy
valósággal nem is létezik egy Littledale nevű
egéniség.

— De tudja már, hogy ki a valódi bűnös?

— Igen, — felelte Beck ur a szivarján tett
két jóleső szippantás közben — azt hiszem; sőt
talán mondhatnám, hogy meg vagyok róla győződve.

— És elfogathatja?

— Mindenesetre, bármikor.

— Akkor megérdemelte csekkjét. Egy nap
ötszáz font még önnek sem rossz üzlet.

— Csak nyugalom. Lamman ur nagyon siet.

Még meg is kell szolgálnom a csekkemet. Más tudni és más bizonyítani, s nekem a bizonyítéknak még árnyéka sincs meg az emberünk ellen.

— Akkor hát hogyan a pokolban... — kezdette Lamman tiszteletlen hangon.

— Hogyan tudom oly bizonyosan? — kérdezte Beck, nyugodt hangon fejezve be Lamman mondatát. — Nem könnyű kérdés. Talán leg-helyesebben felelek azzal, ha elmondok önnek mindent... Ez a szívar csakugyan elsőrendű. Igen, köszönöm, csak fél pohárral kérek; voltaképpen nem szoktam ebéd előtt inni... Tehát az volt a feladatom, hogy meglegjem a nyomát annak az embernek, aki meghamisította az ön táviratát.

— De azt hittem, azt mondotta...

— Kérem ne higgyen semmit, — mondotta Beck kurtán — ha majd végig hallgatott, akkor majd tudja, hogy mit kell tartania a dologról. Tegnapelőtt kegyedtől egyenesen a táviróhivatalba mentem, s azt mondtam ott, hogy a fiatalember eltűnt, s megbíztak engem, hogy keressem meg. Valamennyien nagyon aggódtak a fiatalember miatt, különösen pedig egy fölöttébb kedves kis leány, aki nagyon a szívéen viselheti sorsát.

— Ismerem azt a kis leányt — vetette közbe Lamman.

— Elhiszem; az ember nem egykönnyen felejt el az oly csinos arcot. Nagyon kiméletesen és részvételtjesen beszéltem vele s ezzel elértem azt, hogy a kis leány segítségemre volt. Felkutatattam szobáját és papirkosarát, találtam benne néhány levéldarabkát és ezt...

Nagy gondosan vette elő a tárcájából egy vékony másolópapírnak letépett kis darabját, amelyen finom erecskékkal befutott kis szennyfolt volt látható.

— S mi ez, ha kérdenem szabad?

Beck leplezetlen gyönyörűséggel nézte kincsét.

— Ezt a foltot egy ember hüvelykujja ejtette a papiroson. Hiszen bizonyára tudja, hogy a táviratot kék indigópapírral másolják. A kék papirossal beszenyezte ujját, s azzal ejtette ezt a foltot. Már most tudni való, hogy nincs a világon az a két hüvelykujj, melynek egyforma volna a lenyomata. Ha tehát megleltünk egy hüvelykujjat, mely az ujjlenyomatunkhoz hasonló foltot ejt, akkor kezünkben van az az ember, akit kerestünk.

— Hallottam már hírből, hogy ily módon meg lehet állapítani egy ember azonosságát, de nem értetem meg egészen. S azok a levéldarabkák?

— Kitünően elváltoztatott kézírás volt rajtuk, mely szinte második természetévé vált az illetőnek; de az én gyakorlott szemem előtt nem tűnt fel egészen természetesnek. Ezentúl nem volt mit keresnem a táviróhivatalban. A jó emberek nyilvánvalóan nem tudtak semmit s nagyon szereték az eltűnt ifjút. Nagyon udvariasak voltak hozzám, mert meg akartam lelni őt, de tudták volna csak, mivégből keresem, tudom, hogy rövidesen kitették volna a szűrőmet. Aztán az ifju lakására mentem; a gazdasszonya elmondotta nekem is azt, amit már elmondott önnek is, de hozzátett néhány részletet, melyeknek hasznát vettem. De attól a pillanattól fogva, hogy az ifju hansomra ült és elhajtattott, nem tudott felőle többé semmit. Az az asszony is szerelmes volt egy kissé abba a szélhámosba; az ipse mindenesetre értheti a módját, hogyan kedveltesse meg magát az asszonyokkal. E ház ajtajában néhány percre megálltam, hogy fontolóra vegyem, előre menjek-e vagy visszafelé?

— Hogyan érti azt, hogy visszafelé? — kérdezte Lamman.

— Visszafelé követve a nyomot, mit kez-

dettől fogva tettem. A detektív mindig előre és hátra tekint. Ha elvesztette a nyomot, legjobb, ha ismét visszajáról kezd. Mielőtt hozzáálltam volna, hogy kitudjam, hová ment, mindenekelőtt tudni akartam, honnan jött, s ezt eléggé könnyen megtudtam gazdasszonyának egy ujmutatása által. Néhány szóval megmagyarázhatom önnek a hosszú történetet. A hivatalnokot néhány hónappal ezelőtt elgázolta egy automobil, s megmentette egy vele hasonló korban lévő másik fiatalember; élve menekült ugyan, de az egyik lába eltörött, s az autó tulajdonosa a két fiatalembert a kórházba vitte. Az ifju emberek nagyon összebarátkoztak egymással. Most következik a dolognak érdekesebbik fele. Egyikük abban az időben szakállat viselt, a másiknak arca simára volt borotválva, de egyébként a két ifju úgy hasonlított egymáshoz, mint egyik tojás a másikhoz. Mikor aztán a borotvált képű is szakállat eresztett, folytonosan össze tévesztették őket egymással. A kórház egyik régi orvosa beszélt nekem, hogy soha életében nem látott ikertestvéreket sem, kik annyira hasonlítottak volna egymáshoz. Barátunknak, a hivatalnoknak, bár bőségesen volt pénze, akárhonnant vette is, fentartották régi állását, s mikor elbocsátották a kórházból, vissza is tért hivatalába, vagy legalább mindenesetre egy hozzá tökéletesen hasonló fiatalember, aki az ő nevét viselte. Kezdettem gyanakodni s néhány újabb tudakozódásom eredménye meggyőzött arról, hogy az ikertestvér, aki újra elfoglalta az állást, nem azonos azzal, akit a baleset ért.

— Hová lett a másik? — kérdezte Lamman hévvel. Kezdte megérteni az összefüggést.

— Newyorkba ment, ahová kétségtelenül kapott egy táviratot a bűntársától, miután itt megváltoztatták az ön táviratát.

— Megtudta-e a hamisító valódi nevét?

— Mindenesetre. Armitage Fülöpnek hívják.
 Lamman káromkodva szökött fel helyéről.

— Az átkozott gazember! Félig-meddig már
 ugysis gyanakodtam reá.

De aztán megint leült a karosszékébe.

— Nem, Beck, ez egyszer hamis nyomon
 jár, mert Armitage Philt én magam kísértem Liver-
 poolban egy amerikai gőzös fedélzetére.

— Ön Littledalet kísérte a fődélzetre, vagy
 azt az embert, aki annak mondotta magát. Az a
 két ember nemcsak a szakállviseletét vette át egy-
 mástól, hanem az egyéniségét is, s miután Ar-
 mitage továbbította most Littledalenak az ön táv-
 iratát, visszatért korábbi énjéhez, megborotvál-
 kozott, ruhát váltott, a pályaudvaron bérkocsit
 cserélt és mint Armitage Phil megjelent a Gany-
 med-klubban, ott lakik most is.

— Lelkemre mondom, igaza van, — kiál-
 totta Lamman lelkesen — bármily hihetetlennek
 tűnik is ez az egész história.

— Nem kívánom, hogy szavamra elhiggyen
 mindent — felelte Beck Pál. — Itt van nálam egy
 fénykép, melyet nemrég készítettek Littledale hiva-
 talnokról. Nem hasonlít-e az ön Armitage barátjára?

— Ez, a szakállát nem tekintve, egészen
 Armitage — kiáltotta Lamman felindultan.

— Most már nem visel szakállat.

— Meg mernék esküdni, hogy az az em-
 ber, akit ezen a képen látok, Armitage.

— Csak az a baj, hogy egész csomó em-
 ber épp oly kész megesküdni, hogy Littledale.

— Hamis tanuk!

— Szó sincs róla. Becsületes emberek, akik
 szentül hiszik. Ilyen például a postamester és a
 leánya, kik már egy évvel a baleset előtt ismerték
 Littledalet, valamint a gazdasszonya is, aki szin-
 tén régóta ismerte. Hát bizony csodálatos az, mily

könnyen hiszik el az emberek azt, amit hinni akarnak. Az asszony máris leteszi a főesküt, hogy még szakállat viselt, mikor elutazott, holott egész bizonyos, hogy akkor már le volt borotválva az arca. Minél többet kérdeztem, annál pontosabban emlékezett a szakállára. Az asszony tanuságtétele egymagában elég volna arra, hogy Armitaget felmentsék a vád alól.

— De hát bizonyos ön benne, hogy ő volt az?

— Ugy van, egészen bizonyos!

— Magam is. Ugy érzem. Tartóztassa le azt a gazembert.

— Azt nem teszem.

— Nem értem, mit vethet ellene, Beck ur!

— Csak lassan, mr. Lamman — mondotta Beck, nyugodt, de éles pillantással fékezve meg a másíknak indulatát. — Ha már vállalkoztam reá, hogy segítségére leszek, saját belátásom szerint leszek a segítségére. Nem teszem nevetségessé magam az ön kedvéért. A dolog most úgy áll, hogy önnek egyáltalán nincs semmi esélye; másnap szabadon bocsátának azt az embert, ön pedig viselhetné a nagy költséget és a rágalom kellemetlen következményeit. Ebben nem tarthatok önnel. Megtaláltuk emberünket, most az a fő, hogy megteremtjük a bizonyítékokat is.

— Képes lesz reá?

— Megpróbálhatom.

— Mit kap az a fickó, ha reá bizonyítja?

— Nyilván fegyházra ítélik. Táviratot hamisítani súlyos természetű csalás.

— Hallja-e, Beck, — kiáltotta élénken Lamman — ezer fontot ígértem magának, ha megtalálja azt az embert. De ötezer fontról szóló csekkeket adok magának azon a napon, melyen elítélik Armitaget.

— Lamman ur, nem szoktam árverésre bocsátani szolgálataimat. Nem szükségem túllicitálnia önmagát. Megigérttem ezer fontért, hogy elkövetek mindent, ami tőlem telhető; többet százezerért se tehetek meg. De mondja meg, miért akarja oly nagyon, hogy börtönbe juttassa az ifju Armitaget?

Lamman habozott egy pillanatig. Érezte magán Beck határozott pillantását, de kiállta anélkül, hogy pillája megrezdült volna. Gondolatai lázasan működtek, hogy kitaláljon egy félig igaz, félig költött, de elhíhető történetet.

— Inkább nem mondanám meg.

— Amint önnek tetszik, de akkor abban hagyom a dolgot. Nem érhetem be félbizalommal.

— Asszony van a dologban.

— Ugy szokott lenni.

— Nem az én titkom, — kiáltotta Lamman nyíltan — de érzem, hogy önre reábizhatom.

Beck tiltakozó mozdulatot tett a kezével. — Komplimentum akar ez lenni? Semmiesetre sem az. Természetesen megbizhatik bennem. Ha őszintén bánik velem, én is őszintén járok el érdekében.

— Azt a hölgyet Lee Normának hívják. Atyja Lee Teofil volt.

— Ismertem — mondotta Beck szárazan.

— Végtelenül szerette a leányát.

Beck biccentett a fejével. — Igaz.

— Nos, az ifju Armitage erre a nagy szeretetre spekulált. Tudta megnyerni a leányt s titkon jegyet váltott vele; a leány még nagyon fiatal. Atyja megtagadta beleegyezését leányának ezzel az ifju lumpplal való házasságához. Armitage dühöngött, hogy meghiusult minden reménye és boszut esküdött.

— De mi köze a dologhoz önnek?

— Én is megkértem a leány kezét s az apánakem adott előnyt. Azt hiszem, kilátásaim jók

voltak, míg közbe nem lépett ez az ifju Lotharió. Ne kacagjon egy ily vén fickó vallomásán, de én még most is fülíg szerelmes vagyok abba a leányba.

— Nincs mit kacagni azon — mondotta Beck komolyan, és Lamman örült, hogy ismét több melegséget fedezhetett föl hangjában.

— Talán megértheti, hogy azt a leányt, ha már nem lehet az enyém, legkevésbé szeretném látni egy oly csaló és szélhámos oldalán. A csontja velejéig romlott ember az. Jóbarátomnak adta ki magát s már azon járt az esze, hogyan csaljon meg. Más nőknek is csapja a szelet, miközben Lee kisasszonynak udvarol. Nem lehet megbízni benne sem szerelem, sem barátság, sem üzlet dolgában. Érti most már, hogy miért szeretném biztos zár mögött tudni?

— Igen, értem, — mondotta Beck egyszerűen — s helyesen tette, hogy őszintén megmondott mindent.

— És segítségemre lesz, hogy megvédelmezhessem azt a kis leányt?

— Megteszek minden tőlem telhetőt.

— Jól van így, akkor nem félek semmitől. Nagyon jól tudom, hogy ön azt a szót, hogy „balsiker“, nem ismeri.

— A dolog oly könnyűnek látszik, hogy az ember azt hinné, nem lesz nehéz megfogni Little-dalet Armitage álarca alatt. Nekem mindamellett az az érzésem, hogy sok nehézséget kell még leküzdenünk, mielőtt sikerül fegyenc-zubbonyba bujtatni azt az ifjut. Van esze és nagyon okos barátai vannak.

IX. FEJEZET.

Védekezés.

Armitage Phil mind nagyobb türelmetlenség-gel várta Newyorkból az ígért levelet. Nincs izgatóbb dolog, mint a bizonytalanság. A veszedelem gondolata nem bántotta. Tudta, hogy Lamman rombolni és káromkodni fog s örült magában, mert úgy hitte, hogy minden üldözés ellen teljesen biztosítva van. Mégis bántotta valami nagy nyughatatlanság, olvasni akart, de nem tudta, mit olvas; éjszaka zavaros álmok gyötörték, melyekre reggel már nem emlékezett s melyek valami nagy baj előérzetét hagyták lelkében. Távol tartotta magát Normától, mert nem akart elárulni semmit, amíg mindent el nem mondhatott. Lassan mult el egy hét, akkor végre megérkezett a várva-várt levél. Reggel hozta be a szolga a mosdóvízzel. Armitage kiszökött ágyából, rátolta a reteszt az ajtóra a szolga mögött és kényelmesen elhelyezkedett ismét ágyában, hogy olvashasson.

Kedves Armitage, — így kezdődött a levél, — Littledalet immár természetesen levetkőztet magadról. Fölösleges mondanom, hogy Marconi nagy coup volt számunkra. Órák hosszan esze nélkül járt itt mindenki. Mikor a vihar elvonult, a Thornton és fia cégnek kerek egy millió dollárral többje volt, mint azelőtt és a Standard Oil-Company embereinek egy millióval kevesebb. Ugy hallom, a tréfának árát a te Lamman barátod fizeti meg, így hát alaposan megfizettél neki. Tudtam, hogy felveszed a játékot, mihelyt alkalom kínálkozik reá. Nekünk kettőnknek jól ütött be a dolog, mert, megállapodás szerint, megosztjuk egymás között a hasznot. Ennek következtében itt mellékelek egy csek-

ket a közös rablásból téged megillető osztályrészről.

Armitage fordított a levélen s az intézvénny ott találta a két lapja között. Szinte megbűvölten nézte a nagy számjegyeket s alig mert hinni szemének. Aztán óvatosan összehajtotta a kis papirost, mely oly roppant értéket képviselt, beletette a tárcájába, aztán ismét kezébe vette a levelet.

Ugy rendeztem el, hogy az intézvénny semmi körülmények közt se kerüljön vissza hozzánk, s azt tanácsolom: helyezd el biztosan a pénz és hagyj fel a spekulációval. Thornton Irén üdvözetét küldi neked, — képmását meglelheted e levél borítékján. Nem olyan mint egy virág-szál? Még többet is mondanék, de átkukucskál a vállamon s nem szeretnék nagyon is hizelegni a hiuságának. Isten veled, jó barátom, hozd át egyszer hozzánk a feleségedet, ha még megkapod; Irénnek majd lesz gondja reá, én pedig...

A levél itt félbeszakadt, de utána következők ezek a szavak:

Jőjjenek, kérem.

Irén.

Ezt már női kéz írta.

Phil letette maga mellé a levelet; szédült a feje s nehezen szokott hozzá ahhoz a gondolathoz, hogy ily egyszerre és váratlanul hozzájutott egy óriási vagyonhoz. De lassan-lassan mégis áthatotta egészen az öröm zavartalansága.

Gyorsan felöltözködött és elfoglalta szokott helyét a reggeliző-szoba ablakánál, honnan kilátott a Themzére. Várákozás közben még kétszer végigolvasta a levelet, visszatette ismét a borítékba és letette maga mellé az asztalra. Aztán iziben hozzálátott a reggelihez. Az egész idő alatt a legmély-

ségesebb elégtűtség töltötte el; most már feleségül veheti Normát, mert teljesült atyjának feltétele.

Sohasem felejtette el e reggel boldogságát; még sohasem izlett neki úgy az étel, úgy tűnt fel neki, mintha örök időkre lelkébe vésődnék a Themze vizén táncoló napsugár, a madaraknak a kertből felhangzó csicsergése.

Ekkor valami megzavarta álmát. A szóztlanul járókelő pincér egy tálat tett le az asztalra s e közben ledobta a levelet. Armitage mindjárt fel-eszmélt s lehajolt érte, de a pincér fürgébb volt, mint ő, s halkan mormolt bocsánatkéréssel átadta a levelet.

Armitage boszankodott saját vigyázatlanságán, köszönetet mondott a pincérnek, a levelet pedig a belső zsebébe rejtette. De a következő pillanatban jobb gondolata támadt. A szoba másik végén vigan lobogott a kandalló tüze. Oda sietett, a tűzbe dobta a levelet s bevárta, míg az utolsó sziporkáig elégett. Az öltöző ajtajában megint csak belebotlott a pincérébe, csodálkozott is egy kissé, hogy mit kereshet az ott, de aztán dűs borravalót adott neki jókedvében.

Vannak napok minden ember életében, ha egyébként még oly ment a hiuságtól, mikor szeretne nagyon tetszetősnek látszani. Armitagenak is ilyen napja volt ma. Nagy gonddal huzta ki magát az öltözőben, újra megkötötte nyakkendőjét, simára fésülte a haját s alaposan lekeféltte kabátját. Mikor felvette már a felöltőjét is, kezével történetesen belenyúlt a kiskabátja belső zsebébe és nem lelte meg a pénztárcáját. Rögtön elindult a reggeliző-szoba felé, de már utközben találkozott a reggeliző-szoba felé, de már utközben találkozott a szolgálatkész pincérrel, aki kezében hozta a pénztárcáját. A szék alól vette fel, mondotta s remélte, hogy előbb szolgáltathatja kézhez, mint mikor észreveszik hiányát.

Norma meg Dóra, a két ifju leány, otthon volt, mikor Armitage egy órával ezután bejelentette magát Normánál a Belgrave Squareon. A ház ur-nője keresztbe vetett lábbal, mint valami szabó, egy mély zsöllyeszékben ült, és vörös selyem-fonálból egy pénzes erszényt kötött. Dóra egy párnarakás tetején a földön ült és olvasott; nyugodtan tette le maga mellé a nyitott könyvet, míg Norma gyorsan a földre csusztatta lábát, mikor Fülöp váratlanul megjelent az ajtóban.

— Mi ujság? — kiáltották mindketten, mert látták rajta, hogy nagy ujságot hoz nekik. Norma alig fogott vele kezét s mindjárt belelökte a zsöllyeszékbe, melyről felszökött beléptekor.

— Nagyon különös történetet fogok elmondani maguknak.

— Mit? — kiáltotta Norma izgatottan. — Megöl a kíváncsiság.

— Kimenjek? — kérdezte Dóra komolyan.

Mielőtt Armitage felelhetett volna, Norma hévvel és tiltakozó hangon kiáltotta: — Ne, ne. Ha te kimegy, Dóra, én is kimegyek, pedig már majd megöl a kíváncsiság.

Most már Armitage is marasztalta kötelességszerűen és Dóra egy mártir arc kifejezésével bocsátkozott le ismét párnáira, mondván:

— Ha muszáj!

— Nézd a képmutatót, — kacagott a barátnője — pedig ő is úgy szeretne már hallani mindent. Fogj hozzá már, Phil, és ne vonj kinpadra bennünket.

Az ifju most elmondotta elejétől végéig csodálatos élményeit. A leányok a legmegfeszültebb figyelemmel hallgatták. Norma aztán sugárzó, túláradozó örömmel kiáltotta:

— Félmillió dollár, Phil? Hány font sterling az? Százhuszezer! Jaj, be nagyszerű! Ugy érzem,

mintha az ezeregy éjszaka valamelyik meséjét hallanám. Sezt a pénzt, ráadásul, még attól az undorító Lammantól vontad el, aki oly alávalóan becsapott. Nagyszerű! Kimondhatatlanul örülök.

Tárt karokkal és örömtől ragyogó szemmel közeledett hozzá és Armitage Phil e pillanatban sajnálta, hogy Dóra is a szobában van. Norma olvasott is ilyesmit a szemében és elpirulva nézett a barátnőjére, ki némán és komolyan meredt maga elé.

— Mi bajod van, Dóra? Nem szólasz semmit, nem kívánsz szerencsét Philnek? Vagy talán — kiáltotta hirtelen fellobbanó haraggal — hibáztatod, hogy vissza akarta venni a pénzét attól a gazfickótól, attól a Lammantól?

— Nem, — felelte Dóra lassan — egészen jogosultnak tartom, de...

— Micsoda „de”? Hogy lehet itt szó arról?

— A dolog veszedelmes. Lamman, amenyire én megítélhetem, nem az az ember, aki belenyugszik az ilyesmibe.

— Miattam tehet, amit akar — mondotta fitymálva Armitage.

— Nem kételkedem, hogy máris hozzálátott a munkához. Egyébként mit tett azzal a levéllel?

A leány arca, hangja és lénye egészen átváltozott. Látva éles, tiszta és határozott tekintetét, senki sem ismert volna benne a kacagó, vidám Myrl Dórát, kivel a szalónban szokott találkozni.

Armitage mosolygott e változáson. Sohase vette komolyan Myrl Dórát, a híres női detektívet, ki már nem egy súlyos bűncselekményt, nem egy mélységes titkot derített fel; nem bizott tehetségében.

— Elégettem az utolsó szikrájáig — mondotta Armitage jó lélekkel. — Elég ez nagyságodnak?

Dóra biccentett fejével. — Magában véve igen.

— Előbb magammal akartam hozni, de aztán meggondoltam.

Elmondotta, hogyan lökte le a pincér a levelet az asztalról s hogyan rejtette aztán előbb a belső zsebjebe. — Abban a pillanatban eszembe jutott, mily veszedelmessé válhatnék ez a levél, ha idegen kézbe kerülne; azért hát elégettem és nagyon örültem, hogy megvettem; de akkor meg azt vettem észre, hogy a tárcám hiányzik.

— Hiányzott a tárcája? Hogyan lehetett?

— De édes Dóra, hiszen valóságos kereszt-kérdések alá fogod.

— Kérlek, Norma, bocsáss meg egy pillanatra. A dolog, úgy látom, komoly. — Aztán ismét Armitagehoz fordult: — Hogyan történt a dolog a tárcájával?

Armitage elmondotta. — Hiszen megrészegített a nagy öröm s bizonyára félrecsuszítottam a tárcát, mikor azt hittem, hogy a zsebembe teszem.

— Lári-fári, Armitage ur. A levelet kilopták a zsebéből, aztán visszaadták, mikor hiába keresték benne az amerikai levelet. Jó szerencse, hogy észrevette, mikor a pincér lelökte az asztalról a levelet, mert különben nem látta volna többé. Gyanitom, hogy ki volt az a pincér. Csodálatraméltó pincérnek mondják, mint ahogy minden tekintetben csodálatraméltó.

— És ki ez a csoda, ha kérdeznem szabad?

— Ne nevéssen, Armitage ur, a dolog egyáltalán nem nevetni való, ha úgy áll, mint hiszem. Az, amit az imént elmondott nekünk, azt jelenti, hogy ellenségei már kifürkészték önt és nyomában vannak.

Norma felkiáltott és befogta kezével barát-nőjének száját. — Dóra, az Isten szerelmére!

— Nem szeretnék megijeszteni, kedvesem; de struccpolitikával nem megyünk semmire.

— De hiszen nem tett Lammannak egyebet, mint amit az már előbb megtett neki.

— Ám mondjuk, ha neked jól esik, hogy ő helyesen cselekedett, Lamman pedig helytelenül; de Lamman nem ütközött bele a törvénybe, mint ő.

— Meg is büntethetik?

— Előbb reá kell bizonyítaniok, azt pedig nekünk meg kell akadályoznunk.

Buzgalma végre mégis megtette hatását Armitagera; az ifju ember nem mosolygott már.

— Azt hiszi, hogy kém volt az a pincér?

— Azt hiszem, hogy detektiv volt, Armitage ur, még pedig a legtehetségesebb és legjelentékenyebb valamennyi közt. Hiszen világos, hogy az az ember, bárki legyen is, gyanítja, hogy Armitage Fülöp ur és Littledale, a táviróhivatalnok, egy és ugyanaz a személy. Továbbá világos az is, hogy ezt a gyanuját nem tudja bizonyítani, mert különben nem állna lesben és nem vadásznék bizonyítékokra.

— Most, hogy ezt mondja, tudom, hogy néhányszor az a bizonytalan érzésem támadt, mintha szemmel tartanának; de nem találhattam kézzelfogható alapot ehhez az érzéshez.

— Az ösztön sokszor többet ér, mint az elfogadható alap.

— A klubban történt velem még egy kis eset, amelyet eddig arra se tartottam érdemesnek, hogy gondoljak reá; most is azt hiszem, hogy említésre se méltó.

— Minden említésre méltó.

— Egy este, lefekvéskor, leejtettem a galériom gombját; egy kis gyöngyházgombot, mely elgurult. Ott hagytam, mert azt gondoltam magamban, hogy reggel könnyen megtalálhatom. Meg is találtam másnap reggel, de teljesen széttaposva. Nem érthetem, hogyan törhetett úgy össze az a gomb.

— Én megérthetem. Egy nehéz testű, posztó-papucsot viselő ember lépett reá, míg ön aludt. Bezárta az ajtaját?

— Be szoktam zárni mindig. De az ajtó reggel is zárva volt.

— Akkor hát a zárt ajtón át lépett be, hogy átkutassa a szobáját; ez megerősít gyanumban. Lamman a legveszedelmesebb detektivet fogadta fel s az az ember önnek nyomában van.

— Jaj, Dóra, mit tegyünk hát? — kiáltotta Norma. — Pedig oly boldog voltam. Hiszen ez borzasztó!

Armitage előtt most már tisztán állt a veszedelem, mely környékezte, de gyorsan kérő pillantást vetett Dórára, ki fejének könnyű biccentésével felelt.

— Hiszen nincs nagy veszedelem, báránykám, csak résen kell állnunk.

— Megteszel mindent Phil érdekében? Tudom, hogy te megmentheted.

— Ha Armitage ur kész elfogadni szolgálataimat.

— Örülök, tisztelt kisasszonyom, hogy a megkezdett védekezés első tanácsadóját köszönhetem önben.

Dóra kiérezte a Normát megnyugtadni akaró tréfás szavak komolyságát és helyeslően intett fejével.

— Bátorkodhatom-e még egy kérdést tenni, — folytatta Armitage ugyanazon a tréfás hangon — mily néven tisztelhetem az ellenpárt vezérét? Hiszen kegyed úgy vélte, hogy ismeri?

— Meglehetősen biztos vagyok a dolgomban, mert nincs teremtetett ember, aki oly gyorsan nyomára jött volna önnek. Hallotta-e már valaha Beck Pál hírét?

X. FEJEZET.

Fénykép névaláírással.

— Meg kellett volna keritenem a levelet, Lamman ur; egyáltalán nem vagyok megelégedve magammal — mondotta Beck Pál, mikor együtt ült a reggelineél Lammannal, ez urnak park lanei fényes palotájában s elmondotta élményeit a Gany-med-klubban szenvedett balsikerével egyetemben.

— Megtettünk mindent, ami erőnkéből tellett — felelte Lamman fölöttébb nyájasan. — Nem kedvezett önnek a szerencse. Hogyan is gondolhatott volna arra, hogy elejti azt az értékes levelet.

— Igen, — hagyta jóvá Beck — kell egy kis szerencse is az én hivatásomhoz, de engem ritkán szokott cserben hagyni az enyém.

— A levél hát nagyon fontos volt, ugy-e?

— Nagyon bizony, s bolond voltam, hogy kiadtam a kezemből. Láttam rajta az amerikai bélyeget s fogadni mernék reá, hogy váltó is volt benne, még pedig nem csekély összegről szóló. Hiszen a dolog világos, a levél és a váltó a szövetséges társától jött Newyorkból.

— Ha oly bizonyos benne, miért nem fogja fölön?

— Próbált-e valaha gyermekkorában madarat fogni? — kérdezte Beck. — Ha megmoccan, mielőtt a madár a csapdába esett, akkor elrebbenti s ütheti a nyomát. Nincs értelme megfogni valakit, ha az ember kénytelen ismét elereszteni. Ugyebár, megmutattam már önnek azt a fényképet?

— Igen, Armitaget bajuszosan és szakállasan.

— Kérem, Littledalet — szabadkozott Beck mosolyogva. — Azt a fényképet Littledaleról vetették fel, mint Littledalet vezették be a könyvekbe

és Littledale fizette ki az árát. Hiszen ha bebizonyíthatnók, hogy voltaképpen Armitage az!

— Én megesküszöm reá.

— Nem ér az semmit, mert legalább tizen meg az ellenkezőre tennék le az esküt; csak az érne valamit, ha őt magát bírhatnók reá, hogy beismerje.

— Olyan ostoba még sem lesz.

— Az ember könnyen követ el ostobaságot, ha szerelmes. Littledale-Armitage körülbelül három héttel ezelőtt lefényképezttette magát, annak a leánynak, akit szeret.

— Lee kisasszonynak? Micsoda szemtelenség!

— Igen, a fotográfus eszes, tapasztalt ember.

Azt mondja, mindig biztosan tudja, ha egy fiatal-ember a kedvese számára fotográfáltatja le magát s ebben az esetben is biztos volt a dolgában. Már most nem kételkedem, hogy Armitage a fényképet régi névaláírásával látva el, Lee kisasszonynak küldötte, s ha kezünkbe kerithetnők azt a képet, könnyen bánhatnánk el vele.

— És hiszi-e, hogy megszerezheti?

— Ha szerencsém lesz; de nem jósolhatok meg semmit. Igen, kérek még egy csésze kávé, sok tejszinnel.

Két nap múlva Lee Norma bérkocsin Red Fern üzletébe hajtattott s a bolt ajtajában már ott várt reá Myrl Dóra. — Bocsáss meg, hogy kissé megkéstem, nem szabadulhattam előbb.

— Sebaj — felelte Dóra szokott jókedvével. — Mulattat, ha figyelhetem az embereket. Éppen most hajtattott el innen egy kleptomániás hölgy; egy csipkekendő van a mufjában, pedig a csipkekendőt az ember nem szokta a mufjába dugni, ha becsületes módon jutott hozzá.

— Igazán csodállak, Dóra; néha már valóssággal félek tőled. S ha valamikor csipkét akar-

nék lopni, a világért se vinnélek magammal. De ma szerettem volna, ha velem lettél volna. Annyi okos ember volt a társaságomban.

— Vernonnál reggeliztél, ugy-e?

— Ugy van, s rajtam kívül sok híres embert láttam ott, ráismertem valamennyire az arcképéről. Asztaltársamat nem láttam azelőtt soha, de ő volt a legkedvesebb valamennyi közt.

— No, ezt elmondom Philnek.

— Elmondhatod, hiszen elég öreg volt arra, hogy az apám lehessen, egyáltalán oly kedves atyai modora volt. Nagyon hálás voltam Philnek, hogy éppen őt ültette mellém. Új asztaltársam mindenkit ismert, akit én ismerek, tudta, miféle játékot s könyveket kedvelek, s oly kedvesen csevegtünk el egymással, mintha már régi cimborák lettünk volna egymással.

— Ugy veszem észre, meglehetősen benyomást tett reád. De jer, menjünk; teljes öt perc óta várokotad a próbával London legjobb és legérzékenyebb szabóját.

— Csak még egy pillanatig Dóra. Sokat tudott Philről is.

— Kicsoda?

— Az asztaltársam.

— Hogy hívták?

— Nem tudom. Nem értettem meg a nevét, mikor bemutatták s a poharain nem volt névjegy, de csakhamar úgy tűnt nekem, mintha nem is volna idegen.

— Igen, igen, azt már mondtad — szakította félbe Dóra, kinek érdeklődése hirtelen felébredt. Mit mondott Armitage urról? Felelj gyorsan, szaporán.

— Csak keveset és jót. Miért vagy oly izgatott, Dóra? Mit mondhatott volna mást? Hát felteszed rólam, hogy meghallgatnám azt az embert, aki rosszat mondana Philről?

— Említette valaha Phil ur azt az embert?

— Hogyan felelhetnék erre, hiszen még a nevét se tudom. Ma igazán oly kiállhatatlan vagy, Dóra. Nagyon jól ismeri Philt, sőt azt is gyanította, hogy tudja, hogy ez idő szerint kellemetlen-ségei vannak. Én, természetesen, nem mondtam semmit.

— Természetes, hogy nem! — felelte Dóra élesen irónikus hangon.

— Igen, de ő kérdezte a cimemet s megkérdezte, hogy tehetné-e nálam tiszteletét.

— S mit feleltél neki?

— Természetesen azt feleltem, hogy szívesen látom. Ma akart jönni, de mondtam, hogy ma bevásárlásra kell mennem. Miért meredsz úgy reám?

Dóra látszólag nem is hallotta szavát. Gondolatai erős munkában voltak. — Ez ő lehet, — gondolta magában — ez egészen ő: eltitkolja nevét s megtudja, mikor nincs otthon az illető. De ugyan mit akar nála kifürkészni? Oh... — hirtelen eszébe jutott valami, s egészen belesápadt ijedtében — Armitage fényképe! Csakugyan őrült voltam, hogy régóta nem kényszerítettem reá, hogy égesse el azt a képet. — És fenhargon hirtelen hozzátette: — Isten veled, Norma, mennem kell.

Eltűnt mint a villám, és Norma oly dermedten és tétován állt ott, hogy az üzlet egyik alkalmazottja hozzálépett s azt kérdezte tőle: — Talán ellopott valamit kegyedtől, kisasszony? Hivjak rendőrt?

— Ne hívjon, az Isten szerelmére! Legjobb barátóm ő; megfeledezhetett valami sürgős teendőjéről.

Dóra lélekszakadva szólított magához a bolt előtt egy bérkocsit. A kocsisnak megmondotta Norma lakása címét s hozzátette: — Hajtson, amint a lova bírja. Kétszeres díjat fizetek.

S a kocsi elvágtatott. Dórát egész utja közben csak az a gondolat gyötörte: — Jókorérkezem-e még?

Midőn a kocsi bekanyarodott az utca sarkán, Dóra megpillantott egy másik kocsit is, mely előtte robogott, aztán látott hátulról egy sötét férfialakot, amint belépett a kapun. Dóra kisasszony tüstén készen állt tervével; könnyedén kiszökött bérkocsijából s oly bőséges borraivalót adott a kocsisnak, hogy gyönyörűséggel kocogott tova. Aztán megnyomta a villamos csengő gombját, de ugyanakkor ki is nyitotta az ajtót magának. Az előcsarnokban szembe találkozott a szobaleánnyal. — Csitt, Margaret, beszéljen halkan. Nem ment fel éppen most egy ur a szalónba?

— De igenis, kisasszony.

— Maga nyitott neki ajtót?

— Nem, Eliz. Csak azt hallottam, mikor mondotta, hogy a kisasszony kérte meg, hogy tegye tiszteletét és várja meg, amig haza jön.

— E szerint magát egyáltalán nem is látta? Nagyon jól van! Ide a főkötőcskéjével és a kötőjével. Gyorsan, segítsen!

A szobaleány nem volt oktalan leány s mindjárt megértette a szándékot. Dóra félrelökte kalapját, a tükör előtt fejére tette a hosszú szalagos főkötőt és egyszerű sötét ruhája elé kötötte a fehér kötényt. Öt másodperc leforgása alatt egészen helyre szobaleány vált belőle. Halkan osont fel a lépcsőn, mint a macska és egészen zajtalanul nyitotta ki az ajtót. Az idegen, arcát az ablak felé fordítva, az első pillanatban észre se vette. Dóra tudta, hogy a fénykép az ajtó mellett van egy kis asztalon. Szerencsére egy nagy virágbokréta egészen eltakarta. Dórának ujjongott örömeiben a szíve, midőn meglátta a képet a virágok és zöld levelek között; gyorsan a köténye alá rejtette s keretét az öve alá szorította. Éppen jókor. Az idegen hir-

telen megfordult. Az a pillantás, melyet e barátságos, okos arcra, ez elszánt ajakra és állra vetett, tüstént meggyőzte Dórát, hogy félelme teljesen jogosult volt. A szíve örülten vert, de az arca nem árult el róla semmit. Dóra nagyon csinos, tartózkodó kis szobaleány volt, semmi egyéb.

Beck urnak igen biztos ítélete volt a női igézetességet illetőleg. — Sohasem láttam ennél bájosabb női arcot — gondolta magában, midőn pillantása összetalálkozott e mosolygó kék szem-párral.

Sajátságos, hogy Dóra gondolatai is épp oly irányt vettek. — Nem csodálom, hogy egészen meghódította Normát. Mily férfias s mégis jóságos arc; olyan ember, akit meg kell szeretni, de tisztelettel kell tekinteni reá. Kár, hogy az ellenpárthoz tartozik. — S a látogatónak kérdő pillantására a nevelt cseléd udvarias hangján így felelt: — Csak azt akartam kérdezni, hogy szolgálhatok-e egy pohár borral vagy egy csésze teával. Urnőm kívánsága szerint mindig megkérdezem, hogy parancsol-e valamit az, aki várakozik reá.

— Köszönöm, nem kérek; nem fárasztom. — Dóra érezte, hogy elpirul a jövevény csodálkozó tekintetétől. — Nem várhatok soká, de megnézném azokat a csinos tárgyakat, melyek e szobában vannak, ha tudniillik nincs kifogás ellene.

— A világért sem, uram — felelte Dóra komolyan, de azzal a vidám tudattal, hogy az a „csinos tárgy“, melyet keres, biztos rejtekhelyen van a köténye alatt.

— Nem kaphatnék kegyedtől egy iv papírost? — kérdezte Beck és egy töltőtollat vett elő zsebéből. — Szeretnék néhány sort írni urnőjének, ha nem jönne meg hamarosan.

Dóra, mikor visszatért a papírral, tudta, hogy Beck hiába kutatta át a szalont; de a látogató,

arcán a csalódottságnak legkisebb jele nélkül, nyugodtan leült és hozzáfogott az íráshoz.

Távozása előtt még egy pillantást fog vetni a hálószobába, — gondolta Dóra — mert bizonyára azt képzei, hogy Norma oda tette a képet. — S bement a hálószobába és elrejtőzködött az ágy kárpitjai mögé.

Gyanítása helyesnek bizonyult. Hiába figyelt az ajtó nyílására vagy záródására, a lépcsőn járó léptek zöreijére, de a kárpitnak egy kis nyílásán keresztül egyszerre csak látta, hogy zajtalanul kinyílik az ajtó és Beck megjelenik a nyílásában. Látta, hogyan járátja körül fürkészve szemét a szobában; ekkor erőt vett rajta a kísértés, hogy felzavarja nyugalmaiból. Hirtelen előlépett és felsikoltott, amikor pillantása a tolakodóra esett.

Beck semmi ijedelmet sem árult el váratlan megjelenésére. Tökéletesen ura maradt a helyzetnek. — Ne ijedjen meg, gyermekem, — mondotta megnyugtató hangon — beszennyeztem ujjamat azzal az ostoba író tollal és tartok tőle, hogy tintás lett az arcom is. Mosdóvizet keresek. Nem volna oly szives, megmutatni, hol van a fürdőszoba?

Jelentékeny tintafolt volt az orrán, az ujjai is tintásak voltak, tehát előkészítette a mentséget is szükség esetére. Nyugalma elragadta Dórát, ki szó nélkül mutatta meg az utat, csavart egyet a melegvizes csapon és oda tett eléje egy törülközőt.

— Tartok tőle, hogy megijesztettem, gyermekem — mondotta Beck. — Ugy-e betörőnek tart?

— Oh nem, — felelte Dóra bátortalanul — ellenkezőleg.

A látogatót mulattatta ez a naiv felelet. — Ellenkezőleg, — ismételte mosolyogva — ez tetszik nekem.

Dóra érthetetlennek tartotta, hogy kedve oly változatlan, mert hiszen tudta, hogy Beck nem érte el célját. — Mondjak-e valamit? — kérdezte a kapuban, mikor a látogató egy kétshillinges pénzdarábot csusztatott a kezébe.

— Nem szükséges, gyermekem, nincs mit mondania, majd más alkalommal teszem tiszteletemet.

Aztán siettében elfelejtette megmondani a nevét, amin Dóra egyáltalán nem csodálkozott.

Dóra feldobta és elkapta a pénzdarábot. — Ezt nem adom ki soha, ez babonapénz, mely szerencsét hoz nekem.

Norma, midőn félóra mulva hazaérkezett, szobaleánynak öltözve s a pénzdarábbal játszva találta megszökött barátnőjét. — Hát ez megint micsoda új hóbot? — kérdezte, fel s alá járva a szobában; egyszerre észrevette, hogy a kép nincs szokott helyén.

— Oh, Dóra, mit műveltél vele?

— Ott van — felelte Dóra nyugodtan s egy halom pernyére mutatott a kandallóban.

— Gonosz leány! Csak nem égetted el igazán az arcképét?

— De bizony elégettem s térden állva fogod megköszönni, ha elmondom, miért tettem.

Norma lélekzetét visszafojtva hallgatta barátnőjének elbeszélését. — Enyém lehet a kerete? — kérdezte Dóra, mikor elvégezte.

— Hogyne lehetne, édesem; de miért akarod, hogy a tied legyen?

— Hogy bele tegyem Pál arcképét. Egészen szerelmes vagyok abba az emberbe. Oh, Norma, hiszen az mégér tiz olyant is, mint a te minden napos Philjeid. Bár inkább a mi pártunkon volna, nem pedig a másén!

XI. FEJEZET.

Az életmentő.

— Hát nem csodaleány az, Phil? — kérdezte Norma, miután elmondotta Dórának Beck ural való első találkozását.

— Igen, igen, több annál, bámulatos, ámulatba ejtő. Nem is találok jelzőt számára, mert Beck urat, mint hallom, London legjobb detektív-jének tartják.

— Az is — felelte Dóra mintegy végszóra.

— A legjobb férfi-detektív — tette hozzá Phil.

— Jobban szeretném, ha maga meg Norma nem beszélne ily képtelenséget. Tudom, hogy nem vagyok méltó ellenfele, azonkívül pedig félek tőle, oly hidegvérű és nyugodt. Ezek még csak az első sakkhuzásai, és szeretném, ha már min-dennek vége volna.

— Azt hiszem, már meglehetősen vége is van, hiszen egészen mattba tette. Nem is gyantom, mit fog tenni legközelebb.

— Magam se. De szeretném, ha tudnám.

— De Dóra, — kiáltotta közbe Norma — még sohase láttalak így félni!

— Nem is volt még ily okom reá soha.

— Legyen nyugodt, Myrl kisasszony. Még nem kötöttek fel és nem is jutok odáig, ha védelmébe fogad.

— De mit is akartál elmondani nekünk, Phil? Mikor jöttél, említettél, hogy volna mit elmondanod — szakította félbe Norma, ki anélkül, hogy féltékeny lett volna, még sem szerette, ha tulságosan sokat foglalkozott Dórával.

— Ugy van, éppen belefogtam történetembe, mikor a szavamba vágta. No de nem panaszkodom, mert a te történeted sokkal érdekesebb, mint

az enyém. Tegnap este egy kis kalandom volt. De ne ijedj meg, mert a dolognak nincs semmi köze ahhoz a bujósdihoz, melyet Beck Pál urral játsunk. Amolyan mulatságos, ártatlan kis kaland volt, melynek szerencsés volt a vége.

— Leülhetsz erre a székre és gyujts cigarettára, Dórának nincs kifogása ellene, én meg szeretem.

A rágyújtás némi körülményességgel járt. Dóra szeretett volna künn lenni a szobából s amazok ketten titkon osztozkodtak kívánságában.

— Az este meglehetősen későn tértem haza...

— Honnan?

— Fölösleges félbeszakítanod, kicsikém. Hiszen nem akartál színházba jönni velem. Tehát meglehetősen későn mentem haza s tudod-e, mire gondoltam?

— Semmire — kiáltotta Norma pajkosan.

— Kár ugy sietned, mert nem reád, hanem Myrl kisasszonyra gondoltam, hogy mily okos és kedves ő, mikor egy erős kéz hirtelen torkon ragadott s majd hogy le nem vett a lábamról.

— Oh, mily szörnyűség, Phil! — A szeme már nem mosolygott s az arca elsápadt.

— Semmi bajom se történt, Norma — folytatta Phil gyorsan. — Karon ragadtam a fickót és kiszabadítottam magam. Felordított fájdalmában, ahogy megfogtam. Arra jött a másik — mert volt ott még egy — az „életmentővel“; nem kacagtató dolog az, hogy életmentőnek hívják azt a szerzőt? Gyorsan lebuktam s eltévesztette célját; nem ért reá, hogy másodszor is nekilóduljon, mert egyszerre csak jött egy harmadik is. Eleinte azt hittem, hogy az is hozzájuk tartozik, de aztán láttam, hogy kézcsuklón, majd galléron ragadja a másik fickót. Az az erős utonálló olyan volt a kezében, mint a gyermek; megmentőm kicsavarta

kezéből a fegyvert, aztán odalökte a másik jómadárra, úgy hogy keresztülbukdácsoltak egymáson. Mikor aztán megint lábra álltak, siettek kereket oldani. Az egész história nem tartott tíz percig sem. Mikor a két rabló eltűnt egy utcasarkon, új barátom egész nyugodtan így szólt hozzám: — Remélem, nem esett baja? — A legcsekélyebb sem — mondtam. — De ugyancsak röviden bánt el velök. — Nyomorult, gyáva zsvány az ily városi utonálló, — jegyezte meg ő. — Ha balul üt ki első mozdulatuk: a torkonragadás, vagy nem sikerül leütni áldozatukat a homokzacskóval, vége a tudományuknak s odébb állnak. Egész szépen elbánt volna velük nélkülem is, de nem állhattam ellene kíváncsiságomnak s beavatkoztam. Igaz, hogy egy jó szivarommal adtam meg az árát. Szabad kérnem egy kis tüzet?

Adtam neki egy szál gyujtót, ő meg kötötte magát ahhoz, hogy fogadjak el tőle egy szivart. Mikor oda tartottam neki az égő gyujtót, egy pillantást vetettem az arcára. Komoly, eszes arcu ember, akiben szívesen megbizunk s akihez az ember huz; jó is volna, ha az embernek ilyen társa akadna minden bajában.

Dóra most sokkal feszültebb érdeklődéssel hallgatta, mint eleinte.

Úgy fordult, hogy egy irányba vitt utunk s így mentünk egymás mellett jó egynéhány utcán, szivarozva és beszélgetés közben. Mikor egy keresztutkába értünk, meglehetősen közel a lakásomhoz, megnyomta egy kapu kilincset.

— Mily furcsa, hogy oly közel lakunk egymáshoz, — mondotta. — Csak néhány napja költöztem ide. Jöjjön be hozzám öt percre, nem fog megártani egy gyűszűnyi whisky az iménti erőpróba után.

— Körülbelül féltizenkettő volt, de mikor

végre elmentem, már félkettőre járt. Nem a whisky miatt, Norma, hanem az ember miatt. Soha életemben nem találkoztam annál kellemesebb emberrel. Ugy tűnt fel nekem, hogy mindenről tájékozódva van, de azért egyáltalán nem fölényes. S hogyan tud elbeszélni! Sohasem tett reám ember oly nagy benyomást találkozásunk első percétől fogva. Az ember tüstént érezte, hogy ebben a férfiuban meg lehet bízni! Nem egyszer vett erőt rajtam a kísértés, hogy elmondom neki a történetemet és tanácsát kérem.

Dóra a háta mögött sokatmondó szemhunyorítással egy pillantást vetett Normára és Norma büntudatosan elpirult; eszébe jutott szeretetreméltó asztaltársa, kit majd hogy bizalmasává nem tett.

— Megigérte, hogy holnapután nálam reggelizik — folytatta Armitage, ügyet se vetve e kis mellékjelenetre. — Eljössz-e te is, Norma? És kegyed is, Myrl kisasszony? Biztosra veszem, hogy meg fogja nyerni mindkettőjük tetszését.

— Én ott leszek — felelte sietve Dóra, s némi habozás után Norma is megigérte, hogy elmegy.

— Bizonyos vagyok benne, hogy tetszeni fog nekem, Phil.

— Igen, — tette hozzá Dóra szárazan — magam is meg vagyok győződve róla.

Midőn Armitage csakhamar ezután elment, Norma lekisérté a kapuig, de a szokottnál gyorsabban tért vissza.

Dóra tüstént megkérdezte tőle:

— No, persze tudod, hogy kicsoda az ő kedves barátja?

— Én? Hogyan tudnám?

— Hát akkor nagy csacsi vagy. Phil éjjeli barátja a te minapi reggeliző társad s az én emberem, akivel a fénykép-esetem volt. Hiszen ez csak eléggé világos. De képzelőd csak el ez ember pokoli

okosságát. — Szavából leplezetlen, becsületcsodát szült. — Az egész éjszakái támadás természetesen kicsinált dolog volt, hogy Phil közelébe férközhessék. De az eféle dolog a legalkalmasabb arra, hogy két ember a lehető leggyorsabban összebarátkozzék egymással. Oh, Norma, Norma, félek, hogy nem fogok bírni ezzel az emberrel. Tudod, hogy nem szoktam aggodalmaskodni, de most érzem, hogy nem vehetem fel vele a harcot. No, no, no, félénk kis nyulacskám, hiszen azért nem úgy gondoltam; bizonyosra veszem, hogy minden jóra fordul, ami pedig a sirást illeti, azzal ugyan semmire se megyünk.

— Nem tehetek róla, Dórám, — zokogott amaz — de oly boldogtalan vagyok. Ugy aggódom, és veszem észre, hogy Phil is nagyon komolyan fogja fel a dolgot, mert...

— Miért? Csak folytasd Norma. Nem szabad eltitkolnod előttem semmit.

— De nem fogsz kinevetni, Dóra?

— Semmi esetre se. Egyáltalán nincs nevető kedvem.

— Hát azt hiszed, hogy Phil veszedelemben forog?

— Nem hiszem. Csak azt akartam mondani, hogy nem kacagok, amikor te sírsz, de szeretném tudni, hogy miért sírsz?

— Nem olyan ő már, mint azelőtt volt.

— Ennyi az egész? nagyon kedves hozzád, amennyire megítélhetem s ha nekem jegyesem volna, nem kívánnám, hogy másmilyen legyen, mint Phil.

— Csak képzelj magad az én helyzetembe. Azelőtt folyton közeli esküvőnkéről beszélt, most már sohase tesz említést róla. Nekem, természetesen, nem sürgős...

— De az ember szereti egy kissé kéretni

magát. Azt hiszem, Norma, megmondhatom neked, miért nem könyörög, hogy légy a felesége már holnap, vagy legkésőbb holnapután. Aki egész estéken át úgy figyelhette őt, mint én, bizonyára nem kételkedik benne, hogy vágyakozik utánad. De aggódik.

— Kicsoda! Phil?

— Ugy van, aggódik miattad; nem akarja, hogy fegyencnek légy a felesége s nekem ez tetszik benne. Fölösleges oly ijedten nézned reám. Jusson eszedbe, hogy felnőtt leány vagy, nem pedig félénk gyermek. Tudod, hogy ellenségei nyomában vannak s hogy megbüntetik, ha reá bizonyíthatják tettét. Igaz, mi ketten úgy véljük, hogy helyesen cselekedett, de a törvény más álláspontra helyezkedik.

— Oh, Dóra, te vagy az egyetlen reményem.

— El fogok követni minden tőlem telhetőt. Ha nem az a Beck ur vette volna kezébe a dolgot, könnyű volna elbánni azzal a gaz Lammannel, aki, mellesleg szólva, egy alkalommal reám is akart számítani. De most Beck áll lesben, s ez nem tetszik nekem.

— Hát bizonyos vagy benne, hogy ő az?

— Egészen bizonyos. Tisztára az ő kezét látom abban az utonállásban s most ki kell találnom, hogy minő szándékkal járt. Norma, most kikérem bizonyítványomat.

— Sohasem tudom, hogy voltaképen mit forgatsz az eszedben, Dóra. Öt percig sem őrizheted meg komolyságodat.

— Nagyon komolyan beszélek. Új állást fogok keresni magamnak, érted már? S ahhoz bizonyítvány kell nekem. Körülbelül ilyenforma: „Morton Jane — ez jó név lesz — három évig szolgált házamnál és mindig becsületesen és hűségesen viselkedett. Nagyon tisztán és szívesen végzi munkáját. Saját kívánságára válik meg szolgálatá-

tól." — Mit gondolsz, megfogad-e Phil gazdaszszonyának e bizonyítvány alapján?

Norma meglepődve kiáltotta: — Phil, a gazdaszszonyának?

— Nem értem, mi bajod van ma, Norma. Hát nem látod be, hogy résen kell lenni és szemmel kell tartanom Beck Pált? Itt szobaleánynak látott engem s el fogja hinni, hogy helyet változtattam. Természetesen be kell avatnod a dologba Armitage urat.

Norma nem felelt.

— Egyáltalán nem szükséges féltékenynek lenned — mondotta Dóra nyugodtan.

Norma elpirult büntudatában, nem volt tisztában érzelme felől, míg Dóra a nevén nem említette.

— Nem fogok flirtolni vele, Norma, ezt megígérhetem neked. Egyébként pedig ugyis kárba veszne minden igyekezetem, mert neki többet ér a te kis ujjad, mint az én egész testem-lelkem, hát ne légy ostoba.

— Természetesen megteszek mindent, amit te jónak látsz, Dóra.

— Legjobban teszed, ha semmit se mondasz Philnek Pál bátya valódi egyéniségéről, hanem csak annyit adsz tudtára, hogy megbíztál engem, hogy szemmel tartsam mindenütt. Ő kacagni fog, jó tréfának fogja nézni a dolgot s elvégre, ha mulat rajta, nem baj.

És így fordult, hogy Beck Pált Armitage reggeljén ugyanaz a csinos, ártatlan kis szobaleány szolgálta ki, akivel Lee kisasszony házánál tett váratlan látogatása alkalmával ismerkedett meg. Boszankodva vette észre, hogy Armitage, ki más leánnyal járt jegyben, mintha meglehetősen bizalmas lábon állna új szobaleányával, s hogy a kis leány begyesen védekezik és kerüli mosolygó tekintetét. Beck Pálnak

ez nagyon visszatetszett s eszébe juttatta, amit Lamman mondott neki Armitageről, és erősebbé tette benne a vágyat, hogy ártalmatlanná tegye ez ifju semmirekellőt.

XII. FEJEZET.

Vak lárma.

Beck nem árulta el titkos neheztelését; oly őszintének, nyájasnak, jókedvűnek látszott, hogy Armitage vonzalma és csodálata nőttön-nőtt megmentője iránt. Ebből az egyoldalú barátságból nagyon bizalmas érintkezés támadt köztük, s Dórát, ahogy a két férfi szivarozgatott és tereferélt egymás közt, nem egyszer ragadta meg jöttében-mentében a rettegés, hogy Phil feltárja szívét éber ellensége előtt. Dóra látta, hogy Beck jobban igyekszik, mint valaha, hogy megragadja zsákmányát, és finom női ősztonéval megérezte, hogy e vágyat erősen támogatja az Armitage iránt érzett személyes ellenszenv is. Tikkasztóan és nyomasztóan nehezedett reá a veszedelem érzete; mindig résen volt, figyelt Becknek minden szavára és mozdulatára. De minden ébersége ellen a pusztá véletlennek, vagy még inkább Armitage gondatlanságának köszönhette, hogy figyelmessé lett egy újabb támadó fellépésre.

Egyszer, midőn elköltve táját Normánál, visszatért kerékpárján, meg látta, hogy egy bérkocsi robog el Armitage lakása elől. Egyszerre átfutotta a hőség ijedelmében és eszeveszett sebességgel érkezett a ház elé, kerékpárját gyorsan a kis előkert korlátja mögé tolta, kinyitotta a ház ajtaját és szaporán az ebédlőszobába lépett. Tudta, hogy Armitage otthon akart ebédelni s ez volt étkezésének szokott ideje. Üresen találva a szobát, megijedt, de voltaképen csak igazolva lelte gyanítását. Eles szemének mind-

járt feltűnt bizonyos rendellenesség. A szék félretolva állt a szoba közepén, a villa az abroszon hevert, az asztalkendő meg a padlón.

Ugy látszott, ebédközben szőlították el s ő tüstént engedett a hívásnak, de hogyan s ki hívta? Bizonyára kelepce volt; de mivel csalták lépre?

Pillantása egy összegyűrt papírra esett, melyet Armitage gondatlanul ott hagyott a tányérja mellett. Kezébe vette és szétsimította az asztalon.

Mily csalódás! A levél olvashatatlan titkos jegyekkel volt írva, csak ezt a címet lehetett elolvasni rajta: „Macklin szállója, Rodolph Row 37.”

Gondolatai észbontó gyorsasággal működtek, hogy megjelje a kivezető utat. Ugy lehet, ez Lamman titkos jegyű írása volt; három ember smerte azt: Lamman, Armitage és Thornton, talán Beck Pál is. A levél nagy sietségre indította Armitaget; Lamman vagy Beck levele nem érhetne volna el ezt a hatást, ellenben Thornton levele mindenestre el. Dórának egyszerre világosság támadt az elméjében. Állítólag Thorntontól eredő, de valósággal hamisított levelet küldöttek neki, mert tudták, hogy Armitage arra beugrik. S nem csalódtak számításukban. Hová mehetett? A levélpapíron olvasható nyomtatott cím megadta számára a nyomot, melyen tüstént el kellett indulnia. Gyorsan viharzottak át elméjén ezek a gondolatok, s alig hogy szemügyre vette a levelet, már zsebébe is dugta s lerohant a lépcsőn. Kerékpárja elsőrangú volt s úgy suhant tova rajta, mint a madár. Utol kellett érnie Philt minden áron, mielőtt gyanútlanul beleesik a kelepcebe.

Dóra úgy ismerte Londont, mint az üregi nyul a földalatti járatait; rendkívül fejlett helyi érzéke volt. Az utcák egész tömkelege úgy állt a lelki szemei előtt, mint a térkép. Nincs az a bér-

kocsis, aki jobban ismerte volna a széles és néptelen s a szűk és túlnépes utcákat, s tudta azt is, hol emelkednek, hol lejtősek az utcák. Tisztán állt előtte az az utvonál, melyen végig kellett robbognia Armitage bérkocsijának, hogy a Tite Street-ről a Rodolph Rowig juthasson. Utol kellett érnie, s mélyen előrehajolva gépén, szélesebben tova-vágtatott.

Jó darabig simán ment minden. Az utcák szélesek, néptelenek voltak s fával voltak burkolva. Tudta, mennyire jár előtte a bérkocsi, s ha szerencséje van, hol érhetné utol. Nagy vigasztalást érzett magában, valahányszor megelőzhetett egy gyorsan vágtató bérkocsit. De csakhamar a nagyforgalmu Victoria Roadra jutott ki és a minden fajtájú járművek áttörhetetlen sodrába került; jobbra-balra kanyarodott s hol itt, hol meg amott lelt egerutat; veszedelmes kerékpározás volt, csak Dóra éles szemei és acélos idegei győzték. Szerencsésen elért Westminsterig, Whitehallnak fölfelé megint szabad volt előtte az ut. A rendőr fölemelte kezét, de ő nem ügyelt rá, hanem előre törtetett a forgatagban, ám mindjárt Charing Cross után érezte, hogy végképpen beékelődött a tömkelegbe s nem térhetett ki se jobbra, se balra, se előre, se hátra. Először hagyta a bátorsága, de csak rövid időre. Mert tüstént feltámadt benne az a vigasztaló gondolat, hogy itt Armitage kocsija is bizonyára elakadt. Midőn a kocsik megint utnak ereszkedtek csigalassusággal, Dóra lassanként utat tört magának a kocsit széléig, leugrott gépéről s futólépésben rohant tova mellette a gyalogjárón.

Bámulatos, hogy mi mindent meg nem bocsátanak egy csinos fiatal leánynak; a tömeg bizonyára megverné azt a férfit, aki affélét próbálna meg. Dóra bocsánatkérő szavait a gyalogjárók jószívvel hallgatták és csakugyan helyet is csinál-

tak számára. Mikor már az utca végéhez közeledett, megpillantott egy kocsit, mely türelmetlenül igyekezett kiszabadulni a tömegből.

Dóra megfigyelt minden egyes kocsit, mely elhaladt mellette, vagy amelyet ő hagyott el, de Armitaget nem lelte meg egyikben sem; de ez a kocsi elrobogott, mielőtt pillantást vethetett volna belsejébe.

A következő pillanatban már ő is kiszabadult a tömegből s utána vetette magát a menekülő bérkocsinak, mely gyors vágatásával elárulta, hogy az, aki benne ül, dupla fuvarbért ígért a kocsisának. De nem volt Londonban az a ló, mely kiállta volna a versenyt Dóra kerékpárjával. Lassan-lassan fogyott a távolság köztük s Dóra, mikor utolérte a bérkocsit, egy pillanatra behunyta szemét aggódó várakozásában. Aztán a kocsi ablaka mellé járt s mikor benézett rajta, megpillantotta Armitage éles metszésű arcélét. Az ifju ember, ahogy esernyőjének fogójára támaszkodott, s fölegyenesedve, előre szegezve fürkésző tekintetét, maga volt a megtestesült türelmetlenség. Dóra örületesen csöngetett, de Armitage feléje se nézett. Ekkor egy pénzdarabot vett elő a zsebéből és a kocsi ablakába dobta. Armitage a csörömpölésre megrezzent s felkiáltott meglepetésében, mikor észrevette, hogy Dóra ott karikázik könnyen és bájosan a billegő egylovas közelében. A leány intett, hogy álljon meg. Armitage megnyomta a jeladó sipot, a kocsis fékezett s az egylovas megállt. A kerékpár tüstént ott termett mellette. Armitage kinyitotta az ajtót s így kiáltott:

— Mi baj, Dóra? Mondja meg hamar. Örültem sietek. Életről vagy halálról van szó.

Am Dórának most már nem volt sürgős a dolga. Nagyot lélekzett egyszer vagy kétszer s megtörülte csipkekendőjével kipirult arcát. — Ott-

hon feledett egy levelet, — mondotta egykedvűen — azt hozom utána.

— S azért követett volna nyomon egészen idáig, hogy átadja nekem ezt a levelet? Az nem lehet.

— Tudom, hogy rendkívül fontos levél — mondotta Dóra s elővette a levelet.

— Ez? Hát tudja, hogy mi van benne? Nem, azt nem tudhatja.

— Dehogy sem! Amerikai barátjának az a közlése van benne titkosjegyű irással, hogy nagy veszedelemben forog s kéri önt, hogy látogassa meg rögtön.

— De hát mondja meg, hogyan találhatta ki mindezt?

— Még többet is kitaláltam, — felelte Dóra nyugodtan — ezt a levelet nem az ön barátja, hanem Lamman írta, és Beck Pál rejtőzik e dolog mögött. Kelepce az egész, gyanútlan barátom.

— De hogyan, miért?

— Hát nem érti meg, hogy ha elárulja, hogy ismeri ezt a titkosjegyű irást, bizonyoságot szolgáltat önmaga ellen? Bizonyára abban is biznak, hogy még egyéb vallomást is kicsikarhatnak öntől.

— Nem hiszem. Hogyan tudhatnának azok ketten a Thorntonnal való barátságomról? — kérdezte Phil türelmetlenül.

— Kérem ne adjon fel nekem talányt! Hát honnan tudják azok ketten, hogy kegyed mint Littlelade meghamisította azt a táviratot? Hogyan tud Beck körülbelül mindent, amit tudni akar? Azt se mondhatnám meg önnek, pedig ugy van.

Armitage nem volt meggyőzve.

— Rendkívül kedves volt öntől, hogy utánam sietett. Épp oly kevésbé vagyok képes kitalálni azt, hogy miképpen érhetett utol, mint azt, hogy miképpen találta ki, mi van a levélben. Ke-

gyed csakugyan egy világra szóló csoda! S nagyon valószínű, hogy igaza van a levelet illetőleg, de megmarad mégis az a lehetőség, hogy Thornton csakugyan bajban van és szüksége van reám.

— Thornton ur Newyorkban van. Mit is akarhatna öntől?

— Nem tudom, de...

— De mikor ön vakon bele akar rohanni a Beck kelepcejébe?

— Az ön figyelmeztetése következtében most már résen leszek.

— Tehát mégis oda akar menni?

— Ugy van, — felelte Phil kissé habozva — ha tudniillik nincs ellene kifogása.

— Nagyon is van. Nem engedem meg, hogy oda menjen. Beleakaszodom a kabátja szárnyába, hogy ne mozdulhasson el innen. Jusson eszébe, hogy Norma a gondjaimra bízta; meg akarok felelni ennek a bizalomnak.

Armitage nagyon csinosnak találta felindulásában; mennyire fel van lelkesülve, midőn félig komolyan és félig tréfásan erőszak alkalmazásával fenyegeti meg! Bár el kellett ismernie, hogy számos ok szól Dóra felfogása mellett, szívében mégis meg volt győződve, hogy Thornton irta a levelet és Thorntonnak szüksége van reá. Mily hitványság volna tőle, hogy cserben hagyná barátját.

Az az éles kék szempár leolvasta e gondolatokat homlokáról, s Dóra, felhagyva a fenyegetődzéssel, könyörgésre vette a dolgot.

— Tegyen amit akar — mondotta. — Csak arra az egyre kérem, hogy várjon még egy kissé. A szállóval szemközt van egy kis vendéglő, a Jammet. Majdnem éhen és szomjan halok, s azt hiszem, tartozik nekem egy ebéddel azért az utért, melyet, helyesen-e vagy helytelenül, de az ön érdekében tettem meg. Bujjunk be s ülünk le az egyik

ablakban álló asztalhoz, hogy szemmel tarthassuk a szálló kapuját. Ha nem jönnek ki a szállóból — mielőtt elköltöttük ebédünket — Lamman vagy Beck, vagy talán mind a ketten, akkor elismerem, hogy tévedtem, s akkor segítségére siethet barátjának. Beleegyeznek? Borzasztó éhes vagyok, s egyedül, természetesen, nem mehetek oda. Pedig tapasztalásból tudom, hogy Jammetnél ebédelni olyan, mint egy szép álom.

Armitage még mindig habozott.

— Ha barátja a szállóban van, — kapacitálta tovább — nem mehet el onnan, míg nem találkozott önnel. Csak nem hiszi, hogy meggyilkolják, míg mi itt szemközt ebédelünk? — Kék szemével esdve nézett Armitagera. — Mondja már, hogy „igen“, oly éhes vagyok.

Erre már fel kellett hagyni minden ellenkezéssel. A gyalogjárón tárgyaltak egymással, míg a kocsis jóindulatu mosollyal várakozva nézett le rájuk. Most aztán Armitage megfizette neki a dupla taksát s a kocsis elindította lovát, mondván: „Alázatosan köszönöm, jó mulatságot kívánok.“

A kerékpárat most Armitage toltá, míg Dóra az utat mutatta a nem is messze lévő vendéglőhöz. Phil nem is tudta, mily közel volt céljához. Hét perc múlva megérkeztek a Jammet oldalbejárójához. Az utcára néző nagy ablakból egészen be lehetett látni a szálló kapujába.

Armitage arccal az utca felé ült, Dóra pedig vele szemközt foglalt helyet s mindjárt elmerült az étlap böngészésébe. Eléggé jól ismerte ezt a helyiséget, gyakran reggelizett vagy ebédelt ott ismerőseivel; kissé elrejtett, de nyugodt, otthonias vendéglő volt, a konyhája a lehető legjobb, a bora elsőrendű. Helyiségei nagyon egyszerűek voltak, de a terítéke, edénye, pohara a legválogatottabb finomságu.

Dóra néhány percig az étlapot forgatta.

— Nem kíván különösebben valamit? — kérdezte. — Nem? No akkor majd én rendelek s ön fizet, hogy mindkettőnknek legyen dolga.

Pompás kis ebédet rendelt és határozottan tiltakozott az ellen, hogy ezt az isteni lakomát rideg pezsgővel szentségtelenítsék meg. Nehéz rajnai óbort rendelt, mely úgy villogott a pohárban, mint a folyékony arany. Lassan meghámozott magának egy barackot és ügyet se vetve Armitage türelmetlenségére, hörpintett egyet-egyet a poharából.

— Most rágyujthat; pompás török cigarettát fog kapni.

— Köszönöm, — felelte Armitage kissé kurtán — most nem gyujtok reá.

Gyorsan felhajtotta poharát és kinyújtotta kezét, hogy újra tölthessen magának, de a keze mozdulatlanul tapadt hozzá a palack nyakához.

Két ur lépett ki a szemközt lévő szálló kapujából. Az egyik Lamman volt; könnyű volt reáismerni, bár mélyen a szemébe huzta a kalapját; a másik kövér, pirosképű, s kedélyesnek látszó, de eléggé ostoba tekintetű, jól kiöltözött férfit volt. Mialatt keresztülhaladtak a töltésen, Armitage egy pillanatig úgy érezte, hogy Lamman megismerte arcát az ablakon és megrémült; a másik azonban e pillanatban karon fogta Lammant és úgy látszik, valami tréfás dolgot sugott neki, mert komor arca egyszerre földerült. Jóízűen nevettek mind a ketten és oda se tekintve többé az ablak felé, tovább mentek.

Mialatt Armitage kibámult, Dóra élesen figyelte őt és leolvasta arcáról az egész epizódot. — Nos? — kérdezte gúnyosan nevetve. — Meg van most elégedve?

— Bocsásson meg, Myrl kisasszony, megint önnek volt igaza. Kelepce volt, de...

— De teljesen meg akar győződni róla, hogy az ön barátja nincs zavarban. Ez ellen nincs többé kifogásom. Fizesse ki csak először az ebédünket, azt hiszem, nem evett még soha jobbat, de drágábbat se, azután átmegyünk majd és kérdezősködünk...

— Nem, Thornton ur nem lakik a szállóban, — felelt a portás — de két ur, aki csak az imént távozott, az egyik magánszobában evett és megbízott, hogy ha valaki Thornton ur után kérdezősködik, vezessen fel őt nyomban a szobába. Ön az, akit vártak? A barátait nagyon bántotta, hogy nem találkoztak önnel.

— Meghiszem — mondotta Dóra, mikor megint odakünn voltak az utcán. — De mondja csak, Armitage ur, hasonlított a második szeretetreméltó ur egy kissé az ön megmentőjéhez, Baxter Péter urhoz?

— Egyáltalán nem — kiáltott Armitage, aki talán örült titokban, hogy Dóra ezuttal teljesen hamis nyomon járt. — Egészen másforma volt.

— Akkor meg vagyok győződve róla teljesen, hogy ő volt az — gondolta magában az éleseszű ifju hölgy.

XIII. FEJEZET.

Asztaltáncoltatás.

— Ez az új csiny egyedül Lamman érdeme volt — jelentette ki Phil egy bizalmas tête-à-tête-n a Norma szalonjában. — A másik sokkal ostobábbnak tetszett. Dóra, a te okos kis barátnőd azt hitte róla, hogy Baxter Péter áruhában. Hiszen mindig neki sem lehet igaza; de az bizonyos, hogy Dóra ritka istenteremtése. Nélküle vakon belees-

tem volna ebbe a törbe. Ő a legokosabb és legbátrabb leány, akivel életemben találkoztam.

— És a legcsinosabb is? Phil, mondd meg őszintén, nem elragadó teremtés?

— Oh, hogyne, nagyon csinos!

— Nem rossz! Párja sincs a világon! De ilyenek vagytok ti férfiak, félték dicsérni egy leányt egy másik leány fölehallatára; azt hiszitek, hogy egytől-egyig féltékeny libák vagyunk.

— Van olyan leány, akit bátran dicsérek az egész világ előtt.

— Epp oly kevéssé hiszem el neked, ha azt mondod, hogy csinos vagyok, mint ha azt mondanád, hogy Dóra csúf.

— Ezt éppen nem mondom; csak hozzád képest...

— Ah, utálok a hasonlatokat!

— Most az egyszer jogtalanul, mert akihez hasonlítom a másikat, az szép, a másik pedig elég csinos.

Norma talán még se vette zokon ezt a hasonlatot. Nem beszélt tovább erről a kérdésről.

— Dóra megesküszik rá, hogy Beck Pálnak benne volt a keze a legutóbbi dologban is — folytatta. — Azt hiszi, hogy csak ő neki juthatott eszébe ilyesmi.

— Mindig Beck Pál jár az eszében, Phil.

— Vagy a szívében.

— Oh, nem! Nem vallaná meg és nevetne rajta, ha beleszeretett volna. Mert ünnepélyesen esküszik reá, hogy Beck Pál az egyetlen férfi, akibe beleszeretett; ennél fogva nem is igaz ez. De őt látja mindenütt és minden elképzelhető alakban. Most is azt hiszi, hogy barátod és megmentőd, aki ma este idejön, hogy beavasson bennünket a spiritizmusba, nem más, mint Beck Pál újabb álruhában.

— Csak nem akarsz tréfát üzni velem?

— Komolyan beszélek és Dóra is komolyan beszélt.

— De hisz ez örület, — pattant fel Phil — sohase hittem volna, hogy ily eszes leány ennyire megbolonduljon. Dóra megmutatta nekem Beck Pálnak egy fényképét és mondhatom, hogy egy csöppet se hasonlítanak egymáshoz. Baxter okos fiú, de olyan őszinte, mint a gyermek. És épp oly kevésbé detektív, mint püspök.

— Talán te vagy álruhás püspök — ingerkedett Norma.

— Várj csak, ez rágalom, ezért boszut kell állnom.

— Ugyan, Phil, hogy mondhatsz ilyet! A néni mindjárt itt lesz. Nem is tudom, hol maradhat ily sokáig!

— Az én derék házvezetőnőm, a derék kis Dóra majd gondját viseli. A néni bizonyára oda-fönn szépití még magát és nekünk van még öt szabad percünk.

— Pyené asszony — jelentette az ajtóból az új szobaleány és egy régimódi, éltesebb de nőtípegett be gyorsan a szobába, barátságosan mosolyogva. Nehéz brokát selyemruha volt rajta és hófehér haján fekete csipkefőköttő.

— Hogy van, Armitage ur? Bocsássanak meg a késésemért. A főköttőmmel volt bajom, és előzékeny, csinos szobaleánya nélkül sehogyse boldogulhattam volna. Nagyon kedves volt öntől, hogy ide kéretett Normával együtt engem is. Én szilárdan hiszek a spiritizmusban és mindennél jobban örülök egy séancenak.

— De édes néni, Baxter ur egyáltalán nem állítja azt, hogy ő spiritiszta; megvallja, hogy az egész ceremónia ámitáson épül.

— Nem ő az első médium, aki ilyen módon

próbál hitetleneket megtéríteni. Nem szeretem az ily beszédet. Sokkal szentebb rám nézve az egész ügy.

— Itt a bűnös saját maga is — felelte Armitage, mikor a mosolygó Baxter ur, hóna alatt egy kis kerek asztallal, megjelent az ajtóban. Nyomban letette az asztalt és üdvözölte a hölgyeket és a házigazdát.

— Bocsásson meg, Armitage, — szólt — hogy a magam asztalával jövök. Ez bűvös asztal, amelyet egy jóbarátom hagyott reám egyszer.

A karmoslábu asztalkát a szoba közepére tolta; az asztal külsőleg nem volt szembeötölő. Fekete diófaasztalka volt, homályos, nem csiszolt lappal.

Az öreg delnő reszketett izgalmában, és szentül meg volt győződve róla, hogy egy médium van előtte, aki tagadja a saját titokzatos hatalmát, hogy aztán annál nagyobb hatást érjen el.

— Elkezdjük mindjárt a séanceot? — kérdezte mohón.

— Félek az egész dologtól, — szólt Norma — szeretném, ha nem kellene részt vennem benne.

— Ne légy dőre, édesem — szólt a néni. — A spiritizmus vallás, a mi érintkezésünk a tulsó világgal, vallásos áhitatféle. Hiszem, hogy a szellemek, akiket Baxter ur elénk fog idézni, jóindulatúak és beszédesek lesznek. Kötelességünk, hogy tájékozódjunk tőlünk telhetően jövőendő életünkről.

— Igen, tisztelt nagyságos kisasszonyom — szólt Baxter — nincs oka félnie. Csak egy jó szellemidéző-fogást akarok megmutatni önöknek. Én épp oly kevésbé hiszem, mint kegyed, hogy a megboldogult lelkeknek nincs okosabb dolguk, mint hogy pénzdarabokat tologassanak ide-oda, vagy dőre válaszokat kopogtattassanak ki az asztallal dőre kérdésekre.

Pyené asszony nem sértődött meg. Elértette Baxter ur szándékát, aki csillapítóan akart hatni unokahugának a bolond idegességére.

— Baxter ur, — sugta oda neki — meg vagyok győződve róla, hogy ön igazi, becsületes médiúm.

— Olyan becsületes, mint a legjobb közülük — felelte Baxter ur szintén sugva. És az agg delnő nagyon meg volt elégedve ezzel a felelettel.

Az unokahuga is megnyugodott.

— Ha a szellemek nem jelennek meg, — mondta — akkor nem félek az asztaltól.

— Fogjunk hozzá — kérte Pyéné.

— Egy pillanatig még, nagyságos asszonyom — felelte Baxter s az új szobaleány segítségével félretolta a butordarabokat, hogy az asztalka szabadon mozoghasson a szőnyegen.

Norma felkiáltott, mikor a villamos fény hirtelen kialudt s az előbb még világos szoba elsötétt. Baxter ur most megnyomta egy kis villamos zseblámpa gombját és éles fénysugár lövelt át a sötétségen, midőn a lámpát a szoba végében álló zongorára tette. A nagy szobában most bágyadtan derengő világosság uralkodott, mely még kísértetiesebb volt, mint a teljes sötétség.

Mind a négyen elfoglalták helyüket az asztal körül, ujjakat, a hüvelykujjakat is, a fedelére szoritották és vártak. A szobaleány csöndes kíváncsisággal nézte mindezt a szoba háttéréből.

Armitage észrevette ugyan, midőn ujjait az asztal fedelére nyomta, hogy ez valami lágy és ragadós réteggel van bevonva, de azt gondolta magában, hogy az is a játékhoz tartozik.

Midőn Dóra szeme hozzászokott a félhomályhoz, tisztán látta, hogy mind a négyen nyugodtan ülnek helyükön és nem veszik le kezüket az asztalkáról, mely lassanként remegni kezdett és három karmának egyikére állt.

— A szellemek már közel járnak hozzánk,
— suttogta Pyené félig rémülten, félig lelkesen
— beszéljen, kérem, velük Baxter ur.

— Ki van itt? — kérdezte Baxter oly hangon, mintha valaki kopogtatott volna a szoba ajtaján.

Az asztal a szokott módon lassan kopogtatott.

— Pye Nathanael.

Pyené erre nagyon felindult.

— Kérdezze meg tőle, hogy boldog-e?

Az asztal, be sem várva, hogy Baxter megismételje a kérdést, tüstént újra kopogni kezdett.

— Még sohasem voltam oly boldog.

— Oh, mennyire örülök, — suttogta a koros hölgy; — szegény jó Nathanaelom. Kérdezze meg tőle, hogy most is szeret-e úgy mint régente szeretett.

Nathanael ezuttal bevárta, míg Baxter megismételte a kérdést, aztán habozott még egy pillanatig s végül kikopogtatta:

— Jobban, mint valaha... sokkal jobban.

Azután még egy sajtászerű befejező kopogtatás következett, melyet kísérteties kacajnak is lehetett vélni.

De most az asztalka, úgy látszott, megelégette a jó magaviseletet, mert nekivadult, hol az egyik, hol meg a másik lábára állt, s kezdett körülszáguldani a szobában, úgy hogy mind a négyen kénytelenek voltak utána robogni; de kezeiket most hirtelen letaszította valami az asztalról, mely egy darab ideig még egymagában táncolt tovább, egészen a Baxter által zümmögött dal ütemeire. Midőn pedig az egyik sarokban megszólalt egy csengetyű, az asztal hirtelen visszaszökött helyére és ekkor látni lehetett, hogy a mennyezetről egy papírlap hullt le rá. A szobában most ismét vilá-

gosság támadt, s ekkor a papiroson mindnyájan megpillantották ezt a határozott vonásokkal irt, még a tintától nedves két szót:

„Jó éjszakát!”

— A kísértetek pihenni tértek — mondotta Baxter.

A kis társaság kellemesen borzongó hangulatban maradt együtt. Phil és Norma nagyon kérték Baxtert, hogy fejtse meg előttük a titkot, de az lerázta őket magáról néhány szóval és kibúvóval. Armitagenak azt mondotta:

— Asztalkám még egészen más dolgokra is képes, utóbb majd meggyőzhetem önt arról is. A magyarázgatás lerontja a hatást.

Pyené fölényesen mosolygott, ő nem szorult reá a magyarázgatásra; hiszen minden oly világos.

Baxter mindjárt el akart köszönni, de szerezetreméltó házigazdája hallani sem akart arról.

— Ha már most elmegy, — mondotta — akkor konfiskálom az asztalt és darabokra szedem, hogy nyomára jöjjek az ön fogásainak. Lesz még egy kis vacsora, azt be kell várnia.

Baxter szokása szerint jókedvűen megadta magát, csak azt kötötte ki, hogy senki se nyuljon hozzá az asztalhoz.

Valamennyien ráálltak a tréfára s visszavonultak a szoba egyik sarkába, mely a lehető legmesszebb esett az asztaltól. Senki se vette észre, hogy a födelén rajta maradtak a különböző kezek ujjlenyomatai. A szobaleánynak ez mégis feltűnhetett. Annyi bizonyos, hogy midőn az ezüsttálcán hozott teásedénnyel belépett a szobába, s kénytelen volt szorosan az asztalka mellett haladni el, megbotlott a szőnyeg sarkában s éppen hogy megmenthette még a teás-edényt, de a forróvizés bögre felbillent és egész tartalmával együtt reá dőlt az asztalkára.

Halk sikollyal tette le a tálcát a padlóra, elővett egy nagy zsebkendőt a köténye zsebéből és teljes erejéből surolni és fényesíteni kezdte az asztal fedelét.

Sikoltására valamennyien visszafordultak s látták, hogy minő szerencsétlenség történt. Baxter urnak egy pillanatra elborult az arca, de a következő pillanatban már megint mosolygóra vált. Még ő vigasztalgatta a csinos kis szobaleányt, ki egészen magánkívül volt az ügyetlenkedése miatt.

— Sebaj, kicsikém, — mondotta meleg barátsággal — sőt úgy veszem észre, hogy így kifényesítve még sokkal szebb, mint volt.

Az est hátralevő részén, még vacsora közben is Baxter ur volt a társaság lelke; anekdótázt, tréfálkozott és ő játszotta a kísérő zenét azokhoz az ir dalokhoz, melyeket Norma énekelt nagy érzéssel.

Armitage el volt ragadtatva, hogy oly jó benyomást hagyott barátja, s nem kis mértékben volt gőgös az emberismeretére. Valamennyien Baxter dicséretét zengették, miután hóna alatt a bűvös asztallal eltávozott, és az új szobaleány komolyan figyelt szavaikra.

De Baxter, lakására érkezve, lecsapta a drága kis asztalt és keservesen nézte fényesre csiszolt födelét.

— Mily szerencsétlen véletlen — dörmögte magában. — Pál barátom, a te szerencséd, úgy látszik, hosszas vakációra ment. De remélem, hogy mihamarább visszatér.

XIV. FEJEZET.

Figyelmeztetés.

A fogfájást rossz tréfának szokták tartani azok, kik megismerkedtek ezzel a gyötrelemmel. A fogorvost akárhányszor komikus figurának tartják és sok mulatságos anekdotát szoktak elmondani a foghuzásról. De Armitage Phil éppen nem tartotta mulatságosnak azt a fogfájást, mely egy egész éjszakán át gyötörte. A nappal közeledtével szünni kezdtek őrjítő fájdalmai, de megmaradt utánuk valami tompa kalapálás és lüktetés. Délután, mikor a fájdalom már kiadta mérgét, meglátogatta Baxter ur. Baráti részvéte nagyon jól esett a szegény ördögnek, ki egy egész éjszakán és fél napon át vívódott kínos gyötrelmével. Beszélgetésük, természetesen, mihamarább az efféle fájdalmak ellenszerére fordult. Baxter nagyon tapintatos volt s elkerülte az ily esetekben szokásos tanácsadást is: „Helyében én kihuzatnám a fogam.” De Armitage mégis kiérezte, hogy kételkedik bátorságában s megmagyarázta, miért nem huzatja ki fogát.

— Körülbelül hat héttel ezelőtt volt először fogfájásom, mióta a világon vagyok — mondotta.

— Boldog ember — sóhajtott fel Baxter.

— Igen, boldog voltam, ha másban nem, a fogorvosom megválasztásában. Elmentem egy fogorvoshoz, Brennannak hívták, Brennan Andrásnak. A derék ember kijelentette, hogy a legszebb fogazatom van, melyet valaha látott és semmiképpen sem volt hajlandó, hogy kihuzza a fogamat. Adott valami átkozottul erős szert, mely ugy égetett, mint a tűz, de öt perc mulva ugy kiállt a fájás a fogamból, mintha elfujták volna. Másnap aranytömést tett a fogamba és azt mondotta, hogy

előreláthatólag négy vagy öt hét múlva kiujul a fájás, menjek akkor tüstént hozzá, majd megszűnteti. Még bucsuzásul is azt mondotta: „Valahogy reá ne beszéltesse magát, hogy kihuzassa a fogát.“

— S miért nem sietett hozzá? — kérdezte Baxter logikusan.

— Mert elment, elköltözött és nem tudhattam ki az új címét. Morrel Rowban volt a műterme. Egyszer, arra jártomban, észrevettem, hogy már nem lakik ott; bementem a házba, de nem kaptam semmi felvilágosítást a háztulajdonostól, ki nyilván boszankodott, hogy elvesztette jó bérlijét.

Baxter nagy érdeklődéssel hallgatta. — Nem oly nehéz meglegni valakit Londonban, hacsak el nem rejtőzködött.

— Bár meglegné az én fogorvosomat.

— Talán sikerül. Mindenesetre megpróbálom. Itthon lesz-e holnap?

— Egész nap. Van még egynémely sürgős elintézni valóm, feltéve, hogy békén hagy a felső fogsorom.

Baxter másnap reggel nagy diadallal jelent meg s oly sietve igyekezett elmondani a jó hírt, hogy észre se vette a szobaleányt, ki éppen poharakat rakosgatott a pohárszékre.

— Megtaláltam, — kiáltotta — hiszen tudtam előre.

— A fogorvosomat?

— Azt.

— Bizonyos benne, hogy ugyanaz?

— Ugy van, egészen bizonyos.

— Jane, whiskyt és szikvizet — kiáltotta Armitage a leánynak. — Áldomást kell innunk erre a felfedezésre. Mondja el, hogyan akadt reá?

— Nincs azon mit elmondani. — Baxter nem is gondolt reá, hogy elárulja a segítőforrásait. —

Először a régi lakásán kérdezősködtem, nyom nyomra következett, s inkább szerencsés véletlen folytán, mint valami különös fáradság árán megtudtam, amit tudni akartam. Barátja most a Gower-Streeten lakik, s úgy látszik, fényesen megy a dolga. Brennan Andrásnak hívják, kicsiny, sovány, jóképű ember, a haját középen elválasztva hordja.

— Ez az!

— Hiszen tudtam.

— Igazán nagyon kedves, hogy annyira fáradt miattam.

— Szót se érdemel. A dolog egyszerűen szórakozás volt nekem. Oh, még többet is tettem. Minthogy nagyon el van foglalva, ma délután három órára mindjárt elő is jegyeztettem önt. Addig még nagyon is ráérünk, s ha önnek úgy tetszik, szívesen el is kísérem hozzá.

A leány a whiskyt, a szikvizet s a poharakat egy tálcára tette; eközben a poharak bizonyos ütemmel több ízben összecsörrentek.

Baxter meglepődve körülnézett s ennek következtében nem vette észre az ámuló kifejezést Armitage arcán.

Még egyszer összecsörrentek a poharak, midőn a leány elrendezte és a tálcán eléjük tette egy kis asztalra. Baxter élesen nézett a leány csinos arcába, mely tüzesen kipirult tekintetétől. Elgondolkozva töltött a poharába és szemlélődve nyelte le az első korty italt.

— Mindjárt velem tart?

— Ma talán nem — felelte Armitage habozva.

— Hiszen most már nem sürgős, mert nem fáj a fogam, ellenben még sok az elintézni valóm. De hála az ön szeretetreméltóságának, most már tudom, hogy hol találom meg.

Baxter nem erőltette tovább.

— Amint gondolja — mondotta barátság-

gosan. — De nem volna udvariasabb dolog, telefonozni neki, hogy ne várja? Majd elvégzem mindjárt magam; amott a hálósobájában, igen, igen, oda találok.

Midőn bezárult mögötte az ajtó, Armitage roppantul kíváncsian fordult csinos szobaleányához:

— Mondja meg, Myrl kisasszony, miért telegrafálta nekem azt, hogy „ne, ne?” Minden bizonynyal volt oka reá, de nem képzelhetem el, miért ne menjek Baxter urral a fogorvoshoz.

— Igazán nem? — kérdezte Dóra csöndes gúnnyal. — Ennél a fogorvosnál ön annak idején mint Littledale járt s most mint Armitage jelennék meg. Azt képzele talán, hogy nem ismerne reá a saját munkájára? Felismerné önt, mint ahogy a lovakat — és más állatokat is — felismerik a fogaikról. Ön erre nem gondolt, de annál inkább gondolt reá Beck ur.

— De...

— Oh, tudom; hiszen nem Beck Pál ő, hanem csak Baxter ur, s nem egyéb pusztá véletlenségnél, hogy oly nagyon igyekszik oda vinni önt s hogy oly szerencsésen kinyomozta azt a fogorvost! Remélem, most már mégis belátja, hogy a fogorvos veszedelmet jelent... Csitt!

Baxter zajtalanul ismét belépett és nagy beszélgetésben találta a ház urát a szolgálóleányával. Bár gyanuja felébredt, nem adta semmi jelét.

— Rendben van, mindjárt megkaptam az összeköttetést.

És két perc múlva már élénk beszélgetésbe merült Armitage urral az aeroplánokról, amely téma mindkettőjüket roppantul érdekelte.

Mikor jó óra múlva eltávozott, Dóra nyitott ajtót előtte, ő mindig kéznél szokott lenni, valahányszor arról volt szó, hogy egész biztosan kibocsássa a házból. Midőn átnyújtotta neki tisz-

tára lekefélt kalapját, Beck hirtelen ezzel a kérdéssel lepte meg:

— Jane, mikor tanult meg telegrafálni?

Dóra megérezte a kérdésben foglalt erős támadást, de résen állt és villámgyorsan kész volt a védekezéssel. Remegve és elpirulva — maga a megfestett szorongó bátortalanság volt — ezt a valómást tette:

— Azelőtt távirónő voltam, de a szolgálat nehéz volt s más foglalkozást kerestem. És gyorsan hozzátette: — Ugy-e, hallotta, hogy az urnak azt telegrafáltam: „Ne, ne”? Kérem, ne vegye merészségnek, ha elmondom az okát. A fogfájás csak ürügy volt neki arra, hogy távol tartsa magát menyasszonyától. Éppen arra kért engem, hogy menjek vele reggelizni, amikor kegyed hozzánk jött, Baxter ur. Könnyörgött és fenyegetődözött, s ezért azt gondoltam, könnyebb lesz, ha megtávíratozom neki, mit feleljen önnek. Ujra ostromolni is kezdett tüstént, mikor kegyed egy percre kiment a szobából.

— Reggelizett-e vele már máskor is? — kérdezte Beck röviden.

— Oh, látott és megismert akkor Jammet-nél, — gondolta magában Dóra boldogan — még hátulról is ráismer a fejemre, mily csodálatos szeme van ennek az embernek!

Ujra elpirult és bátortalanul felelte:

— Csak egyetlen egyszer étkeztem vele Jammet éttermében. Kerékpáron mentem oda s ott velem találkozott. Jól tudom, hogy kár volt azt tennem, de akkor nem gondoltam semmire, csak később...

— Igen, értem, kicsikém — mondotta Beck jószágon. Sajnálta az ártatlan, piruló kis teremtést, és mondhatatlan dühre lobbant Armitage ellen, aki játékot üzött ily ártatlansággal. Már-már

rokonszenvezett a nyílt szívű fiatal emberrel, de most, egy csapással megváltoztak az érzelmei.

— Lammannak igaza van, — gondolta magában — álnok beszédű rossz fiú az; Lee kisasszonnyal jár jegyben és hálóba akarja keríteni ezt az ártatlan kis teremtet. Ez az ember csakugyan megérett a fegyházra.

A leány esdő pillantással nézett komoly arcába.

— Ugy-e, nem haragszik reám?

— Hogyan is haragudnám, gyermekem — mondotta Beck melegebben. — Mi jogon is haragudnám?

— Nagy sulyt vetek az ön jó véleményére — suttogta Dóra oly finom kacérsággal, hogy Beck nem érezte ki szavából.

— Senki sem illethetné kegyedet szemrehányással, mert egészen helyesen viselkedett, kicsikém — mondotta Beck bátorító hangon. — De miért marad meg ennél a fiatal embernél?

— Nagyon jó helyem van nála, nem egyhamar kapnék hozzá hasonlót. Egészen egyedül állok és Lee kisasszony útján jutottam ide. Lee kisasszony mindig jó volt hozzám s megharagudnék, ha ok nélkül elhagynám helyemet, s az igazi okot csak nem mondhatom meg neki.

Baxter csodálta éles elméjét; a kicsike minden ártatlansága mellett nagyon eszes leány volt.

— Talán igaza van. Örülök, hogy beszéltem önnel e dologról, s hogy kegyed őszintén megvallott nekem mindent. Ne felejtse el, amit most mondok: ha valamikor szüksége lesz jó barátira, akkor forduljon hozzám.

— Nem fogom elfelejteni — felelte az igazság szerető, ártatlan kis szobaleány.

XV. FEJEZET.

Egy játszma bridge.

A nagyon szives Baxter ur mindjárt hajlandó volt, ismét elhozni magával az asztalkáját, hogy teljesítse Pyené óhajtását, de Norma határozottan tiltakozott a séance megisméltése ellen; azt monddotta, hogy fél attól az asztaltól, mert határozottan meg van babonázva.

Armitage, ki eleinte nagyon szivesen látta volna a séance megisméltődését, erre maga is fordult egyet, mint a szélkakas, és komoly arccal kijelentette:

— A megisméltés csak gyöngitené az első séance csodálatra méltó benyomását.

A csinos szobaleány, ki azzal a hallgatag elhatározással figyelte a tárgyalást, hogy ha kell, izekre töri az asztalt, megkönnyebbülten lélegzett fel a dolog illetén elintézése után.

Baxter cseppet se vesztette kedvét, de a megcsalódott Pyené meglehetősen fanyar arcot vágott. Armitagenak egyszerre jó ötlete támadt:

— Mit szólna a kedves társaság egy játszma bridgehez? Éppen négyen vagyunk. Kegyed, Baxter, ugy-e bár, érti ezt a játékot? Mi hárman szeretjük.

— Csak ritkán szoktam bridget játszani — felelte Baxter szerényen.

Norma örült az indítványnak és Pyené is nagyon szivesen fogadta; arca tüstént felderült és megfeledezett minden spiritizmusról.

Baxter szokás szerint rendkívül szolgálatkész volt. Ő tolta a szoba közepére a csinos, berakott mivű kártyaasztalt, ő is nyitotta ki, úgy hogy szép zöld posztóval bevont födele csak úgy hívogatott a játéokra. Ő keresgélte a fiókban kártya és játék-pénzek után.

— Itt csak egy csomag kártya van! — kiáltotta Armitagenak hosszabb keresgélés után.

— Nem, nem, — felelte Armitage — kettőnek kell lenni.

S ő is mindhiába kutatta át a fiókot.

— Biztosan hiszem, hogy ma reggel még két csomag volt benne — mondotta.

A szobaleány egész határozottan tudta, hogy öt perc előtt még kettő volt benne.

Baxter, szeretetreméltóan és szolgálatkészen, mint mindig, készen állt tüstént a segítséggel.

— Hozok gyorsan egy csomaggal a lakásomból — kiáltotta. — Öt perc alatt itt leszek — s már künn is volt a szobából, mielőtt valaki megköszönhette volna.

Oly hamar, mint mondotta, nem jött ugyan vissza, de alig negyedóra múlva mégis megjelent nem is egy, hanem két csomag kártyával, mely egy csinos dobozba volt zárva.

A kisded társaság rögtön helyet foglalt az asztal körül. Baxter legyezőformára szétterjesztette a kártyákat és huzatott mindenkivel. Armitage ászt huzott, Pyené treff hetest, Baxter és Norma egyegy királyt, úgy hogy mint partnerek együtt voltak játszandók.

Pyené nagyon meg volt elégedve, ismerte Armitage játékát s örült, hogy ő lett a partnere.

— Ne haragudjék, Baxter, — kiáltotta Armitage csakhamar örömmel — ha megütöm az ászát. Remélem, nem tulságosan jó játékos.

— Ismerem a kártyát, ennyi az egész.

De ismerni a kártyát elég nagy dolog, mint Baxter csakhamar be is bizonyította játékával.

Armitage a Baxter által hozott egyik csomagból osztott. Rendszerint pompásan értette a dolgát s a kártyát nagy ivben szokta kivetni, de ma mintha ügyetlenek lettek volna az ujjai. A kártya

tapadt a hüvelykujjához meg egymáshoz és két izben megesett rajta, hogy két lapot adott egy helyett. Boszankodott a saját ügyetlenségén s csak még rosszabbul csinálta a dolgát.

Mikor már kiosztotta a kártyának több mint felerészét s végre nagy bajjal mégis végzett volna, Baxter jólelkűen a segítségére ment.

— Nem az ön hibája, Armitage, — mondotta — határozottan a kártya a hibás. Osszon csak újra egy másik csomagból. Hiszen van itt még két teljes csomag.

S be se várva feleletét, összecsapta a már kiosztott játszmat és visszatette a dobozba, melyet aztán a szmokingjának zsebébe sülyesztett.

A másik csomag kifogástalannak bizonyult. Armitage, szokása szerint, nagy ivben vetve osztotta szét a kártyát s rövid idő alatt halomra gyűltek a lapok a játszótársak előtt.

Már jó sokáig folyt a játék és a visszavonhatatlanul utolsó játszmánál tartottak, midőn Norma sajátságos kinos féltékenységgel vette észre, hogy a leány, egy tálca likőrrel állva Baxter háta mögött, alig észrevehető jelt adott Armitagenak. Ez kisvártatva felállt, engedelmet kért s azt mondotta, hogy egy pillanat mulva visszatér. De elmúlt teljes tíz perc, mire visszajött, s a játékosoknak, kik unatkozva meredtek kártyáikra, jóval hosszabbnak tűnt fel ez az idő.

Armitage kissé izgatottnak és magából kikeltnek látszott és kerülte menyasszonyának tekintetét. Némi zavarral mondotta: — Sajnálom, hogy megvárokztattam a társaságot. — Aztán felvette a kártyát és kiadott.

Baxter, midőn sok tartóztatás után végre sikerült elbucsuzkodnia, nagy ámulatára a kapualjában megpillantotta a kis szobaleányt, ki vörösre sirt szemmel és nagy izgalommal várt reá.

Kicsiny utitáska volt a kezében s kimenőre volt felöltözve.

— Óh, Baxter ur — zokogta, mikor meglátta, — megígérte, hogy segíteni fog rajtam, megígérte, hogy meg fog menteni.

— Ugy van, kicsikém; de mi történt? — kérdezte nyájasan és kezét megnyugtató barátsággal a vállára tette.

— Meg akart csókolni — zokogta a kis leány elfojtott hangon. — Kiszökött a menyaszszonya mellől, akit, úgy mondja, szeret, és erőszakkal meg akart csókolni.

— A semmirevaló gazember — csikorgatta a fogát Baxter. Csak most értette meg, miért kelt fel és ment ki Armitage, és miért tartóztatta, míg a leány elment az utból.

— Egy éjszakát sem töltök ebben a házban, — zokogta a kis szobaleány — nem maradok itt az egész világért sem.

Baxter egy pillanatig gondolkozott.

— Ha megbizik bennem, elviszem mindjárt a lakásomra. Nincs messze ide és gazdászonyom, ki nagyon jólelkű asszony, gondjába fogja venni. Itt áll a kocsim a ház előtt. Velem jön?

— Óh, nagyon, nagyon köszönöm. Önnél nem félek.

Az, hogy oly készségesen bizta magát reá, nem volt egészen inyére; reábizta magát, mint oly férfiura, aki az apja lehetett volna.

Vajjon inkább a kedvére lett volna-e, ha tudta volna, miért kapott oly készségesen az ajánlatán a csinos kis szobaleány?

XVI. FEJEZET.

Fegyverszünet.

Baxter szégyenkezett és meg volt zavarodva, mint egy kis diák, midőn ez éjféli kalandra kocsi-jára segítette a kis szobaleányt. Csodálkozott önmagán és nem tudott számot adni magának a saját érzelméről. Mindenha fogékony volt a női szépség iránt és szerette az asszonyokat. Viszont a szépnem is kegyelte és kényeztette, nem egyszer az illető szépek nálánál ifjabb és lángolóbb tisztelőinek kétségbeesésére. De mindeddig egyért, a legszebbért sem vert gyorsabban a szive. Mi történhetett vele, hogy most remegett és megmegrázkódott ez ifju leány oldalán rövid ideig tartó utjokon, megpillantva néha egy-egy lámpa eltűnő fényénél finom arcocskáját és bizalommal tekintő szemét.

A kocsi meglehetősen szűk volt s ennek következtében szorosan egymás mellett ültek. Baxter oly felindult állapotban volt, hogy nem tudta volna megmondani, örült-e, vagy sajnálta, mikor utjok véget ért.

Gazdasszonya még ébren volt s egy szavára tüstént anyai védelmébe fogadta az ifju leányt; régóta megszokta e háztartás körében a legkülönösebb eseményeket.

A vendég számára, ki maga is fürgén hozzálátott a munkához, szaporán rendbehozta egy szobát és tíz perc lefolyása alatt minden a lehető legkivánatosabb rendben volt.

Baxter szíven viselte vendégének kényelmét, aki ezt nagyon hálásan megköszönte neki, mielőtt visszavonult.

— Kegyed oly jó hozzám — mondotta bártalanul, de a szemében meg-megvillanó pajzán-

ság rácăfolt erre a bátortalanságra. Sokkal jobban segített rajtam, mint remélhettem ; remélem, sohasem fog okot lelني reá, hogy megbánja szívességét.

— Soha, gyermekem, — felelte Baxter melegen — bizonyosan tudom, hogy soha ; cseppet se aggódjék miatta.

Repeső öröm töltötte el szívét arra a gondolatra, hogy megmentette ezt a kis ártatlanságot Armitage sértő tolakodásától. Ahogy reagondolt a leányra, kinek elragadó mosolya oly mélyen hatott a szívére, mikor jó éjszakát mondtak egymásnak, szokatlan izgalommal járt fel s alá szobájában.

— Szegény kicsike, — mondotta magában, midőn reágyujtott még egy szivarra — nagyon rossz idők jártak reá mostanában. Ugy tűnik fel nekem, mintha jobb napokat is látott volna, oly okos és nevelt modora van. Nem gondolkoznám sokat...

Ezt a mondatot nem fejezte be soha. Hirtelesen összeszedte magát.

— Hiszen ez nem járja, vénségemre még szentimentálissá leszek. Jobb lesz, ha minden gondomat kitűnő barátunkra, Armitagera fordítom. Ez egyszer biztos, hogy a kezemben van.

A kabátja zsebébe nyult s egy pillanatig keresgélt benne az ujjáival, — de a kártyacsomag már nem volt benne.

Életében először vesztette el nyugodt vérét, átkutatta a kabátja másik zsebét, a belső zsebét, a nadrágja zsebeit és tisztában volt vele, hogy hiába fárad, mert a kártyacsomagot a jobboldali zsebébe csuszattatta. Ki vehette el, — ki lophatta el tőle? Talán a ravasz Armitage, vagy az ifju leány? Vagy csak nem Pyené, az a kimért, régimódi öreg hölgy? Hiszen alkalma sem volt reá egyiküknek sem. Ugyan ki lehetett? „Oh!“ — ez az utóbbi gondolata legrútább volt valamennyi közt.

Nem, hiszen az lehetetlen! Ez a természetes, üde kis teremtés képtelen ily csinytevésre. De a gyanu felébredt. Neki volt a legjobb, az egyetlen alkalma, hogy ellopja a kártyát, s a kártya nincs sehol.

Erősen csengetett s gazdasszonya megjelent.

— Nem volna szives megmondani a vendégünknek, hogy kérem még néhány szóra?

— Már lefeküdt, — felelte a gazdasszony — jó tízperccel ezelőtt hallottam, hogy bezárta ajtaját, de kopogtathatok neki, ha kívánja.

— Köszönöm, nem kívánom — felelte Baxter röviden, de szokott udvariasságával. — Elég jókor lesz még holnap is.

Midőn ismét magára maradt, tekintete megint nyugodt volt.

— Meggyőző bizonyíték nélkül nem akarok rosszat hinni a kis teremtésről s ma este már nem gyötördöm azzal, hogy megfejtsem a talányt.

Szokott nyugalomával üzött el magától minden kellemetlen gondolatot s öt perccel aztán, hogy fejét a vánkosra tette, már mélyen elaludt.

Másnap reggel szokása szerint korán kelt, de mikor a reggeliző szobába lépett, egy idegen nőt látott odabenn, aki, háttal az ajtónak, az ablakfülkében levő kis asztalnál ült.

Baxternek ismerősül tűnt fel ez az alak, de mielőtt egy szót is szólhatott volna, a látogató felállt s oda lépett hozzá. A tegnapi kedves, bátor-talan, siránczó kis leány volt s mégis egészen más. Ez a leány választékos izléssel volt felöltözködve s az előkelő hölgy nyugodt biztosságával állt előtte. Házigazdájának határtalan ámulatát ragyogó mosollyal viszonzta és bemutatkozott:

— Azt hiszem, Beck urhoz van szerencsém. Myrl Dóra vagyok, de ugyebár, nem hizeleghe-tek magamnak azzal, hogy már hallotta hiremet?

E név hallatára világosság támadt elméjében

s egyszerre egészen más színben látta az eseményeknek egész kis sorozatát.

Beck Pál ur — Dórának meglepetésére — vidáman felkacagott.

— Tehát ön volt az folytonfolyvást. Mily ostoba vagyok! Természetes, hogy már hallottam hírét s végtelenül örülök, Myrl kisasszony, hogy megismerkedhettem kegyeddel.

Dóra egy pillanatig elképedve nézte. Hargos kitörést, kemény szavakat és szemrehányást várt. Hiszen elragadóan kedves, hogyan fogja fel a dolgot. Most már végigjátszhatja előtte a kis komédiáját. Még csábitóbban mosolygott, mint azelőtt.

— Már sokat szorgoskodtam ma kegyedért, Beck ur — mondotta.

Beck nyomon követte szemével vendégének ujjmutatását s megpillantotta a tegnap mindhiába keresett kártyacsomagot.

— Az este, mikor Armitage osztott, észrevettem, — folytatta Dóra — hogy a kártya ragad. Mikor aztán kegyed, ide jöttünkben, szíves volt átengedni nekem azt a kis csomagot, figyelmesen szemügyre vettem s úgy vettem észre, hogy a legtöbb lapja vékony viaszréteggel van borítva, mely megőrzi a játékosok ujjlenyomatait. Mellesleg szólva, egészen hasonló jelenséget figyeltem meg a kegyed érdekes asztalkáján is. Valóban, Beck ur, kissé jobban is viselhetné gondját a dolgának. Ami a kártyát illeti, azt nagy gonddal megtisztítottam, most már könnyebb lesz az osztás vele.

És ünnepélyesen átnyújtotta neki a kis csomagot.

Beck meghajolt s úgy vette át.

— Kegyed igazán kész csoda, Myrl kisasszony — szólt mosolyogva. És hangjában őszinte csodálat volt.

Dórának egész lénye egyszerre átváltozott, ünnepélyessége, kimért ridegsége eltűnt.

— Komolyan mondja, Beck ur? Nem haragszik reám, hogy megtévesztettem és felcsufoltam jószívűségéért?

— Hogyan haragudnám? — kiáltotta vidáman — ugyan miért? Én is szakasztottan úgy bántam volna kegyeddel, ha lett volna elég spirituszmom hozzá. A szerelemben és a háboruban minden meg van engedve.

Dóra szemében pajzánul villant meg valami.

— S a jelen esetben miről van szó? — kérdezte elbizakodottan.

— Ne gunyolódjék rajtam, Myrl kisasszony, — kitért a kérdése elől, ő, a rendíthetetlen Beck — ha már kegyed az erősebb, ismerjen kegyelmet s legyen részvéttel a legyőzött ellenség iránt. Megvert az egész vonalon s nekem halvány sejtmem se volt róla, ki áll szemközt velem. S az a fénykép akkor?

— Igen, természetesen én távolítottam el.

— S a titkos jegyű levél? Természetesen kegyed mentette meg a kelepécétől az ifju tökfilkót, aztán a bűvös asztal meg a kártya! Az egész játszmának egy nyertese van s az kegyed, — igazán nagy az én kudarcom.

Dórára kissé nyomasztó hatással volt ellenfelének jókedve. Elismerte vereségét s mégis úgy beszélt vele, mint aki győzelmeskedett.

— S még sem adja fel a játékot? — kérdezte.

— Nem, azt nem teszem — felelte Beck lassu hangon. — Revánsot kell adnia s végre az nyer, akinek a legtöbb szerencséje van, az pedig én vagyok.

— Akkor hát Isten önnel, Beck ur. Nem volna oly szíves, elküldeni Lee kisasszonyhoz a

kézításkámat? Nagyon örülök, hogy nem haragszik reám.

Beck elfogadta s nem engedte el Dóra feléje nyújtott kezét.

— Nem, Myrl kisasszony, nem szabadul tőlem olyan könnyen — mondotta és a reggeliző asztalhoz vezette, mely szépen volt megterítve finom porcellánnal és ezüstneművel. — Adósom valamivel azért a sok csinyért, mellyel tréfát üzött ostobaságomból. Foglaljon helyet és töltsön, kérem, teát egy magános agglegénynek.

Dóra minden kényeskedés nélkül megtette kívánságát; levetette kalapját és boáját, megigazitotta haját a tükör előtt s nyugodtan foglalt helyet a nagy ezüst számovárnál.

— Parancsol cukrot, Beck ur? Csak egy kockát!? Tessék. És sok tejszint?

Becknek úgy tetszett, hogy még sohasem ivott oly fenséges teát; jó étvágya szokott lenni az első reggelihez is, s Dóra is megbecsült minden jó falatot, azonkívül pedig csevegtek egymással, mint két régi jóbarát.

— Ne feledkezzék meg róla, — mondotta Myrl kisasszony, — hogy ez csak fegyverszünet most köztünk, nem pedig béke. Mihelyt véget ér ez a reggeli, ismét ellenséges felek vagyunk s én rajta leszek, hogy ismét levegyem a lábáról.

— Megtisztelve érzem magam, ha ily ellenség győz le — felelte Beck lovagiasan.

— Amíg még jó barátok vagyunk, szeretném megtudni kegyedtől, mért áhitozik oly nagyon arra, hogy börtönbe juttassa a szegény Armitaget? Pedig én azt hallottam, hogy Beck Pál ur csak igazi gonosztevőkre veti ki hálóját.

— Armitage is az — felelte Beck röviden.
— Hamisító és szélhámos s az ilyen emberről nem vélekedem jobban csak azért, mert ifju és

csinos ember. De miért vágyik kegyed oly nagyon arra, hogy megmentse őt?

Dóra egy pillanatig habozott. Kisértésben volt, hogy teljes nyíltsággal feleljen Beck Pálnak, de aztán mégsem tette. — A barátnőm kedvéért — mondotta végül.

Beck észrevette és félreértette habozását.

— Megenged még egy kérdést?

Dóra bólintott a fejével.

— Szeretném tudni, — ha ugyan lesz oly szives megmondani — hogy el van-e jegyezve Lee kisasszony Armitage urral?

Dóra megint késett a felelettel.

— Ugy van, — mondotta aztán — bizonyos tekintetben jegyben járnak, de forma szerint és végérvényesen még nem.

Azt akarta megértetni vele, hogy kérlelhetetlen üldözésével semmivé teszi az ifju pár boldogságát. De Beck Pál, kit egészen megtévesztett az Armitage iránt öntudatlanul érzett féltékenysége, megint balul értelmezte Dóra szavait.

— A fickó nyilván játékot üz mindkettőjükkel — gondolta magában. — Különös, hogy mily gyakran szeretnek tisztességes nők a rossz fickókba s úgy veszem észre, hogy ők mindketten szeretik ez ifjut.

— Régóta ismeri már azt az Armitaget? — kérdezte.

A szerelem a férfiakat elvakítja, de a nőket élesen látókká teszi. Dóra néma elragadtatással vette észre, hogy Beck — az a bolond, más-kor oly rendíthetetlen Beck — féltékeny Armitagere.

— Régi s nagyon kedves barátom ő — felelte pajkosan s oly hangon, mely mélyebb értelmet adott szavainak. — Mit szólna hozzá, — tette hozzá szeliden — ha kegyelmet kérnék számára?

— Higye el nekem, Myrl kisasszony, hogy nagyon sokat megtennék kegyedért.

— De ezt nem?

— Nem, ezt az egyet nem, a kegyed jól felfogott érdekében sem.

— Akkor hát végig kell vivnunk a harcot. Isten önnel, Beck ur, fogadja hálás köszönetemet. A fegyverszünet véget ért köztünk. Kegyed jó barátoknak épp oly szeretetreméltó, mint amily veszedelmes ellenségnek. Azt szeretném, ha jó barátai volnánk egymásnak.

— Hiszen még azzá válhatunk, ha küzdelmünk véget ér.

Hangjából szinte gyöngéd kérelmet lehetett kiérezni.

— Oh, természetesen, ha enyém lesz a győzelem. De most már Isten önnel.

Kezet nyújtott neki s eltűnt a szobából, mint egy kialvó napsugár.

Beck úgy érezte, mintha szobája hidegebb és sötétebb volna, mióta Myrl kisasszony eltávozott. Fülében csengtek utolsó szavai: „Ha enyém lesz a győzelem!” Fáradtan dőlt vissza a székre, melyről Dóra az imént kelt fel.

— Sohase fogja megbocsátani, ha reábizonyítom a bűnt a fiura. A nő már olyan, nem bírja elviselni a balsikert. Legjobban szeretném...

Sötétén vonta össze szemöldökét, ajka összeszorult.

— Nem, — mondotta azután határozottan — Armitage barátomnak jobb lesz a börtön. Ne legyen semmiesetre se az ifju semmirekellő felesége. Myrl kisasszonyt én meg fogom védelmezni önmaga ellenében, még ha meg is gyűlöl érte.

XVII. FEJEZET.

Csel.

Dóra ugyanaznap délután Beck vendégszeretéről s a kettesben való reggelijükről beszélt barátainak. Norma nagyon boszankodott s ki volt kelve magából.

— Nem tettem volna fel ilyesmit a jólelkű, kellemes mr. Baxterről. Megvetni való kém! S ráadásul mily atyai kedvességgel akarta vesztébe dönteni Philt.

Dóra maga se tudta, miért bősztik fel e szavak. Összeszorította ajkát és hallgatott; de mikor Armitage is beleszólt azzal a megjegyzéssel, hogy ezt a játékot mégis nagyon hitványnak és megvetésre méltónak tartja, nem türtőztethette tovább magát.

— En egyáltalán másképp vélekedem e kérdésben, — kiáltotta oly határozottan, hogy mindketten ámulva néztek reá — mert a háboruban és a szerelemben minden meg van engedve. Ezt a csatatervet készítette nekem; helyében én is hasonló módon jártam volna el. Gondoljátok meg, hogy Beck egy gonosztevőt hajszol. Nem szükséges oly sértődötten nézni reám, Norma, én most Beck álláspontjából beszélek. Armitageről ő csak azt az egyet tudja, hogy táviratot hamisított pénzért. Neki nem játék, hanem kötelesség, hogy megfogja emberét.

— Ugy van, és köszönjük neked, hogy nem fogta meg — mondotta Norma békülékeny hangon. — Ne indulj fel úgy, Dóra, nem akartam rosszat mondani a detektivekről. Nagyon jól tudom, ki a legeszesebb detektív a föld kerekiségén.

— Magam is tudom, — felelte Dóra csügge-

tegen — csakhogy azt, sajnos, nem Myrl Dórának hívják, gyermekem.

— Minden jó, ha jó a vége — szólalt közbe Armitage. — Hogyan hálálkodjam önnek, Myrl kisasszony? Cseppet se gyanakodtam az öreg Baxterre. Kegyed vak ostobaságom ellenére mentett meg.

— Egyelőre — javította ki Dóra.

— Egyelőre és a jövőben is. Azt hiszem, Baxter barátom most már megelégedte a dicsőséget. Hiszen neki magának is éreznie kell, hogy megvetendő, — vagy mondjuk legalább így: nevetésges szerepet játszott. Fogadni mernék, hogy hírét se halljuk többé.

— Elveszteni a fogadást. Nem ismeri Beck Pált.

— Ugy látom, Dóra, hogy rövid ismeretségek alatt nagyon megismerted — mondotta Norma, ravasz pillantást vetve barátnéjára, kinek erre arcába szökött a vér.

— Ismerem hirbőrités és félek tőle — felelte röviden.

Armitagenak annyiban igaza lett, hogy Baxter nem látogatta meg többé. Az a nyomasztó érzés, mely hónapok óta nehezedett lelkére, mintha megszűnt volna; biztosnak érezte magát minden további üldözéstől, és Norma boldog volt, hogy — mint Dórának bizalmasan megvallotta — megint egészen a régi. Mind a ketten nagyon hálások voltak Dórának s rajta voltak, hogy őt is felvidítsák s táplálják benne a reményt. Ám Dóra, ki máskor a legvidámabb leány volt a világon, levertnek, csüggetegnek érezte magát. Ezidőtájt három érdekes esetet ajánlottak fel neki, de ő visszautasított mindent, mert még mindig úgy érezte, hogy nagy veszedelem fenyegeti barátnőjének kedvesét.

A dolgok sajátoszerű összetalálkozásánál fogva

lehangoltan és csüggetegen járt-kelt ezidőtájt Beck Pál is. Elment két hétre egy kis irországi fürdőbe, de még lehangoltabban tért vissza.

— Tehát a kis leány megnyerte a játékot — mondotta Lamman. — Nagyon jól ismerem. Csinos kis teremtés és cseppet sem álszenteskedő.

Ez a megjegyzés nem volt inyére Beck Pálnak.

— Myrl kisasszony egyike a legelragadóbb ifju lányoknak, kiket valaha láttam, s épp oly eszes, mint amilyen csinos.

— Ohó, — kiáltotta Lamman és harsányan felkacagott — az isteni Dóra hát megbabonázta volna önt? Legyen résen, öreg barátom! Salamont bölcsnek mondták és Sámson a legerősebb volt az emberek között, de az asszony legyőzte mindkettőjüket.

— Myrl kisasszony mindenesetre erősebb volt nálam — mondotta Beck és kacagott.

— De nem adja fel a dolgot? — fürkészte Lamman.

Szavaiból ki lehetett érezni mohó boszuszomját s Becknek önkénytelenül Shylockra kellett gondolnia, amint az őt megillető egy font hust követeli.

— Csak nem gondol arra, hogy feladja a dolgot? — kérdezte Lamman újra.

— Nem, — felelte Beck nyugodt hangon — sohasem szoktam feladni semmi dolgomat.

Együtt reggeliztek Lamman park lanei előkelő lakásán és Beck őszintén elmondotta Dórával szemben ismételve szenvedett kudarcait.

— Másvalamivel kell próbálkoznom, — mondotta — azért jöttem el ma önhöz, Lamman. Segítségemre lehet benne.

— Ha segíthetek valamiben, legyen nyugodt, készen talál rá.

— Mondja meg, ki volt a fő hausse-spekuláns a Marconi-féle haussenál?

— Én lettem volna, de Armitage, az az átkozott fickó, baissier-vé tett.

— De kinek táviratozott Armitage? Ki vette a legtöbb Marconi-részvényt?

— Thornton és fia voltak a fő vevők.

— Thornton és fia! Talán a fia éppen az az ember, akire szükségem van. Meg kell szereznie számomra Newyorkból az arcképét s mindazt, amire szükségem van felőle.

— Szívesen; nem lesz nehéz. Még ma táviratozok s egy hét leforgásán belül kezembem lesz minden, amire szükségünk van.

Becknek ez a lövése célba talált. Egy hét múlva, midőn felkereste Lammant az irodájában, roppantul izgatott hangulatban, sőt ujjongva találta ezt az érdemes férfit.

— Ezuttal a kezünkben van, — kiáltotta Lamman, amikor bezárult az ajtó Beck mögött — az ifju Thornton a képmása Armitagenak.

— Csak nyugodtan, — csillapította Beck — úgy veszem észre, megkapta az ifju Thornton fényképét.

— Ime, itt van. Ha nem állna rajta a newyorki fotográfus neve, esküt tennék reá, hogy Armitage. De azonkívül pontos jelentést is kaptam róla. Az ifju Thornton összeveszett az apjával egy kis irodista leány miatt, kit azóta feleségül vett s egy évnél hosszabb ideig távol volt, senki sem tudta, hol. De mi, ugy-e bár, tudjuk? Pompásan összevág minden. Most már kezünkben a bizonyíték, s az ifju Armitaget egészen sarokba szorítottuk.

— Azt hiszi? — kérdezte Beck.

Ez a nyugodt kérdés lehütötte Lamman lelkesedését.

— No persze, — mondotta — hiszen a dolog egészen világos.

— Mindig világos volt — felelte Beck. — Semmit sem tudott meg Amerikából olyat, amit már nem tudtam volna, csak éppen barátunk képmásának nevét és címét tudta meg. Nekünk arra a bizonyítékra van szükségünk, hogy Armitage volt Littledale táviró-hivatalnok, s ez a bizonyítékunk most épp oly kevésbé van meg, mint eddig.

— Nem tudom, honnan szerezhetnénk ennél erősebb bizonyítékokat.

— De én tudom! Csakhogy mielőtt megfogjuk madarunkat, készen kell állnunk a kalitkával. Át kell hoznunk az ifju Thorntont, hogy vallomást tegyen javunkra.

— De hiszen ő Armitage szövetségese.

— Annál jobb reánk nézve.

— Azonkívül pedig Newyorkban van.

— Át kell csábitanunk. Tervem eléggé egyszerű. Armitage barátjának nevében irandó titkosjegyű távirattal fogjuk keletébe csalni. Az olyan yankeenek egy átruccanás ide Angliába nem több, mint nekünk egy kirándulás London valamelyik külvárosába, és Thorntonnak nem lesz egy Myrl Dóra az oldalán. Ha pedig itt lesz, akkor én, mint Armitage barátja — ezt a szerepet könnyen magamra vállalhatom — kiviszem belőle minden titkát.

— De ájtön e? — kérdezte Lamman kételkedve.

— Ájtön haladéktalanul, bizonyos vagyok benne. Ő meg Armitage cinkosságban vannak egymással, mint kegyed az imént elég találóan mondotta. Cseppet se tartok tőle, hogy nem jönne át.

— Akkor mitől tartanánk?

— Nem mitől, hanem kitől; Myrl Dórától. Lamman zajosan kacagott.

— No hallja, Beck, magánál örökké az a

Myrl Dóra kisért, s ha nem volna olyan nyugodt-vérű ember, azt hinném, hogy szerelmes belé. Hogyan segíthetne Dóra annak, vagy hogyan támaszthatna akadályt nekünk odaát, túl az Oceánon?

— Ha kissé gondolkozni fog a dolgról, maga is kitalálhatja. Gyermekkoromban olvastam egy könyvet, melynek az volt a címe: „Képzeld magad a helyzetébe”; a detektív mindig azt teszi. Ha tehát mi úgy táviratozunk Thorntonnak, hogy a legközelebbi gőzössel utra kelhet, mi lesz a teendője előreláthatólag?

— Az, hogy utra kel, ha ugyan nem fog csalódni benne.

— S még mi?

— Átkel az Oceánon; ez logikusan következik, ha egyszer a fedélzetre szállt.

— No persze, de ez az ügyes, modern ifjú ember utrakelése előtt minden bizonnyal táviratozni fog Armitagenak, hogy jön. Armitagenak pedig nem lesz sietősebb dolga, mint megmutatni ezt a táviratot Myrl Dórának.

— Már megint Myrl Dóra — mondotta Laman félhalkan.

— S mit fog tenni az?

— Elég. Nem vagyok próféta. Hogyan mondhatnám meg előre, hogy mit fog tenni?

— Azt hiszem, én megmondhatom. Nyomban ki fogja találni tervünket s el fog követni minden tőle telhetőt, hogy meggyűlötsa. Ha érintkezésbe léphet Thorntonnal dróttalan táviró útján, tudtára fogja adni, hogy megtévesztették, és megkéri, hogy szálljon partra Quenstownban s ott várja be Armitage üzenetét. Ezt kell nekem ellensúlyoznom, de gyanitom, hogy ő is keverni fogja a kártyáját, épp úgy, mint én. Mindenesetre az a fő, hogy minél hamarabb fogjunk hozzá a dolgunkhoz. Holnap küldjük el Thorntonnak a táviratot, hogy éppen megválthassa jegyét a *Celtic* fedélzetére.

XVIII. FEJEZET.

Cselre csel.

Armitage kacagott, mikor elolvasta a jól ismert titkos jegyű irással irt táviratot. A *Celtic* hajón adták fel s nagyon rövid volt: „Természetesen jövők, egyenesen Savoy szállóba, London. Látogass meg, mihelyt megérkezem. *Thornton*.“

— No, ez ugyan eléggé átlátszó — gondolta Armitage. — Beck Pál mégsem lehet oly agyafurt ember, mint Dóra elhitette magával, mert akkor nem próbálkoznék meg kétszer egymásután ugyanazzal a cselfogással. Én ugyan nem fogok másodszor is belemenni ugyanabba az egy csapdába.

Összetépte a táviratot, de aztán mégis gondolt egyet.

— Talán mulattatni fogja a leányokat; — gondolta magában, s a táviratot, összeállítva újra, a tányérja alá tette — ha Lamman, Beck és társa nem tudnak különbet, én ugyan nem félek tőlük. Ugy látom, kifogytak a bölcseségükből.

Norma négy órakor teára várta, s ő, a türelmetlen szerelmes pontosságával, teljes félórával előbb jelent meg nála.

Norma egyedül volt otthon, mert Myrl Dóra, okosan és kiméletesen, engedett egy szabad órát a szerelmeseknek, hogy nyugodtan csevegghessenek egymással.

Armitage megmutatta menyasszonyának a táviratot. Arról beszélgettek, azon kacagtak, s boldogan mulattak egymással, a szerelmesek módjára, kik egészen megfedkeznek róla, hogy körülöttük él még egy egész világ.

— Egy óra múlva — az ifju pár csak néhány percnak hitte — megjelent a színen Dóra.

— Igazán sajnálom, hogy kénytelen vagyok

zavarni benneteket, de már elepedek. Köszönöm, Norma, igen, sok tejszint kérek. Armitage ur, ön ma, minden érdeme nélkül, egészen boldognak látszik. A szerelem egymagában nem igazolhatja ezt. Talántán azt hallotta, hogy Lamman urat, az ön érdemes barátját, valami automobilszerencsétlenség érte?

— Azt éppen nem, — felelte kacagva Armitage — de azt hiszem, fölösleges már öszülünk miatta. Ugy veszem észre, hogy ő is meg az ön híres Beck Pálja is kifogytak a tudományukból.

— Az én Beck Pálom! Miért mondja ezt, Armitage ur? Mit jelentsen ez?

— No, azért ne egyen meg mindjárt! Nem akartam megbántani. Sajátjának tekintheti őt a győző jogánál fogva. Néhány erős csatát vívott meg vele miattam, s megverte minden alkalommal. Igazán, ki se mondhatom, mily hálás vagyok kegyednek — tette hozzá hirtelen elkomolyodva.

— Én is az vagyok, édesem — suttogta Norma és megszorította barátnője kezét.

— Kegyed is örülni fog velünk, ha megtudja, hogy a játszma ugyszólván véget ért — folytatta Armitage.

— De hogyan tudhatja azt ön?

— Ugy, hogy újra visszatértek az elnyűtt mesterfogásukhoz. Bizonyára emlékszik még arra a levélre, mely a kegyed közbenjötté nélkül bizonyára a kezükbe juttatott volna engem? Ma reggel megkaptam ennek a levélnek a párját, ugyanazt az enyvesvesszőt, mint a multkor. Hogy keressem fel Thorntont a Savoyban, mert oda jön át egyenesen Newyorkból, csak azért, hogy láthasson. Nem gondolja, Myrl kisasszony, hogy eléggé gyenge fogás ez Beck mester részéről?

Armitage gúnyosan mosolygott; mindig mulattatta Dórának Becktől való bevallott félelme. Való-

sággal nincs az a férfi, akinek tetszenék az, ha egy csinos leány nálánál okosabbnak tart egy másik férfit.

Myrl Dóra nem mosolygott, hanem így szólt:

— Itt van az a távirat? Köszönöm. Nem, kérem, — várakozást intve emelte fel ujját, mintha mondani akarna valamit — csak egy pillanatig! Hadd olvassam át nyugodtan.

Elolvasta, nem egyszer, hanem háromszor s arcának kifejezése mind komolyabbá vált.

— De Dóra, — kiáltotta Norma — mi bajod van? Hiszen olyan vagy, mintha egy jóbarátod gyászjelentését kaptad volna meg.

— Sajnálja Beck Pált? — kérdezte Armitage még mindig mosolyogva. — A mindentudó és mindenható detektív, ugyebár, eléggé kicsinyre zsugorodott össze?

— Önt sajnálom, Armitage ur, — felelte Dóra élesen — hogy oly ember van a sarkában, mint Beck Pál. Ezt itt — s ujjával a papírlapra mutatott — nagyon komolyan kell venni.

— Jaj, Dóra, — kiáltotta Norma ijedten — azt hittem, hogy elmúlt a veszedelem.

— Talán kissé nehéz a felfogásom, — mondotta Armitage még mindig teljes nyugodtsággal — de igazán nem tudom, mi lehet ebben oly nagyon komoly. Csak nem hiszi, hogy elfogadom a nyájas meghívást? A pók is azt kiáltja hálójáról a legyeknek: Csak tessék besétálni, uraim!

— S ön azt hiszi, hogy Beck, vagy Lamman küldötte önnek ezt a táviratot? — kérdezte Dóra elfojtott türelmetlenséggel. — Mi végből?

— Mi végből küldötték akkor a titkos irásu levelet?

— De hát nem veszi észre, hogy az egészen más valami volt? Akkor azt remélték, hogy késületlenül találják, ha összeakadnak önnel. Most azt

már nem remélhetik, még ha elég ostobák volnának is, hogy még egyszer szerencsét próbáljanak ugyanazzal a cselfogással, melyen ön már régen átlátott.

— Amelyen *kegyed* már régen átlátott — igazította helyre Armitage.

— Hiszen az mellékes — folytatta Dóra türelmetlenül. — Tudják ők azt, hogy átláttunk a szítán s lassankint végre önnek is reá kellett jönnie, Armitage ur, hogy Beck Pálnak helyén van az esze.

— Hát *kegyed* eszerint mit tart a táviratról?

— Gondolkoznom kell róla, — mondotta Dóra lassan — úgy érzem, hogy veszedelmet rejt magában. Azok ketten határozottan előbbre jutottak egy lépéssel. Emlékszik-e még az első levélre? Azon nem volt aláírás. De itt rajta van Thornton neve. Ez nem tetszik nekem.

— De... — kezdette ismét Armitage.

— Engedje meg, hogy pár percig gondolkoghassam, — kérte Dóra — azt hiszem, hogy kezemben van a vörös fonál.

Türelmetlensége elmúlt, minden gondolatával e talányra vetette magát.

Armitage Phil és menyasszonya jó darab ideig csöndesen ültek egymás mellett és figyelemmel nézték Dóra arcát. Ez félig lehunyva szemét, összeráncolva homlokát és szorosan összekulcsolva ujjait, e problémával küzdött.

— Azt hiszem, tudom már — mondotta végre s hirtelen megszűnt a feszültség vonásain. — Hallgasson reám, Armitage ur, te is, Norma. Mindenekelőtt ejtsük el azt a gondolatot, hogy a távirattal abba akarnák belevinni önt, hogy velők találkozzék itt össze. Hiszen tudniok kell, hogy cselfogásuk nem sikerülne. De hogyan kerül Thornton neve ez értesítés alá? Azt hiszem, ő maga küldötte ezt a kábeltáviratot.

— De hiszen akkor minden a legszebb rendben van, — mondotta Armitage és fellélekzett. — Thorntonban úgy megbízhatom, mint saját magamban. De mi a csudát akarhat itt tőlem?

— Ez a főkérdés s azt hiszem, megfelelhetek reá: Beck és Lamman rejtőznek mögötte. Kinyomozták nevét és címét s megszerezték maguknak a fényképét is. Beck Pálnak ez eléggé egyszerű volt; elég volt felvetnie magában azt a kérdést, hogy kinek volt legtöbb haszna a Marconi-eseten. Ezek után természetesen kábelezték neki az ön nevében és sürgősen megkérték, hogy jöjjön át ide. Ha még egyszer elolvassa a táviratot, látni fogja, hogy egyszerűen felelet az egy táviratra, mely öntől eredt.

— De mivégből kívánták volna ők azt, hogy Thornton kábelezzen nekem?

— Azt természetesen nem kívánták. Ez a sebhető pont az ő haditervükben. Előre volt látható, hogy Thornton táviratozni fog kegyednek, s ez ellen nem tehettek semmit. Tehát vegyük fontolóra, hogy állunk most. Ha helyesen oldottam meg a talányt, Thornton már utban van a *Celtic* fedélzetén, még pedig hite szerint azért, mert ön úgy kívánta. Beck Pál mindenestre megszerezte a fényképét és személyesen akarja fogadni, mikor megérkezik Liverpoolba; elmond neki valami hihető történetet arról, hogy miért küldötte ön őt a fogadtatására. Először kicsal tőle mindent, amit tudni akar, aztán megidézeti tanunak a bíróság elé. Nos, Armitage ur, mit tart a megoldásomról?

— Nagyon is elfogadható. Cseppet se vonom kétségbe, hogy igaza van. Mily roppantul ostoba voltam!

— Te Dóra, hiszen ez borzasztó. Az imént még oly boldogok voltunk és kacagtunk azon a táviraton. Azt hittük, elmúlt a veszély, s most két-

szeres borzalommal állunk előtte. Nincs semmi ter-
ved, édesem, hogy túljárj ennek a szörnyű Becknek
az eszén?

— Mondd szörnyűnek Lammant, ha akarod,
Norma, de jusson eszedbe, hogy Beck csak azon
fáradozik, hogy leleplezzen egy gonosztevőt!

— Hogy Phil gonosztevő volna! Nem szé-
gyenled magad, Dóra?

— Beck Pál annak tartja.

— Akkor Beck Pál bolond.

— Neked meg Armitage urnak szerencse
volna, ha az volna, csakhogy nem bolond. Ne
vitázzunk Beckről. Túl kell járnunk az eszén, ha
tudunk; kieszelttem valamit, ami talán célhoz visz
bennünket.

— Bizonyára célhoz visz.

— Én nem vagyok benne oly bizonyos;
mindenesetre el kell követnünk minden tőlünk tel-
hetőt, egyébként pedig bizzunk a gondviselésben,
Három vagy négy nap múlva utolérheti barátját.
Armitage ur, drótnélküli távirattal. Táviratozzon
neki, hogy szálljon partra Queenstownnál, oda majd
eléje küldi megbízottját levelekkel és igazoló irással.

— De miért ne várjam én magam? Honnan
veszem a megbízottat?

— Hiszen az természetesen Dóra lesz, —
vágott a szavába Norma — csakugyan ostoba vagy,
Phil. Dóra fogja kezébe venni az egészet.

— Nem tartom biztosnak, hogy személyesen
utazzék oda, — világosította fel Dóra — valószínűleg
szemmel tartanak és nyomon követnék s az álarc-
oskodáshoz kegyed nincs hozzászokva. Ha meg-
bizik bennem...

— Természetes, hogy megbízom kegyed-
ben, de...

— Dóra, te vagy a mi védőangyalunk —
suttogta Norma.

— Ily nehéz feladatot és munkát még soha se raktak egy védőangyal vállára — mondotta Armitage.—Visszaélnénk jószágával, Myrl kisasszony, ha azt kívánnók, hogy tegye meg az utat Irlandba és vissza. Mellesleg szólva, a dolog veszedelmessé válhatnék, mert azok a gazemberek semmitől sem fognak visszariadni.

Dórának haragosan megvillant a szeme, de uralkodott magán.

— Ez esetben csak egy gazemberrel van dolgunk, s az nem számít! Nem egyszer mondtam már önnek, hogy tudok egyet s mást Beck Pálról, de ön nem tud róla semmit. A detektívek don Quijotejának szokták mondani és mindenki tudja róla, hogy sohase volna képes arra, hogy udvariatlanul vagy gorombán viselkedjék egy nővel szemben. Hagyjuk hát ezt, ha egyébként meg van nyugodva a tervemben.

— Hogy meg vagyok-e nyugodva benne? Hogyne volnék! Nem is képzelem, hogyan üthetne ki balul ez a terv.

Norma aggódó pillantást vetett barátnőjének arcára.

— Csak nem hiszed, Dóra, hogy balul üt ki?

— Nem tudom. Félek Beck Páltól.

XIX. fejezet.

Egy találkozás.

Egy kissé cicomás, nagyon divatellenesen öltözött, homlokában vendégfürtöket viselő koros hölgyecske Eustonból Queenstownba szóló első osztályu jegyet váltott és nagyon sok intelemmel adta át utibőröndjét egy vasuti hordárnak.

— Magammal viszem a kocsiszakaszomba, — mondotta az orrhangnak némi árnyalatával — a

vasuton mindig elvész valami. Az első osztályba, kérem! Jól van, köszönöm, — s hegyes ujjával egy sixpencet csusztatott a hordár vaskos tenyerébe.

A koros hölgyecske szemmel láthatóan otthonos volt az utazásban. Majdnem félórával a vonat indulása előtt érkezett, kényelmesen elhelyezkedett zugolyában a párnái és takarói közt, elővett egy könyvet a kis kézitáskájából, mely bőröndjével együtt egész utimálhája volt, s olvasni kezdett.

Az álruha elsőrendű volt. Dóra kipróbálta Normával és Armitageval szemben, s egyikük sem gyanította, ki rejtőzködik a koros hölgyecskének külseje alatt, mikor valami amerikai gyűjtőívvel beállított hozzájuk. S még sem érezte magát egészen biztosnak. Még sohasem fordított oly nagy gondot az álöltözetére, nem is volt még soha úgy megelégedve az eredménnyel, s mégis félt még mindig egy éles szempártól.

A perron lassanként megnépesedett. Bár ugy tetszett, mintha egészen belemélyedt volna könyvébe, szemüvege mögül nem kerülte el éles szemét egy sem az arramenők közül. Sok ismerős arcot látott. Az írlandi államtitkár végigment magántitkárával a perronon és barátságosan köszöntötte Donnelly urat, az alsóháznak közismert és közkedveltségben álló tagját, ki Írországnak egyik déli kerületét képviselte a parlamentben. Látott azonkívül sok ismeretes sportférfit; csöndes derűlségére megpillantott egy suttyomban járó-kelő zsebmetaszt is, valóságos mesterét a saját szakmájának, akivel akadt már valamikor dolga. Gyanította, hogy valamelyik nagy ir futtatásra készül és sajnálja, hogy ezuttal nem szentelheti neki érdeklődését.

Dórának csak három női utitársa volt a kupében; könnyű lélekkel merült el tehát az olvasmányába, mert biztosnak érezte magát abban a tudatban, hogy Beck Pál nem utazik együtt vele.

Már az is ért valamit, hogy nem követték nyomon kezdettől fogva; azt bizonyította ez, hogy a fufangos Beck ezuttal nem látta előre a haditervét.

Dóra egy nappal előbb kelt utra, hogy ne hátráltassa semmi véletlen. Azzal a szándékkal járt, hogy ma kipihen magát Dublinban s este utra kel Queenstownba, melynek kikötőjébe másnap délelőtt fut be a *Celtic* hajó.

Dóra már az áthajózás közben a gőzös fedélzetén is kipróbálta kitűnő álöltözetét és szerepét. Majd hogy össze nem ütközött mr. Donnelly ir képviselővel, kinek egy izben már bemutatták. A képviselő ur természetesen nem ismert reá, de jólelkűen bocsánatot kért ügyetlenségéért s udvariasan egy tábori széket hozott számára a fedélzet korlátja mellé. Ő maga is letelepedett melléje és beszédbe ereszkedtek egymással. Észre kellett venni, hogy ő is amerikai nőnek tartotta. Ő maga is két izben járt odaát az ujvilágban, s irlandi lány angolságával ékesenszólóan beszélt e csodország embereiről és intézményeiről. Dórának mihamarább sikerült megszólaltatni őt a saját országáról s most nagy élvezettel hallgathatta maró humorral előadott történeteit. El volt ragadtatva ir anekdótáitól s őszintén örült, midőn meghallotta tőle, hogy ő is Queenstownba tart, hol beszédet mond választóinak, s hogy holnap este ugyanegy vonat viszi mindkettejüket.

Dublinban nagyon tetszett Dórának minden. Szállóbeli szalonjának ablakai nagy, pompás kertre néztek, hová a távoli házakon át benéztek a dublini hegyek kék ormai. Dóra azzal töltötte a napot, hogy megnézte Dublin látnivalóit, vonaton kiment a híres Phönixparkba, megmászta a Nelson-oszlopot, melyről bámulatos kilátás nyílt a város házfedeleire, kéményeire és templomtornyaira. Aztán meglátogatta még a város két ősi székesegyházát.

Nagyon megörült, midőn a perronon összehatalálkozott új ismerősével, Donnelly urral s midőn e tiszteletreméltó uriember felajánlotta társaságát a hosszú és unalmas éjszakai utazásra.

Külön kocsiszakaszt kaptak, amit egyesegyedül az általánosan ismert képviselő közkedveltségének köszönhetett. A vasuti hordárok és kalauzok mind tiszteletteljes bizalmassággal álltak szolgálatára Donnelly urnak. Dóra a legkellemesebb férfit lelte meg benne, kivel valaha találkozott — nem szólva egyetlen egy kivételtől — s ez a kivétel az a férfi volt, kivel most legkevésbé óhajtott találkozni. Dórának Irország iránt újra felébredt érdeklődése fokozta az utitárs buzgalmát, hogy még többet beszéljen neki az ő kis szigethazájáról. Határozottan nagyon szerette hazáját és honfitársait. Sok kedves történetet mondott el róluk a régi jó időkből, de frissebbeket is, Dóra pedig szívesen hallgatta dallamos, lágy, délvidéki dialektusát.

Rendkívül kedvesen mult az idő. Dóra egy csésze illatos teát főzött bámulatreméltó kis főzőkészülékén s mindketten jóleső érzéssel fogyasztották el egyszerű estebédjüket s felváltva ír és amerikai nyelvjárással beszélgettek. Kisvártatva észrevették a leány éles szemei, hogy utitársa elálmosodik, s igazi amerikai nyíltszívűséggel reá is olvasta ezt a megfigyelését.

Az utitárs nem kisebb őszinteséggel ismerte be ezt a futólagos gyöngeségét.

— Az este még meglehetősen sokáig kártyáztam jó ismerőseim társaságában — vallotta meg — és nem hagyhattam fel a játékkal, mert folytonosan nyertem és játszótársaim revánsot követeltek tőlem. Ha nincs ellene kifogása, husz percig szunditok egyet, akkor aztán olyan leszek, mintha ujjászülettem volna.

Dórának semmi kifogása sem volt ellene; sőt ráadásul felajánlotta a légpárnáját s megmutatta, hogyan lehet a legkényelmesebben használni.

— Addig is majd olvasok, rendkívül érdekes könyvem van az utitáskámban.

— Ebbe viszont én lehetek szolgálatára — mondotta jóindulattal az utitárs — mert nekem meg egy lámpám van az utazótáskámban.

Levette s kinyitotta utazótáskáját, egy darab ideig dult és keresgélt benne s végre elővett belőle egy villamos lámpát, mely akasztóhoroggal volt felszerelve, hogy kényelmesen fel lehessen függeszteni a kocsiszakasz belsejében.

— Sokat utazom, — magyarázta — s én is szeretek olvasgatni utközben. Engedelmével...

Meg akarta erősíteni a lámpát Dóra feje fölé, de kissé ügyetlen volt s történetesen találkozott a kezük, midőn Dóra ügyes ujjai is hozzáláttak, hogy a podgyásztartó vasrudon megerősítsék az akasztóhorgot. A lámpa most már a lehető legkitűnőbb világosságot vetette a könyv lapjaira. Dóra hálás mosollyal köszönte meg Donnelly kedvességét, viszonzásképpen az utitárs is mosolyogva nézett fel reá, miközben ismét összeccsatolta utitáskáján a szíjjakat.

Dóra fején egyszerre átcikkázott az a gondolat, hogy utitársa nagyon hasonlít valakihez, akit már ismer. Néhány pillanatig törte rajta az esztét, aztán egyszerre mintha villámsugár oszlatta volna el a bizonytalanságot. Az a szeretetméltó mosoly, mely egyenletesen szép, villogó fehér fogsort láttatott, a fej alakja, a tiszta kék szempár hamiskás hunyorgása. Olyan, mint... nem, mennybéli atyám, valósággal ő az, ő, Beck Pál!

Szinte ösztönszerűen emelte magasabbra a könyvet, hogy elrejtse arcát, mert érezte, hogy elsápadt e megbénító felfedezésre. Gondja minde-

nekelőtt a kis kézitáskája felé fordult, amely a leveleit és igazolóírásait rejtette magában. Istennek hála, teljes biztonságban volt mellette. Végigtapogatta kezével a bőrfogóját és vizsga szemet vetett a zárjára. Még rendben, zárva volt, és Dóra megkönnyebbülten lélekzett fel, hogy felismerte és elkerülte a veszélyt.

Ő, az egyébként mindig nyugodt és öntudatos Dóra reszketett aggodalmában és felindulásában. E férfiú okossága és merészsége, s utánzóképeségének teljes tökéletessége megdöbentették. Az ir képviselőt, akit majmolni akart, megtevesztően utánozta külsejében, ruházkodásában, magatartásában, beszédében és modorában. Dóra, kinek egyik életfeladata volt, hogy alakoskodjék s átlás-son másoknak alakoskodásán, ki azonkívül személyesen ismerte mindkettőjüket, az utánzót épp úgy, mint az eredetit, Dóra — mondom — teljesen a tévedés áldozata lett. Könyvén át óvatos pillantást vetett a szendergő mr. Donnellyre. Ez kifogástalan természetességgel úgy feküdt le, hogy félkarjával elárnyékolta arcát a lámpa világossága ellen, úgy hogy Dóra csak a szakálla hegyét láthatta. Gondtalan testtartása még megerősítette volna Dórát meggyőződésében, ha egyáltalán lettek volna még kétségei. Tudta, hogy ő az. Gondolatai és rettegetei úgy zúgtak és zakatoltak fejében, mint egy teljes mozgásban levő motor. Vajjon Beck Pál is megismerte őt? — ez a kérdés győzött legjobban. Eleinte határozottan hitte, hogy első lépéseitől fogva nyomon követte őt s érezte is, hogy nincs az az álöltözet, mely megvédelmezhetette volna éles szemétől. Aztán vigasztaló gondolata támadt. Hátha csakugyan pusztán véletlenségből kerültek útjába egymásnak? Régi és rendkívül nevezetes tapasztalatok hajlandóvá tették Dórát, hogy nagy hatalmat tulajdonítson a vélet-

lennek. Beck Thornton elé siet, hogy lefoglalja magának, mielőtt bárki más hozzáférkőzhetett volna. Ugyanaz az egy gondolat vezérli mindkettőjüket. Számára is Queenstownban kínálkozik a legjobb alkalom, ép úgy, mint az ő számára; ez az oka, hogy mindketten ugyanazon az egy vonaton keltek utra. Egy dolog megnyugtatta: a kézitáskája, melyben a levelek és az igazoló irások vannak, ott van teljes biztosságban a karján s Beck ezek nélkül nem mehet semmire sem. Ha felismerte volna, bizonyára kitalálná azt is, hogy mi van a kosárkájában s bizonyára elcsente volna tőle bármi módon. Semmi kétség, inkább a jó szerencsének, mint eszének köszönheti, hogy anynyira-amennyire még biztos lehet a dolgában. Remegett arra a gondolatra, hogy az oroszlán barlangjában van.

Mr. Donnelly, midőn felébredt rövid szendergéséből, az amerikai hölgyecskét épp oly nyájasnak és beszédesnek találta, mint azelőtt. De ő is oly könnyedséggel és otthonossággal játszott tovább szerepét, hogy Dóra minden aggodása ellenére el volt ragadtatva művészetén. Beck Pál egy pillanatig sem lépte át a teljes természetesség határait. Még a karján féltékeny gonddal s biztos zárral őrzött kézitáska sem volt képes teljesen lecsillapítani Dóra babonás félelmét e férfiival szemben.

A queenstowni perronon oly szörnyű tolongás volt, hogy Puttman Penelope kisasszony, ki aggódva szorongatta karján a kézitáskáját, nem volt képes utat törni magának az embersokaságban.

Donnelly ur tüstént segítségére sietett. Donnelly urat itt mindenki ismerni látszott s az emberek készségesen nyitottak utat számára.

— Ha lesz oly szíves várni itt egy pillanattig, miss Puttman, — mondotta — fogok küldeni

számára egy hordárt s egy bérkocsit, mely a szállóba viszi. Nemde, a Queens Hotelt említette?

Dóra hálásan megköszönte szíveségét abban az édes tudatban, hogy a kézitáskát biztosan tartja a kezében. Mr. Donnelly átsietett az ember-sokaságon s csakhamar visszatért egy hordárral, ki a kocsira vitte Puttman kisasszony utazótáskáját.

Dóra, kézitáskáját erősen tartva kezében, Donnelly segítségével felszállt a nyitott kétkerekű kis bérkocsira. Donnelly ur még eligazgatta háta mögött a párnát, az utitakarót pedig szorosan a térde és a láb alá gyömöszölte, Dóra benyomása szerint nagyon is túlzott gondossággal, mert a szálló nem volt messze a pályaháztól.

— Aztán Mike, jól vigyázzon ám ő nagyságára — kiáltotta Donnelly a kocsisnak.

— Tessék csak reám bízni, uram — felelte Mike vidáman. Aztán pattintott az ostorával s a könnyű cséza oly rohammal kerekedett utnak, hogy Dóra se látott, se hallott kábultában.

XX. FEJEZET.

Túljár az eszén.

A könnyű kocsi sebesen vágtatott Queenstown egyik utcáján alá, a másikon fel, aztán előbb jobbra, majd meg balra fordult, elhagyott egy kis külvárost s alig tíz perccel utóbb már künn voltak a szabad mezőn.

Széleseben vágtattak végig a jó országuton, mely a tiszta holdfényben végtelenné nyult előttük.

Dóra erősen belefogódzott a tovaszáguldó kocsiba. Egy pillanatig azt hitte, hogy a kocsis rosszul értette, és szabadon maradt kezével meg-

huzgálta a kabátja ujjánál fogva. Az hátrafordult a jólelkű ábrázatával, s Dóra, a szálló nevét említve, igyekezett túlkiáltani a kerekek robogását és a lovak patkóinak csattogását.

A kocsis vigyorgott, biccentett, és megisméltelt ostorcsapásaival szinte őrületes vágatásra ösztökélte gebéit. És tovavágtattak csak úgy Isten nevében.

Dóra el volt képedve és dühöngött. Mire vélje ezt? Rabolni, vagy talán gyilkolni akar ez az ember? Sokszor hallott már rémes történeteket az ír parasztok vadságáról s keze görcsösen szorongatta a kis revolvert, melyet mindig magával hordott. De a kocsis arca sehogy sem hasonlított rabolni vagy gyilkolni képes ember ábrázatához. Jólelkű vigyorgásával és világoskék szemeinek hunyorgásával inkább valami belső önelégültséget árult el, mint aki nagyon meg van elégedve valami tréfás huncutságának sikerével.

Már jó hat kilométernyi utat hagyhattak a hátuk mögött, mikor a kocsis lassabb ügetésre fogta a lovát s behízeltő mosollyal fordult a vendégéhez.

— Akart mondani valamit a kisasszony?

— Hova visz engem?

— Corkba.

— Akkor téved, mert csak Queenstownba akartam menni.

— Vagy úgy? Akkor bizony jókora tévedés van a dologban, de csakis a maga részéről kisasszonyom, mert most, szó ami szó, a gyönyörűség Cork városába megyünk. Aztán, hál' Istennek, oly szép éjszakát választott az utazáshoz, kedves kisasszonyom.

Dóra most egyszerre gyanut fogott. Ez Beck Pál műve volt, eszerint hát mégis felismerte s ő küldötte erre az észbontó kirándulásra. Legköze-

lebbi kérdésére tudta is már a feleletet, még mielőtt megtette volna a kérdést.

— S miért visz engem Corkba? holott Queenstownban akarok maradni?

— Mert úgy parancsolta Donnelly ur.

Most már világos volt, kelepcebe esett. Ugy elfutotta a méreg, hogy fejét vesztette s így kiáltott:

— Az az ember nem is Donnelly, hanem egy csaló.

— Ha el tudná hitetni velem, hogy jómagam nem Tracy Mike vagyok, hanem a saját ikertestvérem, akkor elhinném a szavára ezt is. De én ismerem Donnelly urat s tudok különbséget tenni közte meg egy jöttment fickó között.

— Megfizetem a kétszeresét annak, amit tőle kapott, ha tüstént visszavisz Queenstownba. Nem tudom mit adott vagy ígért ő magának, de itt mindjárt kaphat tőlem husz font sterlinget.

Mike csak a vállát vont.

— Hát azt hiszi, hogy nekem az a rongyos pénz a fő? Donnelly ur nem adott s nem ígért nekem egy árva fillért sem és nem is fogadnék el tőle pénzt.

Dóra könyörgésre fogta.

— Mike, — mondotta — nagyon szépen kérem magát, vigyen vissza engem. Idegen vagyok ebben az országban, de mindig úgy hallottam, hogy az irlandi jó szívvel viseltetik a nők és a gyermekek iránt. Nekem holnap reggel Queenstownban kell lennem.

Megtörölte a szemüvegét és esdő szemmel nézett rá.

— Miért kell ott lennie? — kérdezte morgován az ir. — Feleljen e kérdésemre. Ugy-e, csak azért, hogy elérje az amerikai gőzöst, mikor az illető megérkezik?

— Azért, azért.

— Detektiv maga?

Dóra habozott egy pillanatig; ez elég volt a körmönfont irlandinak.

— Ugy-e, hallgat? Megértem én ezt a feleletet is. Jobb lesz magának Corkban holnap reggel.

— De miért?

— Nem akarom elszólni magam. De most már végre sem ártok vele, ha megmondom az igazat. „Mike, mondotta nekem Donnelly ur az imént a vasuti állomáson — Dublinból egy asszony-ság jön ide, hogy megvárja a holnap reggel érkező gőzöst. Detektiv az — mondotta — s a gőzösön egy fiatal ember érkezik, azt várja nem valami szép fogadj Istennel. Megértettél?” „Értem, nagyságos uram, — mondok — akkor ugy-e jobb lesz neki Corkban, mint Queenstownban?” Arra ő biccentett a fejével és jót nevetett. Azért viszem én most magát Corkba, oly szaporán, amint csak a lovam lábai bírják.

Megint pattintott az ostorával és tovább robogtak. Sebesen vágatva haladtak tova a gyönyörű tájon a hold derült világosságánál. Oriási fák vetettek sötét árnyékot utjokra. A messze-ségben előtűnt egy hegylánc, mely élesen vált ki az ég holdfényes világosságából.

Dóra jól és biztosan ítélte meg az embereket s ösztönszerűen érezte, hogy ezzel a beszédes irlandival nem boldogul sem kéréssel, sem könyörgéssel, sem megvesztegetéssel. „Azért viszem én most magát Corkba.” E szavak rendületlenek voltak, mint a sors; ennélfogva nem is erőlködött tovább.

A kocsis közlékeny természetű embert volt s hallgatni kész gyötrelem lett volna számára; ennek következtében megszólalt újra.

— Ha nem sértem szómmal, — kezdette — azt mondanám, hogy furcsa foglalkozás az oly

uri hölgynek, mint maga. Hiszen olykor még a férfi is elrösteli magát. Mit vétett magának az a szegény amerikai fiatal ember, hogy minden áron börtönre akarja juttatni?

— De hiszen éppenséggel nem akarom börtönre juttatni; egyáltalán nem akarok én börtönre juttatni senkit; éppen ellenkezőleg, higgye el nekem, meg akarok menteni valakit a börtöntől.

— Hát tudja, nagyságám, — szakította félbe a jó ember — szívesen tennék a kedve szerint s elhinném minden szavát, de én elsősorban mégis Donnelly ur, a mi követünk szavában hiszek, mert kisgyerek korom óta ismerem. Ha már most *ő így* mond nekem valamit, nagyságám meg éppen ellenkezőképp mondja, kinek hihetek én akkor?

— Higgyen a barátjának, akár igazat mond, akár nem! — kiáltotta Dóra, mert belátta, hogy reménytelenül vesztett ügye van.

— De maga mégis detektív? — makacskodott amaz.

— Ám legyen úgy — mondotta Dóra. Soha sem ejtett ki hazugságot száján, ha csak elkerülhette, s hivatásában is mindig ragaszkodott az igazsághoz, ha nem akart elérni valamit az ellenkezőjével.

— No, azért nem lehet követ vetni rá, — mondotta Mike elgondolkozva — elvégre arra nevelték s nem érti különben.

Dóra mosolygott s azt kérdezte tőle:

— Szokott-e inni? Találhat egy palack jóra való italt abban a nyitott kosárban ott az ülése mellett.

A kocsis mulatságosan meglepődve nézett rá.

— Adta teremtetten, ez már beszéd! Akár detektív, akár nem, maga igazán kedvemre való fehérszemély. Istenemre mondom, nagyon is jó szívvvel van hozzám, pedig nem szereztem reá érdemet.

Megtalálta a palackot és töltött az ezüst pohárkába.

— Ha reám köszöntené, — mondotta mulatósan negédes udvariassággal — még jobban izlenék.

Dórát mulattatta a helyzet kómikuma; elrabolatva és akarata ellenére végighurcoltatva ez idegen tájon, most még baráti poharat is ürítsen elrablójával. Megérintette ajkával, aztán mosolyogva adta vissza a poharat.

— Egészségére! — kiáltotta Mike nagy melegséggel s egy hajtásra kiürítette a poharat.

Dórának lassanként ismét felébredt az életkedve. Még nem volt elveszve minden. Ha még jókor érkezik meg Corkba, hogy elérhesse a gyorsvonatot, Thorntonnal Dublinba mehet. Azonkívül pedig megbízhatik az igazoló írásaiban. Önkénytelenül a kézitáskájára nézett. Beck semmire sem mehet a furfangjával, mert Thorntont figyelmeztették. Ha ő most elkerülné is, majd érintkezésbe léphet az ifju ember Armitageval a klubban, vagy felkeresi őt Armitage a Savoyban, s akkor minden jóra fordul. Dórának már olyan volt a lelkülete, hogy mindig megtalálta a dolgok rózsás oldalát, s ez a kocsizás a holdfényes éjszakán és hozzá a kocsis együgyű, jólelkű fecsegése sajátyszerű ígérettel hatott rá.

A kis kocsi most már nem az országuton robogott. A lovacska jó idő óta nem érezte már az ostort és lassu ügetéssel kapaszkodott igazi csigaposta módjára, a hegyen fölfelé. Dóra félt kocsisának furfangjától s nem merte nagyobb sietségre ösztökélni, hogy ki ne találja és meg ne hiusithassa szándékát.

Lassan szállt alá a reggeli szürkület s ők ketten még mindig uton voltak. A hold elhalványult s eltűnt, és a hegycsucsok mögött meg-

jelent a nap fényes korongja, aranyos ragyogással árasztva el mindent. Lenn a völgyben, alattuk, megpillantotta Cork város egymáshoz szoruló házait és tornyait s a várost körülölelő széles Lea folyót. Abban a pillanatban, midőn letekintett e képre, a város egyik végén fehér felhőcske szállt fel, amelyet gyorsan követett nyomon egy második és egy harmadik, míg végre hosszú fehér gőzcsik vált ki a mögötte levő hegyek háttéréből.

— Ott megy Dublinba a gyorsvonat — kiáltotta a kocsis és ostorával oda mutatott. Alamuszi vigyorgással tette hozzá: — Donnelly ur azt mondotta, hogy a tisztelt hölgy elég jókor érkezik meg Corkba, mikor a gyorsvonat már elindult. Sajnálom, hogy oly sokáig tartóztattam, de most már egy-kettőre helyben leszünk.

Neki eresztette a gyeplőt, meglegyintette ostorával a lovát, mely erre az előbbi gyorsasággal indult utnak. Előbb a magánosan álló házakat hagyták el egymásután, aztán végigrobogtak a külváros utcáin, míg a város belsejébe nem értek.

— Turner fogadója lesz a legjobb a nagyságának, — szólta a kocsis — csöndes és kellemes lakás található ott a magános hölgynek, bárha az Imperiál előkelőbb.

— Amint magának tetszik, — mondotta Dóra kacagva; lehetetlen volt haragudni erre az emberre.

Mike bátya bamba képpel nézett arra az aranypénzre, melyet Dóra a széles markába nyomott, mielőtt nyomon követte az uti podgyászát a szállóba.

— Nem fogadhatom el ezt, nagyságám — mondotta és szinte félve érintette meg vastag mutatóujjával az aranypénzt, mintha attól tartana, hogy megégeti magát vele. — Igazán nem fogadhatom el. Donnelly ur ki akart fizetni, de tőle se akartam elfogadni semmit, szívesen vállaltam magamra, amit tettem, a jó ügyért.

— Én tettem meg a hosszú utat — mondotta Dóra kacagva — s úgy illik, hogy én fizessem meg a bérét; ez nem árthat meg a jó ügynek.

— A nagysága csakugyan olyan jó, mint egy angyal — mondotta Mike, és összecsukta markát a pénzdarab körül. — Mindenki felbőszült és dühbe gurult volna amiatt a csiny miatt, melyet én most elkövettem a nagysága ellen. De ki tudja, talán végezetül mégis szerencsét hoz ez az utazás a nagyságának.

Minthogy testben, lélekben ép teremtés volt, Dóra néhány órai alvással kiheverte az elmúlt éjszaka nagy fáradoalmát és csalódását és jó hideg fürdő után sugárzó üdeséggel ült a reggelihez. Mikor megérkezett, hosszú köpenyben és leeresztett fátyollal ment szobájába; de ott utibőröndjébe rejtette Putman Penelopet, hogy aztán mint Myrl Dóra jelenjék meg ismét. Hiszen oly kedves volt, hogy ismét önmaga lehetett.

Szinte jókedve volt, midőn egészséges étvágygal ott ült a dúsan megterített reggeliző asztalnál és teát töltött magának. Mellette volt a drága kézitáska, egyetlen talizmánja minden kétségbeesés ellen. Nagy élvezettel tört fel egy pettyes pulykatojást és jó vastagon kente föl a híres corki vaját piritott kenyérére.

Majdnem végzett már a reggelivel, midőn egyszerre az a kívánsága támadt, hogy átnézzé leveleit és irományait.

A kulcs, nagy ámulatára, nem illett a zárba, határozottan vastag volt a kulcslyukhoz; a dolog merőben érthetetlen volt, és Dóra mély döbbenettel nézte hol a kulcsot, hol meg a táskát. A kulcs kétségtelenül az igazi volt; nem is volt hozzá hasonló a karikán; s a táska is az igazi volt, kicsiny, barna bőrtáska, melyen ez aranybronz betűk fénylettek: *P. P.* Tévedés nem történhetett.

Ujra meg újra megpróbálkozott a kulccsal, mely már első tekintetre túlságosan nagynak látszott a táska zárjához. Fagyos borzadály futott végig a hátán, mert Dórában egyszerre kétség támadt a táska valóságára iránt.

Úgyes ujjai egy meggörbitett hajtű segítségével könnyű szerrel kinyitották az egyszerű zárat.

Sikoly tört ki belőle, mikor néhány összehajtogatott ujságdarabot vont elő a táskából. A papir alól egy bőrtok tűnt elő. Dóra gyorsan kinyitotta s egy nagyon szép smaragd melltűt pillantott meg benne, aranyszáru lóherelevelet. Egy papírszeleten, nagyon is ösmert írással, ez a néhány szó állt: „Myrl Dóra kisasszonynak hódoló tisztelete jeléül Beck Pál.”

Dóra egy szempillantás alatt kiérezte ez írásból a gúnyt s tisztán állt előtte lesújtó helyzete. Nemcsak hogy túljártak az eszén s bolonddá tartották, hanem romlásba döntötték a barátait is. Beck Pál reá tette kezét az irományaira s immár kezében tartja a terhelő tanut is. Nincs többé remény — Armitage a fegyházba jut és Normának meghasad a szíve.

E keserű csalódás mély fájdalma sok volt az egyébként nem éppen lágyszívű Dórának. Kezébe rejtette arcát és sirt keservesen.

Az ajtaján kopogtatás hallatszott. Felriadt.

— Egy ur kíván beszélni kisasszonnyal, — mondotta a pincér — Beck Pál urnak mondotta magát.

XXI. FEJEZET.

Diadal.

Donnelly ur, az alsóház tagja, utána tekintett a kocsinak, mely elrabolta és Cork felé vitte ellenfelét, neki magának pedig szabaddá tette az

utat. Azután feltette utitáskáját egy bérkocsira s meghagyta a kocsisnak, hogy a Királynőhöz címzett szállóba vigye.

— Igenis, nagyságos uram — mondotta a kocsis nagy megbecsüléssel, mert Donnelly ur a legnépszerűbb emberek egyike volt Queenstownban.

Donnelly ur, miután bezárta hálósobájának ajtaját, megoldotta a szijakat utitáskáján s kivett belőle egy barna színű bőrtáskát, melyen a *P. P.* betűk fénylettek. Kinyitotta egy finom kis tolvajkulccsal s — nem úgy, mint Myrl Dóra — megtalált benne körülbelül mindent, amit meg akart találni.

Mindenekelőtt volt ott egy nyitott levél Thornton Károlyhoz, azután különböző más iromány, melyeket egy gummi-szalag tartott össze, azonkívül egy kis papirdoboz. Leginkább a levél érdekelte; természetesen ajánlólevél volt, de úgy fogalmazták-e meg, hogy ő is hasznát veheti?

Régi szerencsém visszatért, — mormogta, midőn elolvasta e néhány szót:

Kedves Thornton, — feltétlenül megbízhatol e sorok átadójában. Szívből köszönt

Armitage Phil.

U. i. A továbbiakat élıszóval.

Ennyi és nem több. Ez a bemutatás illet reá épp úgy, mint arra a leányra, kitől ellopta. A többi iromány egy csomó levél s távirat volt, melyeket Armitage és Thornton váltottak egymással s nyilván csak azt a célt szolgálták, hogy megszilárdítsák a bizalmat a levél átadójában. A kis papirdobozban csak egy barna szakáll volt a hozzávaló bajusszal, mindenesetre Thorntonnak szánva, ha úgy hozná a szükség, hogy Littledale szerepében jelentkezék.

— Nagyszerű kis fehérszemély, — mondotta Donnelly bámulattal, egy nagy bőrtárcába rejtve a leveleket és irományokat — semmiről se feledkezett meg. Igazán nagy csapás számára, de nincs másképp. Ilyen a hadiszerencse.

Sem arca, se hangja nem árult el diadalmasságot, mikor lement vacsorázni.

— Ledőlök néhány órára, Pat, — mondotta a pincérnek — s ébresztessen fel, mikor a hajó megérkezik; eléje akarok menni a gőzbárkán.

Abban a pillanatban, mikor feje megérintette a vánkost, már el is aludt. Mindig akkor aludt, amikor akart s addig volt ébren, ameddig akart. Ennek a tulajdonságának sok jó hasznát vette már életében.

Tíz perccel azután, hogy felébresztették, már felöltözött és künn volt az utcán, nagyon felüdülve és új erőre kapva a bőséges úde mosdóviztől.

A gőzbárkán, mely éppen indulni készült, hamarosan leltek még egy kényelmes helyet az ismert népszerű képviselő számára s midőn a hullámos vízben erősen himbálódzó bárka kikötött a nagy uszó hotel előtt, Donnelly ur volt az első, ki felkuszott a fedélzetre a meredek hajólépcsőn.

Az utasok a reggeli szürkülettel a fedélzetre tódultak, hogy teljes hat nap után, mikor csak vizet és eget láttak, először vethessék tekintetüket a szárazföldre. Több utas, ki ott akart partraszállni, körültorlaszolta magát az utipodgyászával.

Az ál-Donnelly egy pillanatig alig hitte el a szemének, hogy az a kifogástalan szabású sötétbarna ruhába öltözött magas termetű ur nem Armitage — csak az arca sült kissé barnábbra a tengeri utazás közben, talán kissé soványabb és izmosabb is volt, de Armitagehoz a csalódásig hasonlított a jövevény.

— Thornton ur? — szólalt meg mellette Donnelly.

Amaz megijedt és hirtelen megfordult, mert Donnelly teljesen zajtalanul lépett közelébe.

— Thorntonnak hívnak — felelte hidegen. Beszédén félreismerhetetlen volt az amerikai kiejtés. — De bocsásson meg, ön előnyben van előttem, nincs szerencsém...

— Halló, Donnelly, öregem, — szakította félbe szavát egy harmadik ur, ki ott állt közelükben, s kit ez a Donnelly még sohase látott — jól esik fáradt szememnek, hogy újra láthatom. Remélem, épp oly kedves órákat fogunk tölteni egymással itt az óvilágban is, mint odaát.

Meleg barátsággal szorította meg kezét s nyájas arca ragyogott a viszontlátás örömétől.

— Egy kis elnézést, jó barátom, — felelte Donnelly — előbb el kell végeznem rövid beszélnivalómat Thornton urral.

— Ez az ur a legderekabb ember egész Irlandban, Thornton barátom. Végezze el hamar a beszélni valóját, Donnelly. Engem odalenn talál a barban, ha végezett.

S így szólva, eltűnt a szalonba vivő lépcső mélyén.

Donnelly a fedélzetnek egy csendesebb részére vonta magával áldozatát.

— Ajánlólevelem van önhöz, — mondotta s átadta a levelet.

Thornton elolvasta a levelet, oly ember magatartásával, aki résen áll. Talán csodálkozott is a rövid voltán.

— Armitage kezeírásának látszik — mondotta kissé ridegen.

Donnellynek esze ágában sem volt, hogy megbántódjék.

— Armitage kezeírása — mondotta nyájasan. — Megérthetem, Thornton ur, hogy kissé bizalmatlan az után a távirat után, mellyel lépne

akarták csalni. De van itt még egynéhány levél, mely meg fogja győzni kegyedet.

Thornton, meglátva Armitagenak irt saját leveleit, felhagyott minden tartózkodással.

— Akkor hát minden rendben van, Donnelly ur; ugyebár, azt mondotta, hogy annak hívják? — mondotta őszinte nyájassággal. — Ugy vagyok értesülve, itt fogom megtudni, mihez tartsam magam. Mondja meg hát Donnelly ur, mittevő legyenek? Ha barátom bajba keveredett, rajtam a sor, hogy tőlem telhetőleg kisegítsem belőle.

— Tartson velem Queenstownból Corkba. Rajta leszek, hogy külön szakaszt kapjunk a vonaton, azután utközben megmondok majd önnek mindent. Velem tart?

— Természetesen, — felelte lakonikusan Thornton.

A perronon Donnelly megszólította a vonatvezetőt, ki nagy párthive volt a népszerű ír képviselőnek s ki tüstént nyitott is számára egy külön elsőosztályu szakaszt.

— Merőben fölösleges, Donnelly ur — szabadkozott a kalauz, markába szorítva az ezüstpénzt, melyet Donnellytől kapott. — Sokkal többet is a legnagyobb örömmel.

Igy szólva, bezárta a szakasz ajtaját, ablakára kiragasztott egy papirlapot ezzel a nyomtatott felirással: „Bérelt szakasz“, és teljesen siket volt a többi utas minden szemrehányásával szemben, pedig sokan voltak, kik a vonat túlsufolt-sága miatt második osztályon utaztak első osztályra váltott jegyükkel — s az előnyben részesült Donnelly és Thornton urak magukra maradtak.

— Most mondja meg kérem, mi lesz a teendőm, — kezdette Thornton.

— Nem nagyon érünk reá, — felelte Beck — én leszálllok Corkban s a lehető legnagyobb

rövidséggel fogok elmondani önnek mindent. Először is vegye tudomásul, hogy engem egyáltalán nem Donnellynek, hanem Becknek — Beck Pálnak — hívnak, talán hallotta is már emlegetni ezt a nevet odaát?

Thornton biccentett.

— Itt is, odaát is. Ugyebár magándetektív?

— Ugy van.

Gyors mozdulattal eltávolította magáról a bajuszát és pofaszakállát, valamint a tömört szemöldökét is. Arca tökéletesen mássá lett és Beck Pál ismét sajátmaga volt. Thorntonnak ez átváltozás láttára nem rezdült meg a szemepillája sem.

— Nagyon ügyes, — mondotta vontatottan — de hát aztán?

— Elvállaltam ezt az esetet. Armitaget hamisítás és pénznek ravasz fondorlattal való elsajátítása miatt le akarják tartóztatni. Lamman áll a dolog hátterében.

— Lamman én tökéletes gazembernek ismerem — felelte Thornton.

— E dologban ön segítségére is lehet, árt-hat is neki. Mit szándékozik ön tenni?

— Természetesen, ártani. Mittevő legyek?

— Menjen egyenesen Londonba és szálljon meg egy nyugalmas hotelben, talán Mackaynél a Norfolk Streeten, nagyon tiszta és kényelmes szálló. A legközelebbi két napon ne adja tudtára hollétét senkinek. Semmi szín alatt se lépjen érintkezésbe senkivel se mindaddig, míg meg nem kapja további utasításaimat.

— De miért ne?

— Sokáig tartana, míg ezt megmagyarázhatnám, — felelte Beck, eléggé becsületesen — nekem itt már le kell szállnom.

A vonat lassan bejárt a corki pályaudvarba; Beck számított erre.

— Elég ha követi utasításaimat, a többit nyugodtan reám bízhatja.

— Jól van, — felelte Thornton készségesen. — Mondja meg Armitagenak, ha előbb találkozik vele, mint én, hogy számíthat reám, amíg élek.

A következő pillanatban Beck már ott volt a Perronon, utasoktól, kocsisoktól és hordároktól körülvéve, miközben a vonat közelebb vitte sorsához a megtévesztett Thorntont.

Izletes reggelijénél az Imperial-szállóban ülve, Beck képzeletben áttekintette az egész harcteret. Győzött az egész vonalon. Az iratokkal, melyek a kezében voltak s a vallomással, melyet a bíróság előtt ki fognak csalni Thorntonból, készen állt a kötélt Armitagenak; nem volt számára menekvés, megszűnt minden kétség, bűne reá van bizonyítva. Beck Pál befejezte művét, nagy diadalt aratott oly sok ballépés után és becsületesen megszolgált a roppantul nagy jutalmat. De azért soha életében se volt oly kevésbé megelégedve magával, mint éppen ez alkalommal. Ez a bizonytalanul kellemtelen érzés s ez a nyomorult csüggetegség, melynek nem tudta okát lelteni, nőttön nőtt, midőn a reggeli után elgondolkozva szivta szivarját, míg tévelygő gondolatai közben váratlanul fel nem merült előtte Myrl Dóra képe. Ekkor úgy tetszett neki, mintha hályog hullott volna le a szeméről. Mit fog róla gondolni e leány? Mit gondolhat róla mást, mint hogy túljárt az eszén, félrevezette és meglopta.

Hát igaz, hogy ez hozzátartozott a feladatához s viszont ő is megtette volna vele ugyanazt, ha alkalma nyílt volna reá. De Beck Pál sokkal jobban tisztában volt a női logikával, semhogy vigasztalást keresett volna ebben.

A kétely és a tépelődés nem hagyta nyugton s bár kora reggel volt, kiment a városba.

Néhány hiábavaló kérdezősködés után Turner szállójához érkezett.

— Igen, — mondták itt neki — érkezett ide egy ifju hölgy Queenstownból kocsin; nagyon csinos hölgy s épp oly jószivü, mint amily csinos. Tracy Mikenek, a kocsisának egy font sterlinget adott aranyban.

Beck mosolygott; ez voltaképpen jó hangulatra vallott. De aztán eszébe jutott, hogy akkor nyilván még nem vette észre a kis kézitáska elcserélését s kedve egyszerre ismét alábbhagyott.

— Beszélhetek az ifju hölgygel? — kérdezte.

A fiatal szobaleány elpirult és nevetett.

— Nem, most éppen nem. Lefeküdt; nem is csoda, oly hosszú éjszakai utazás után. De azt mondtotta, hogy három óra múlva keltsük fel reggelire. Akkor talán fogadja.

Beck, borraivalót csusztatva a leány kezébe, utnak eredt és céltalanul bolyongott a városban; valamiképpen agyon kellett ütni azt a három órát. A véletlen a folyó partján lévő csónakházhoz vezérelte.

— Két shilling és hat pence, — mondtotta a csónakház gazdája, — senki se mondhatja drágának, mert ha kívánja, tiszta lepedőt is teszek a csónakba, hogy, ha jócskán kievez a városból, akár meg is fürödhessék.

Beck levetette kabátját és mellényét, hosszú, egyenletes evezőcsapásokkal fölfelé vitte a könnyű csónakot, kiérdemelve így az utána tekintő gazda elismerését.

Üdítő fürdés után, miközben az ár ellen uszva, alapos gimnasztikát végzett testével, csónakját ismét a város felé fordította és lefelé vitette magát az árral. A szép reggel csöndje és üdesége nem oszlathatta el a lelkére nehezülő mély levert-

séget. Vannak hangulatok, mikor bántja az embert minden gondolat. Beck Pál is ilyen hangulatban volt most. Torkig volt a világgal és az élettel, különösen pedig az élethivatásával, mely sok izgalmat, de óriási vagyont is szerzett számára. Vágyott a nyugalom után s — bár nem adhatott tisztán számot magának ez érzeletről — vágyott a szerelem után is. Özönlött hozzá a pénz, ami eléggé gyakran megesik az oly emberekkel, akik nem adnak reá sokat. A hálás ügyfeleitől különösen bonyolult esetekben kapott nagy jutalomdíjak kedvező elhelyezéssel megtízszereződtek és huszszorozódtak. Nem egy ízben gondolt már arra, hogy visszavonul. Szerette a falusi életet, szeretett olvasni és mestere volt minden sportnak. Élethivatása eddig vajmi kevés idejét hagyta meg az élvezetekre. Félévvel ezelőtt bámulatos ódon butorral berendezett pompás falusi lakot vásárolt Kentben. Régi nagy kuriát, melyet tágas, ódivatu kert vett körül. Akkor éppen nagy pihenésre készült, melyet ott akart eltölteni, de egy hét múlva már sürgős megbízást kapott, — nagy nyomorba jutott asszony ügye volt s az effélének sohase tudott ellenállni — mely London legszörnyűbb szennybarlangjaiba vitte. Alig mult két napja, hogy végzett e fáradalmas munkájával, mikor Lamman ismét befogta és Armitage nyomába uszította.

Vajmi ritkán szerzett neki eset oly kevés örömet, mint ez, mely egyébként roppantul érdekelte. Kezdetről fogva ösztönszerű ellenszenvet érzett Lamman és öntudatlan vonzalmat Armitage iránt. Olyan volt a természete, hogy buzgalma balfogásról balfogásra megkétszereződött, aztán hatalmas ösztönzőnek felébredt benne a becsvágy is. Dórának Armitage üldözése közben tett ügyes sakkhuzásai még inkább megszilárdították azt az elhatározását, hogy kivívja a győzelmet. De a siker

nagyon keserű csalódást szerzett számára. Még sohase érezte magát boldogtalanabbnak és elhagyatottabbnak, mint ezen a verőfényes reggelen a Lea folyón.

Élénk fantáziája — mely szinte látományok segítségével bogoztatott ki vele nem egy bonyolult feladatot — különös játékot űzött vele most. Tisztán, mintegy álmokképpen látta magát most kenti nagy házában, ódon tölgyfadeszkázu szobájában, melynek földig érő nagy ablakai a kertre néztek. Látta a képeket a falon és a reggeliző-edényeket az asztalon. De legvilágosabban őt látta ott, vidáman és boldogan, s egészen az övé volt. Lenn a kertben egy gyermek játszadozott s hangja és kacaja felhallatszott a szobába. A nő szeme szeretettel és derült boldogsággal tekintett szemébe. De a következő pillanatban eltűnt a látomány s ismét magánosan volt a vizen, s az a gondolat gyötörte, hogy a nő, teljes joggal, őt gyűlöli legjobban az emberek között.

De ez a szomorú gondolat se tántoríthatta el az elhatározásától. Kezébe ragadta az evezőt és széleseben evezett vissza a város felé.

— Igenis, — mondotta a pincér — Myrl kisasszony a reggelinél ül, — s Beck nyomon követte.

Kopogtatott az ajtón.

— Egy ur kíván beszélni kisasszonnyal. Beck Pál ur.

Azzal bebocsátotta a látogatót a szobába és betette mögötte az ajtót.

XXII. FEJÉZET.

Fegyverszünet.

Dóra halk, ijedt sikollyal szökött fel és meredten nézett a szobába tolakodó férfiúra.

Becknek megdobbant a szive, midőn meglátta bánatos, halvány arcát és könnyben uszó szemét. Szomorúságában majdnem még szebbnek tetszett előtte, mint egyébként. Szinte egy álló per-cig szóttanul álltak szemtől-szembe egymással.

Legelőbb a leány nyerte vissza szavát. Szag-gatott, fojtott hangon beszélt, mert minden erejéből igyekezett visszafojtani könnyeit.

— Tehát még el is jön hozzám, hogy élvezze diadalát. Ez nem nemes eljárás. Igen, győ-zött, elismerem. Végre mégis ön győzött. Ugy van, s most menjen, s vigye magával ezt is.

A smaragdmelltűre mutatott, mely ott fény-lett az asztalon.

Győztes még tán sohase volt kevésbé győ-zelemittas, mint a szegény Beck Pál.

— Csak azért jöttem el, — mondotta — mert éreztem, hogy látnom kell s meg kell mon-danom, mennyire szomorú vagyok.

— Azért, mert nyert?

— Azért, mert vesztett.

Beck szelidsége még harciasabbá tette Dórát.

— Hazugsággal tartott, — kiáltotta — meg-csált és meglopott s mikor ily módon diadalmas-kodik, még idejön s adja, mintha sajnálná a dol-got! S ezt meri mondani nekem!

— Igazságos beszéd ez, Myrl kisasszony?

Dórának azt mondotta a szive, hogy nem volt igazságos, de az arca nem árult el semmit.

— Becsületes harcot vívtunk egymással — mondotta Beck — nekem szerencsém volt és győztem.

— De mily eszközökkel !

— Ugyanolyanokkal, minőkkel ön akart győzni. Egyenlő fegyverrel küzdöttünk. Bocsássa meg ezt a kérdést, Myrl kisasszony: vajjon kegyed mindig az igazat mondotta? Lettek volna-e aggályai, ha ellophatott volna tőlem oly irományokat, melyeknek hasznát látta volna? Láttam egyszer két boszorkamestert, akik leültek játszani egymással — mosolyognia kellett ezen a hasonlaton — s hallottam, hogy az egyik kérdezte: „Becsületesen játszottunk-e, vagy pedig úgy, amint tudunk?“ — „Amint csak tudunk“ — felelte a másik. Hiszi-e, hogy a vesztes fél ezután is joggal tehetett szemrehányást a másiknak hamis játék miatt?

Beck Pál jókedve végre győzedelmeskedett. Dórának eszébe jutott, hogy mily derülten fogadta kudarcát mindannyiszor.

— Bocsásson meg, — suttopta Dóra — igaztalan voltam, de oly boldogtalan vagyok.

Leroskadt székére, arcát a kezébe rejtette és szabad folyást engedett könyeinek.

Beck sohase nézhette, ha női sirni látott. Barátai ezt dicséretként említették róla, ellenségei lenézéssel emlegették. De legkevésbé mégis e leány könyhullatását volt képes elviselni. Odalépett hozzá, lehajolt reá s félénken és habozva vállára tette kezét.

— Dóra, — suttopta — miért gyötri magát ezzel a nyomorult üggyel. Elvesztett egy játékot, de a legközelebbit majd megnyeri. Hiszen ez a sorsunk nekünk többieknek is.

A leány feltekintett, kék szeme haragos vilámokat szórt a könyein át.

— Azt hiszi talán, hogy megsértett hiuság az, ami fáj nekem és könyre fakaszt? Hát csakugyan azt hiszi, hogy oly kicsinyes vagyok? Oh, valóban téved. De ügyetlenségem boldogtalanáná tette legkedvesebb barátnőmet, ki lelkéből bizott

bennem. Meg fog szakadni a szíve, ha megbüntetik kedvesét.

— De mikor az reászolgált.

— Nem szolgált reá. Hogyan mondhat ilyet? Becsületes, nagylelkű, igaz és őszinte fiu az. Vagy az ön szemében talán bűn az is?

— Meghamisította Lamman táviratát.

— Kétségtelenül úgy van, de joggal tette. Fölösleges oly nagy szemet meresztenie. Lamman Aby megcsalta százezer font erejéig, megcsalta a legalávalóbb módon. Csak a saját pénzét vette vissza. Üljön le, el fogok mondani önnek mindent; bár megtettem volna régen.

Beck türelemmel hallgatta.

— Egészen bizonyos benne, hogy minden így történt? — kérdezte aztán, mikor befejezte elbeszélését.

— Egészen. Lammant én nagyon is jól ismerem. Rossz ember az és ellopott titkok árán tett szert millióira. Ha új szabadalmat vagy javítást neszel valahol, ellopja. Egész tolvajbanda áll szolgálatában. Volt egy esetem, mikor megvesztegetett egy régi alkalmazottat, hogy kiszolgáltassa neki gazdája egy új találmányának leírását. Az a szerencsétlen ember töredelmesen bevallott mindent, de Lamman nagyon ravasz volt, nem bizonyíthattuk reá tettét. Egy másik esetben, egy betörés alkalmával, egy Hackett nevű hírhedt betörő volt a megfizetett eszköze. Akkor reméltem, hogy hurokra keritem, de ez emberek meggyusítottak mindent, azok is meg voltak vesztegetve.

— Mikor utóbb ismét találkoztam Lammanal, — folytatta Dóra felindultan — kinevetett, s bár nagyon is tudta, mint vélekedem róla, elég vakmerő volt, hogy szerelmével alkalmatlankodott az a szörnyű ember. Falun, látogatóban voltunk mindketten, ugyanegy családnál s egyszer tör-

ténetesen találkoztunk a parkban. Ha ijedős volna a természetem, igazán nem tudom, mi történhetett volna velem. De nem ijedek meg a magam árnyékától. Mindig revolvert hordok magammal, s ő tudta, hogy tudok lőni s bizonyára meg is teném, ennek következtében...

Hirtelen elhallgatott s egy pillantást vetett Beckre. Annak összeszorult az ajka s az asztalon pihenő jobb keze ökölbe szorult.

— Hisz-e nekem? — suttogta Dóra, s magában örvendett haragján.

— Hiszek önnek — sziszegte a fogai között. — A bitang! Ha ott lettem volna!

— Oh, magam is szeretném, — kiáltotta Dóra, — mert akkor kiismerte volna azt az embert, s nem történik mindez. Bár elmondottam volna kegyednek mindent, míg nem volt későn, akkor, midőn úgy elbeszélgettünk egymással. Emlekezik-e még arra a kedves reggelire?

Mintha el lehetett volna azt felejtetni!

— De félttem, akkor még nem ismertem önt úgy, mint most ismerem, azonkívül pedig azzal ámitottam magam, hogy le fogom győzni. Most már késő.

— Még nem késő.

E hang s e szavak hallatára megremegettette a remény Dórát; izgatottan szökött fel.

— Komolyan mondja?

Aggódva nézett reá nagy szemével.

— Természetes, hogy komolyan. Még nem történt semmi. Lammant sohase szívelhettem, s ennek most örülök. Ő nem tudja, hogy mi történt. Myrl kisasszony, ez esetről egy nézetem vagyok kegyeddel s fittyet hányok a törvényre, ha igaztalannak tartom. Megszegtem én már nem egy alkalommal s lehetővé tettem a menekvést áldozatainak; s ezt akarom megtenni most is. Hát nem nyújtja most kezét? Egy párton vagyunk.

Dóra boldogan nyujtotta kezét. Beck erősen megszorította és boldogan vette észre, hogy a leány könnyen és melegen viszonzza kézzsorítását.

— Ugy örülök, oly igen-nagyon örülök; nem is gyanítja, mennyire örülök. Még alig merem hinni, szinte sokkal boldogítóbbnak látszik, sem-hogy igaz lehetne.

— Amiatt ne aggassza magát. A jó épp oly igaz, mint a rossz. De még vár reánk némi munka, és szükségem van segítségére. Mert most már, ugy-e, jó barátok vagyunk?

Ez a jó barátság szemmel láthatólag nagyon élénkítő hatással volt Beck Pálra.

— Visszajöhet velem holnap Londonba? — kérdezte.

— Akár a legközelebbi vonattal, ha ugy kívánja.

— Nem, holnap is elég jókor lesz. Cork megérdemli, hogy az ember kissé megismerkedjék vele. Thorntont Mackay szállójába küldöttem, hol utasításom szerint vesztég marad, míg újabb hirt nem hall felőlem. De most már Armitage fogja felkeresni, nem pedig Lamman.

— Hogyan hálálhatom meg ezt önnek az életben, Beck ur? Öt perccel ezelőtt még a világ legboldogtalanabb teremtese voltam, most pedig én vagyok a legboldogabb. Oh, bár meghálálhatnám valamikép.

— Módjában áll, — felelte Beck nyugodt hangon — ezerszeresen is meghálálhatja.

Pillantásaik találkoztak egymással, s Dóra lesütötte szemét és elpirult.

— Nem lesz az nagyon is nagy kamat? kérdezte halkán. — Tartok tőle, Beck ur, hogy kegyed mégis nagyon kapzsi hitelező.

Kedves gödröcske jelentkezett rózsás arcán

s derült kihívás volt abban a tekintetben, melyet a férfiúra vetett. De hamarosan másra tért át beszélgetésük veszedelmes tárgyáról.

— Mily boldog lesz Norma és Phil; hiszen oly örülten szeretik egymást s úgy szeretnének már házasodni. Norma meg merete volna tenni már, de Phil nem akara, míg el nem múlt a veszély. Azt mondotta nekem, hogy nem akarja szegényt egy fegyvenchez láncolni. Ezt nagyon derék dolognak tartottam részéről; mert a szerelmes férfiak nem nagyon szívesen szoktak várni.

— Sőt nagyon is nem szívesen — tette hozzá Beck határozottan. — De úgy lehet, a dolog még újabb halasztást is szenved. Lamman nem ejti el a dolgot. Ha a lábához vetem ügyét s ráadásul megmondom neki a véleményemet is, ez csak annál élesebb hajszára fogja sarkalni. Eleget tud arra, hogy veszedelmessé válhassék. Armitage még nincs túl a veszélyen.

— Nem engedné át nekem Lamman? — kérdezte Dóra mosolyogva. — Van egy tervem, mellyel le fogjuk rázni a nyakunkról. Ön kigyógyított az önhittségemből, de Lammannal még elbánnok. Meghallgatja tervemet?

— Ha megengedi. Nem jönne ki velem a folyóra s nem mondaná el inkább ott?

Dóra úgy színlelte, mintha haboznék egy kisé.

— Megbízhatom önben? Mint Donnelly ur nagyon veszedelmes ember volt, s mint Beck ur talán még veszedelmesebb. Jegyezze meg magának, hogy csakis komoly beszélgetésre tartok magával.

— Soha életemben se voltam komolyabb kedvemben — mondotta Beck.

Dóra pajzán gyanakvással nézett a szeme közé.

— Csak a tervemet akarom kifejteni.

— Én is... én csak a magam tervét akarom kifejteni.

Dóra, mikor e verőfényes napon elindult a Lea folyón teendő vízi sétára, egy smaragd mell-tűt tűzött a mellére, s mikor visszatért, smaragd-és gyémántköves gyűrű is volt balkezének középső ujján.

XXIII. FEJEZET.

A nő akarata.

— Már megint kikapott, Beck? — kérdezte Lamman gúnnyal. — A kis Dóra határozottan többet ér magánál. Ígyék egy kis whiskyt és szikvizet vigasztalóul.

Beck visszautasította Lamman vendégszerető kínálását.

— Ellenkezőleg, — mondotta röviden — ezuttal sikerem volt.

— Igazán? — kiáltotta Lamman ujjongva. — Kezdtem már kétségbeesni. A kis Myrl Dóra valóságos sátán. Hát csakugyan legyőzte és kezében vannak a bizonyítékok, melyekre szüksége van? Ugy, hogy zár alá helyezhetjük barátunkat?

— Igen, vannak írásaim, melyek teljesen elegendők arra, hogy reá bizonyítsak mindent, Thornton vallomása nélkül is; azonkívül pedig Thornton itt van egy kisebb szállóban és várja utasításaimat.

Lamman izgatottan szökött fel.

— Maga határozottan lángelme, Beck!

Fel s alá szaladgált az irodában és félrelökte utjából a székeket. Mikor másodizben is elment Beck előtt, a vállára vert s mintegy szerencsét kívánva, melegen oda nyujtotta neki kezét. De Beck, ki éppen keresett valamit a jegyzőkönyvében, nem vette észre a feléje nyujtott kezet.

— De hogyan a manóba csinálhatta meg azt? — kutatott Lamman.

— Kedvezett a szerencse. Tudtam, hogy Armitage részéről valaki Queenstownig eléje utazik a gőzösnek s megtudtam, hogy Myrl kisasszony ez a valaki. Oly fényesen öltözködött amerikai hölgyecskének, hogy egy álló óra hosszáig nem ismertem reá a Holyhead-gőzősön. Azontúl már könnyű dolgom volt. Midőn mint Donnelly alsóházi tag közeledtem hozzá, feltűnt nekem, hogy különös vigyázattal bánik egy kis kézitáskával, melyben, mint feltettem, az igazoló írásait tartogatta. Vettem Dublinban egy nagyon hasonló kézitáskát, szintén reá verettem a *P. P.* betűket, s a Queenstownba vivő vonaton sikerült elcserélnem a két kézitáskát. Aztán Myrl kisasszony kocsisát Myrl kisasszonnyal egyetemben Corkba küldöttem és irományai segítségével lehoztam a fedélzetről Thorntont, ennyi az egész.

Lamman harsányan és féktelenül hahotázott.

— Soha életemben se hallottam még ily mulatságos történetet — kiáltotta. — Dóra, a kis boszorkány, bizonyára tombol dühében. Meg van győződve, hogy a bizonyíték most már elég?

— Myrl kisasszony említett bizonyos írásokat, melyeket biztos őrizet alá helyezett Armitage pénzszekevényébe, midőn a szobaleány szerepét vitte ez ur lakásán. Mindenekelőtt egy fényképet névaláírással, azonkívül egy csomó levelet hozzá magához s egyebeket az Armitage ur átváltozása előtti és utána következő időkben, melyekről Armitage azt hiszi, hogy már régóta meg vannak semmisítve.

— No hiszen csak asszonyban bizakodjék az ember, — mondotta Lamman gúnnyal.

— Ezeknek az írásoknak kitűnő hasznát vehetnők, ha valamiképpen hozzájuk juthatnánk; de lehetetlen. A levelek egymagokban elegendők

volnának arra, hogy mindent reá bizonyítsunk. De azt hiszem, megfelelőek lesznek az én bizonyítékaim is.

— Minél előbb látunk munkához, annál jobb, — kiáltotta Lamman. — Haladéktalanul el kellene fogatnunk, hogy elejét vehessük előre nem látható esetlegességeknek.

— Kérem egy pillanatig, — mondotta Beck — előbb volna még néhány kérdésem kegyedhez.

— Tessék, tessék. Örömmel állok szolgálatára, ha használhatok az ügynek.

— Minő tanácsot adott ön az ifju Armitage-nak, mikor mint barátjától utbaigazítást kért az egyesült aranybánya-spekulációt illetőleg?

Ha Beck váratlanul hatalmasan beleboxolt volna a gyomra tájékába, Lamman akkor se jöhetett volna ki jobban a sodrából.

Erőtlenül roskadt össze a széken, szeme valósággal kiszökött a gödréből és arcának rőt színe beteges sárgasággá változott.

— De hát mi köze van ennek a mi esetünkhöz? — pihegte nagy erőfeszítéssel.

— Csak annyi, — mondotta Beck szeliden — hogy csalárdul kifosztotta vagyonából azt a fiatalembert, ki teljesen megbízott önben, amikor pedig ő hasonlóval felelt, ön a börtönbe akarta juttatni őt, hogy aztán elvegye tőle a menyasszonyát.

— Átkozott hazudozás az egész — bömbölte Lamman. — De feltéve, hogy igaz volna minden szava, akkor is mi köze ahhoz önnek? Végezze dolgát, aztán tegye zsebre érte a pénzét.

— Hogy mi közöm hozzá? A pokolba magával, átkozott semmirekellő. — Becket egy pillanatra elragadta haragja. — Hogyan merészel ön engem, Beck Pált használni fel piszkos ügyeinek eszközéül?

— Talán arról van szó, hogy több pénzt akar tőlem? — gúnyolódott Lamman.

— Nincs szükségem a pénzére, — felelte Beck, teljesen visszanyert, veszedelmes nyugalommal. — Csak azért jöttem ma ide, hogy megszerezem magamnak azt az élvezetet, hogy mondjam önnek, mint vélekedem magáról.

— Azt hiszi talán, elszalasztom azt az ifju agarat, mert ön elég alávaló, halomra dönteni az egészet?

— Nem döntöm halomra, csak átmegyek az ellenség táborába.

— Akkor hát hazugság volt mindaz, amit az irományokról mondott?

— Nem, igaz volt! Mind itt van ebben a tárcában.

Kezét, melyben a tárca volt, Lamman elérhető közelségébe tolta. Nem csalétkül-e? Mindenestre úgy látszott, mintha annak szánná. Lamman a balkezevel el akarta ragadni tőle a tárcát, s ugyanakkor a jobb öklével Beck arcába vágott. — Szükségem van azokra az irományokra még ha meg is kell gyilkolnom értök — rikácsolta.

De Beck balkarja felfogta az ütést s eközben jobb ökle oly tompa csapással sujtott fel Lamman állára, hogy úgy hangzott, mint egy ló patkójának csattogása. Lamman végigtámolgott a szobán s erőtlenül rogyott le egy nagy karosszékbe.

Beck felsóhajtott.

— Ez jó volt — mondotta; azzal fogta kalapját és kiment a szobából.

Néhány órával azután Lamman, még mindig zavartan a Beck Pállal való beszélgetése következtében, ott ült park-lanei tágas lakószobájában és forgatta az ujságokat. A tőzsdén nem történt semmi, s fejfájása egyébként is képtelenné tette a munkára.

— Egy hölgy kíván beszélni önnel, — mondotta a házmester és ezüst tálcán egy névjegyet vitt hozzá.

— Myrl Dóra — olvasta Lamman egyszerre felüldülve. — Bocsássa be, Podgers.

Dóra nem egyhamar volt ily csábító. Előkelő világos ruhájában úgy röppent be a nagy szobába, mint a napsugár. Rózsás arcához és ragyogó kék szeméhez pompásan illett a finom csipkéből és gyönyörű rózsabimbókból leheletszerűen összealkotott kalap, bámulatosan szép alakját pedig még hatásosabbá, szebbé tette a kifogástalan szabású ruha.

Lamman leplezetlen, talán nagyon is leplezetlen ámulattal nézte.

— Igazán, ritka nagy szerencse, — kiáltotta.

— Nem szerencsétlenségért, hanem üzleti okok miatt jöttem, — utasította vissza Dóra. — Ön találkozott Beck urral.

— Körülbelül két órával ezelőtt. Az átkozott... bocsásson meg, Myrl kisasszony.

— Oh, miattam ne feszélyeztesse magát, ha káromkodni akar. Egészen hasonló kedvemben vagyok én magam is. Felmondotta önnek a barátságot s átpártolt az ellenséghez.

— Honnan tudja?

— Honnan tudom? — ismételte gúnyos hangsúlyozással. — Onnan, hogy ő maga mondotta meg nekem s mert amazok ugyanakkor megköszönték szolgálataimat.

Ugy tetszett, mintha a haragja egyszerre elragadná magát. Ingerülten folytatta:

— Igen, kiadták az utamat mindazok után, amiket érdekükben tettem, csak azért, mert egyszer túljárt az eszemen és ellopta az irományaimat. Elcsaptak, mint egy cselédet.

— De miért lett Beck Pálból áruló? — kér-

dezte Lamman, sokkal inkább elfoglalva magával, semhogy ügyet vetett volna Dóra keservére. — Nagy jutalomdíjat ígértem neki s közel volt hozzá, hogy bezsebelhesse jutalmát.

— Lee Norma babaarca az oka mindennek — felelte Dóra megvetően. — Hiszen maguk valamennyien szerelmesek belé. Beck ur, ön maga, és Armitage ur.

Ez utóbbi nevet némi habozás után ejtette ki. Lamman ravasz ember volt s ismerte nagyon az asszonyokat. — Féltékeny, — gondolta magában. — Lehetséges-e, hogy Normára féltékenykedik?

— Kérem, hagyjon ki engem a listából — mondotta hanyagul. — Hallottam, hogy ez ifjú hölgy jegyben jár azzal az érdekes fiatalemberrel.

Dóra gyorsan erőt vett ismét magán.

— Ne higye ám, hogy ennyit is bánom, — csettintett az ujjával — kivel jár jegyben és kit vesz feleségül, én csak azt követelem meg, hogy illő udvariassággal bánjanak velem.

Lamman mosolygott magában, de külsőleg megóvta teljes komolyságát. — Mily bolonddá teszi a szerelem még a legokosabb nőt is, — gondolta magában.

— Holnap bál lesz a nagynénjénél — folytatta Dóra — és engem nem hívtak meg. Egy héttel ezelőtt még nem tudták, hova legyenek velem szemben a kedvességükkel.

— Ott lesz Armitage is?

— Lehet azt kérdezni? Persze, hogy ott lesz s egész estén át Lee kisasszonnyal fog enyelegni a télikertben.

Lamman most már tudta, mit legyen teendő. Kitalálta, miért jött Dóra hozzá és el volt határozva, hogy megkönnyít számára mindent.

— Myrl kisasszony, — mondotta — nem

merem Dórának szólítani, bármennyire szeretném; Beck átpártolt a másik félhez, kegyednek pedig kiadták az utat; van-e reá oka, hogy kegyed is ne pártoljon át az ellenfélhez? Meglátja, nem leszek hálátlan. Hiszen még lehetséges, hogy megemlegettetjük ezt a dolgot Armitageval és társaival.

— Bizonyára módunkban állna.

— Tegye meg — kiáltotta Lamman hevesen — és szabja meg tetszése szerint a jutalomdíját. Dóra, — folytatta azután — tudom, hogy csunyán viselkedtem magával szemben, mikor legutóbb találkoztunk. El kell fogadnia mentségemül, hogy szépsége tett oly eszeveszetté. Kész vagyok jóvátenni mindent. Csinálja meg, hogy Armitage elvegye büntetését, melyre bőségesen reászolgált, én akkor, Istenemre mondom, tüstént feleségül veszem.

Dóra kíváncsian nézett reá s egy lépéssel hátrált. Semmi kétség. Lamman komolyan beszélt s nem vár tétovázást.

— Nagyon is megtisztel — mondotta némi szünet elmúltával.

— Megtisztel, vagy nem tisztel meg, elég az hozzá, hogy jövedelmem ötvenezer fontra megy fel évente; s kegyed elköltheti a felét.

— De hogyan jutott ehhez a gazdagsághoz?

— Azzal fölösleges bibelődnie. Maga okos leány és ismeri a világ folyását. Áll az alku?

— És miféle biztosítékot nyújthatna, ha állnám?

— Becsületszavam szentségét.

Dóra oly gúnyosan mosolyogva nézett reá kék szemével, hogy neki is mosolyognia kellett, bár nem minden zavarodottság nélkül.

— Miféle biztosítékot kíván, — kérdezte — mit tegyek?

— Ha levelet ír nekem s hitelesített aláírásá-

val jelöli meg a pontozatokat, akkor fontolóra vehetném a dolgot; hiszen nem sürgős.

— Írásba foglalok mindent, amit csak akar és amikor akarja.

— Eljövök önhöz ismét, ha elhatároztam magam.

— Mikor lesz az?

— Néhány nap múlva, de csak talán.

Lamman úgy érezte, hogy elhagyja a remény. Hiszen megértette, hogy nem határozhatja el magát most mindjárt arra, hogy lemondjon a könyvnyelmu Armitageről.

— Kérem, ne menjen még. Szolgálhatok egy csésze teával?

— Köszönöm, nem kérek.

— De maradjon még egy kissé abban a nagy székben; élvezet nézni magát és elvégre nem mindenki oly vak, mint Armitage. Bizonyos-e benne, hogy sikerülni fog önnek a dolog, ha akarja?

— Egészen bizonyos. Mondott önnek valamit Beck arról az arcképről, melyen rajta volt az aláírás?

— Melyet ön elrejtett előle?

— Ugy van; és azokról a naplójegyzetéről, melyeket Armitage Littledale számára írt?

— Nem, a naplóról nem szólt semmit.

Lamman reszketett izgatottságában.

— Ugy-e azt hiszi, hogy ugy a fotográfia, mint a napló meg van semmisítve?

— Ugy sejttem.

— Kérem, sejtse éppen az ellenkezőjét; egészen bizonyos, hogy egy pénzszekrényben vannak, melyhez nálam van a kulcs. Nem, nem, kedves Lamman ur, maradjon csak nyugodtan helyén. Nem hordom magammal a kulcsokat; azonkívül pedig emlékezhetik...

Lamman harsányan felkacagott.

— Azt hitte talán, hogy erőszakkal akarnám elvenni? Az után a lecke után, melyet legutóbb kaptam kegyedtől? Azt mondja, hogy az irományok egy pénzesszekrényben vannak, de hol van ez a pénzesszekrény?

Most Dóra kacagott fel.

— Oh, mennyei ártatlanság! Hát nem jut már eszébe, Lamman ur, miféle dolgok történtek első üzleti ismeretségünk alkalmával? Nekem még igen. A pénzszekrények, mint én nagyon is jól tudom, nincsenek feltétlen biztonságban, mihelyt ön és barátai settenkednek körülöttük.

Lamman megrázkódott, mintha hirtelen valami egészen más gondolat nyílt volna az agyába. Az arcát élesen figyelő szempár látta, hogyan fogamzik meg gyorsan egy új terv. De Lamman könnyedén felelt:

— Igazán nagyon is rossz véleményem van rólam, Dóra kisasszony. Hát sohase győzhetem meg róla, hogy tiszta képzelődésen alapszik ez a gondolata?

Hangjában igenlés volt, míg szava tagadott.

— Csak őrizze meg titkát, míg megegyezünk. Nem akarom ellopni sem titkát, sem az irományait.

Nem mondotta meg, hogy már tudja Beckettől, hol van az a pénzesszekrény. Talán elfelejtette.

— Mikor látom ismét? — kérdezte.

— Néhány nappal a bál után.

— Mikor van a bál?

Lamman ezt csak úgy odavetőleg kérdezte.

— Holnap este.

— No, talán kap még meghívót az utolsó pillanatban, — mondotta Lamman kihívó mosollyal. — Ha nem kap, akkor szabad-e remélnem, hogy a reá következő napon láthatom?

— Talán. De most Isten önnel. Mindent megmondtam önnek, ami mondanivalóm volt.

— Isten önnel és hálás köszönet.

— Egyelőre még fölösleges. Majd megköszönheti akkor, ha viszontlátjuk egymást, feltéve, hogy kedve lesz reá.

XXIV. FEJEZET.

Belement a kelepcebe.

— Biztosra veszi-e, hogy ma este eljön? — kérdezte Armitage.

Ott gyültek össze tanácskozásra a dolgozószobájában.

Beck csodálva nézte Dórát.

— Természetes, hogy eljön. Nem egyhamar állítottak ily ügyes kelepçét. Nem képes ellenállni annak a családoknak ott, — s ujjával a szoba sarkában álló pénzesszekrényre mutatott.

— Igen, azt hiszem bizonyosan itt lesz ma este — tette hozzá Dóra. — Tudja, Phil, egyáltalán nem akarja háborgatni magát, azért választott ki magának oly időpontot, mikor maga az estélyen „teszi a szépet“ Normának.

— Ezuttal nincs részem ebben a szerencsében, — felelte Armitage. — Thornton kíséri el oda. „Nekem üzleti ok miatt halaszthatatlanul el kellett utaznom“ s még nem jöttem vissza. Említettem-e már, hogy ma, midőn Normát előkészítettem erre, egy nagy ember járt itt, egy óriási fickó, mint a szobaleányom mondta. Bejött s azt mondta, hogy megvár, de nem mondta meg, hogy kinek hívják, végre pedig kijelentette, hogy holnap visszajön, nem győz kívánni. Talán nincs e dolognak semmi jelentősége, csak gyanakszom mindenre és mindenkire.

— Lamman egyik barátja volna? — találgatta Dóra.

Beck igenlően bólintott a fejével.

— Minden bizonnyal az; meg akarta tudni, hol van a pénzesszekerény és hogyan férnek hozzá legkönnyebben. Ez sok fáradságtól kimél meg bennünket. Elég most már, ha a szomszéd szobában várakozunk. Ezzel a pénzesszekerénnyel egy szakmájában jártas betörő husz perc alatt végez.

Armitage dolgozószobája, melyben e hárman voltak, utcai szoba volt. Két ajtaja nyílt; az egyik a hallba, a másik a mögötte levő ebédlőszobába.

Beck az ebédlő ajtajába két lyukat furt, melyen át mindent láhattak, ami a szobában történik.

Megszólalt egy gong-ütés.

— Vacsorázhatunk, — mondotta Armitage jókedvűen. — Van még egy teljes óránk, mert a barátai, ugyebár, csak éjjél után jönnek, Myrl kisasszony?

Dóra bólintott.

— Ugy gondolom, hogy tizenkettő és egy között.

Armitage kinyitotta az ajtót s előrebecsátotta vendégeit az ebédlőbe, hol már szépen terítve volt. Vacsora közben szinte túlcsapongó jókedv uralkodott, mert az izgatottság még elevenebbé tette a társaságot, mint a pezsgő.

— Éljenek látogatóink, — mondotta Armitage és töltött a poharakba, míg ki nem csordult belőlük a hab. — Méltó fogadtatásban legyen részük.

Beck fenéig üritette poharát, mintha egy nagyon kedves barátjának egészségére innék; Dóra csak ajkához emelte a poharat s meg sem érintve tette le ismét az asztalra.

— Erős és semmiféle aggályt nem ismerő emberek azok, — mondotta komolyan — s minden bizonnyal jól felfegyverkeztek. Nem riadnak vissza még gyilkosságtól sem.

— Oh, majd visszatartjuk attól őket — mondotta Beck.

— De ha ők lesznek az erősebbek? — folytatta Dóra. — Miért nem inkább biztosra menni?

— Egészen biztosra fogunk menni, kicsikém. De a dolognak kedves és meghitt családi ügynek kell maradnia, idegenekre nincs szükségünk lebonyolításához.

— Két erős és kitűnően fölfegyverkezett ember, — makacskodott Dóra.

— Nem hagyunk számukra időt, hogy hasznát vehessék fegyvereiknek. Mindennek vége lesz már, mikor jóformán még el se kezdődött.

— De...

— Megbízhatol bennem... — suttogta Beck — vigyázni fogok, hogy semmi baj se essék.

— Főképp neked ne — suttogta Dóra épp oly halkán.

Becknek különös módon tetszett szemének ragyogása és az a finom pir, mely előzőnlötte arcát.

— Nekem sem; hiszen nem forgunk semmi veszélyben, s egész nyugodtan eltávozhatol.

— Eltávozzam, én?

Dóra esdő pillantást vetett Beckre, de nem látott semmi engedékenységet tekintetében.

— Jelenléted csak zavarna bennünket a reánk váró munkában — mondotta Beck. — Holnap reggel, ha megengeded, személyesen fogom jelenteni neked a jó hirt.

Erre szokatlan engedékenységgel szót fogadott. Az automobil végigszáguldott az utcákon s a soffőr rövid idő alatt megállt Dóra lakása előtt.

— Rendben van, John — mondotta Dóra. — Nem kell várakoznia.

S az autó — a soffőr elégedett köszönetnyilvánítása után — eltűnt.

Dóra megállt a lépcsőn, míg az autó zaja tökéletesen el nem hallgatott, aztán gyorsan ismét lement az utcára s magához intett egy autó-bérkocsit.

— A Tite Streetre, gyorsan, — kiáltotta.

A magános utca végén leszállt, jó borraivalót adott a soffőrnek, aztán halkan, mint az árnyék, Armitage házának ajtajához surrant. Minden zaj nélkül fordította meg a kulcsot a jól megolajozott zárban, nesztelenül nyílt ki kezének nyomására a dolgozószoba ajtaja, annyira minden nesz nélkül, hogy semmit se hallottak London legélesebb fülei sem, melyek a szomszéd szobában feszülten hallgatództak...

A kandallón álló óra éjfelet ütött. Armitage reszketett izgalmában, mert a feszülten várt perc közeledett. Hangja suttogássá tompult, alig bírt nyugton maradni helyén. Beck, szokott nyugalmával, megfontolt méltánylattal szűröcsölte oportói óborát. Armitage szivarra akart gyujtani, de Beck óva tette kezét a karjára.

— Nem, — mondotta — hiszen ön nincs itthon, hanem a bálban jár, s látogatónk még kíváncsi találna lenni reá, hogy ki szivarfüstjének az illatát érzi. Ez pedig nem volna érdekünkben.

— S mit gondol, hogyan jönnek ide? — suttogta Armitage merőben fölösleges óvatossággal.

— Mint az afféle előkelő emberek, az ajtón át. Nincs könnyebb, mint tolvajkulccsal benyitani; az ablakon át jönni be, mindenestre bajosabb volna.

Szavai már három perc mulva beigazolódtak. Amint feszült figyelemmel hallgatództak kifelé, hallották, hogy a kapun valami érc halkan az érc-hez koppan. Beck nyomban lecsavarta a villamos lámpákat s most már a koromsötétben ültek mély hallgatással. A zörej, megszakításokkal, két vagy

három izben megismétlődött, aztán gyöngé kereszteset éreztek, mikor az ajtó kinyílt. Voltaképpen semmit se hallottak, csak valami mozgást éreztek, mikor a dolgozószobába vivő ajtó kinyílt.

— Most, — suttogta Beck s egy lépéssel oda ment az ajtóhoz, melyen a két lyuk mint két világító pont tűnt elő a sötétségben.

A betolakodók egyikének kis villamos lámpa volt a kezében, mely megvilágította a szobát. Beck éppen jókor érkezett oda, s megláthatta még, hogy az az ember lehajol és felvesz valamit a földről. De nem különböztethetett meg pontosan semmit sem, míg a két alak a kezében tartott sárga fény-szórókkal a szoba tulsó végében levő pénzesszekrény felé nem indult, mert a padlónak az ajtó közelében levő része kívül esett a nézőlyuk szemhatárán. Beck látta, hogy mindketten nagytermetű emberek, az egyik valóságos óriás; mindketten álarcot viseltek, de Becknek úgy tűnt fel, hogy világosan felismeri, kik rejtőznek az álarc mögött.

Az első nesz, mely áthallatszott hozzájuk, elfojtott, félig megvető, félig elragadtatott kacaj volt s utána e suttogva mondott szavak:

— Ezt a bádogalkotmányt is vasszekrénynek mondják; hiszen ezt egy pléhdobozfelfelnyitóval is kibonthatom.

— Tedd meg, bolond, és ne beszélj, — morogt reá a másik.

— Jól van no, azért nem kell mindjárt leharapni az ember fejét. Csak szabad örülni, mikor az embernek könnyű dolga akad.

A nagyobbik ember nyargalvást leült egy székre, éppen a pénzesszekrény előtt, egészen eltakarva azt az ajtó mögött figyelők szeme előtt. A villamos lámpa a földön állt s óriási és groteszk árnyakat vetett a mozgó férfiakra a szoba mennyezetre. Az ajtó mögött figyelők csak a neszből

következtethettek a munka előhaladására. Legelőbb az ércben forgó furónak halk csikorgását hallották. Aztán a forrasztócső kék lángjának sistergése hallatszott, amint az ajtóra lövelték. Szakadatlanul, bőszen és türelmetlen igyekezettel haladt előre a munka. Néhányszor elfojtott káromkodás hallatszott, mikor a furó megsértette, vagy a láng megperzselte a két ember egyikének ujját, de a munka nem szűnt meg egy pillanatig sem. Kis vártatva megint felhangzott az a tompa kacaj.

— Készen vannak — suttogta Beck künn a sötétségben, az ajtó kilincsére téve kezét.

— Ihol a pástétom, uram!

A feltört ajtó ferdén kinyílt s nyomban azután papír zizegését lehetett hallani.

— Most, — suttogta a detektív.

Elsőnek Armitage termelt a szobában, Beck kissé hátramaradt, hogy felgyujtsa a villamos körtéket. Armitage, midőn semmivel se törődve, a sötétbe ugrott, egy dróthalmazba lépett, mely éppen az ajtó előtt hevert; megbotlott és előrebukott.

A betörők nyomban talpra ugrottak, de Beck már reávetette magát Lammanra, mielőtt e derék férfit előránthatta volna revolverét. Tusájok heves volt, de rövid ideig tartott; Beck markolása olyan volt, mint egy nagy medve ölelése; feldobta a levegőbe óriási ellenfelét, de ennek sikerült megint talpra állnia; ekkor Beck más fogáshoz folyamodott. De ugyanabban a pillanatban kiáltást hallott a háta mögött, s hátra tekintve, látta, hogy Armitage a földön hever s a betörő egy nehéz vasruddal készül lesujtani reá. Beck teljes erejéből végigtaszította Lammant a szobán s ügyes oldal-szökéssel kézcsuklón ragadta a betörőt éppen abban a pillanatban, midőn a halálos feszítővas le akart sujtani Armitage fejére. Egy pillanatig látni lehetett az izomerő harcát az izomerő ellen, aztán a betörő

felordított örült fájdalmában, s a feszítővas dörömbölve hullott a földre erejét vesztett kezéből.

Hatalmasan megmarkolva másodszor is a kézcsuklóját meg a könyökét, Beck, látszólag a legkisebb erőfeszítés nélkül, földhöz vágta a nagy fickót, aztán rugott egyet a lábán s végezetül a hátára fordította.

— Egy moccanást se, Hackett! — mondotta és a bilincset kereste zsebében. Hackett mozdulatlanul hevert a padlón.

Midőn Lamman hátrálva végigtámolgott a szobán, elég szerencsés volt, hogy utja egy nagy bőrszékben ért véget, hol egy pillanatig fuldokolva s elkábulva és magából kikelve nézte a küzdelmet. De egyszerre észrevette, hogy előnyben van s kezét revolverének ravaszára téve, egy szökéssel felpattant helyéről.

Beck a széles hátával fordult feléje, midőn lehajolt Hackett fölé. Lammannak fölemelkedett a karja, igyekezett nyugodt tartásban maradni, s az ujja erősebben szorult a revolver ravaszához.

— Le a kézzel, mert lövök!

E szavak közvetlenül Lamman füle mellett hangzottak el, s midőn e derék férfiú visszafordította fejét, megdermedt ijedtében, mert egyenesen egy pisztolycső sötét torkába nézett. S a pisztolycső mögött, éppen csak félig eltakarva a függöny által, Myrl Dóra állt mozdulatlanul, mint egy kőszobor.

— Le a pisztollyal, mert lövök!

E szavak még élesebben, még határozottabban hangzottak, mint az imént.

Lamman, e halovány, elszánt arcot s Dóra villámló szemét nézve, földre ejtette revolverét, és Dóra eltűnt a kárpit mögött.

Mielőtt Lamman újabb mozdulatot tehetett volna, Armitage két öklével reátámadott. Mindketten jó boxolók voltak. Lamman a támadást oly erős

csapással fogadta, hogy Armitage néhány lépésnyire hátrátántorodott; de Armitage a következő pillanatban egy fültőcsapással felelt, és Lamman össze-rogyott. A viadalnak vége volt.

Lamman, midőn tíz perc múlva magához tért, az íróasztalnál ült, szabadon hagyott kézzel, de a lába össze volt kötözve. Hackett, összekötözött kézzel és lábbal, egy nagy székben ült és kedélyesen szivta a pipáját, melyet meggyújtottak neki. Armitage türelmetlenül járt fel s alá a szobában. Myrl Dóra eltűnt. Beck ott állt Lamman széke mögött s egy papírlapot tett a bankár elé, ezzel az udvarias kérelemmel:

— Sziveskedjék ezt, kérem, lemásolni és aláírni.

Lamman egy pillantást vetett az írásra.

— Inkább felakasztatom magam.

— No, attól ne féljen; fel ugyan nem akasztják, — felelte Beck nyugodtan — de azért elég nagy kellemetlenség éri, ha nem teszi meg azt, amire kérem.

— Nem kényszeríthet reá, hogy aláírjam, ha nem akarom.

— De azt hiszem, hogy a kisebbik bajt választja, ha meggondolja, minő következményei lesznek vonakodásának.

Lamman még egyszer átolvasta az írást. Rövid vallomás volt benne arról, hogy ő, Lamman, Hackett Bobbal, az ismert betörővel egyetemben, el akart rabolni némely fontos irományokat; hogy már fel is törték a vaspénztárat, midőn tetten érték Beck Pál és Armitage Fülöp, kinek lakásán történt a betörés. Armitage ur, régebbi ismeretségükre való tekintettel, lemond további üldözéséről, de mint biztosítékhoz, ragaszkodik e beismerő vallomás megtételéhez.

— Bolond volnék, ha aláírnám, — kiabálta Lamman.

— Nekem jó, ha nem teszi meg, — felelte Beck — csak Armitage gondolt erre a módra, nem pedig én. Ha önt elítélik betörés miatt, nekünk az sokkal többet ér, mint pusztá beismerése. Armitage, kérem, nem volna szives összekötni Scotland Yarddal? Mondja meg, hogy Beck Pál fontos ügyben sürgősen akar beszélni a rendőrfőnök urral.

— Megálljon, — ordította Lamman — mit akar tenni?

— Az csak világos!

— Senki se fogja elhinni, hogy betörést követtem el.

— A bizonyítékok meggyőzőek.

— Esküszöm, hogy az egész csak kelepce volt, melyet számomra állítottak. Még pedig átkozottul felállított kelepce volt.

— S az ön Hackett barátja?

— Ám lássa ő maga, hogyan vágja ki magát. Lamman suttogássá fojtott hangon mondotta ezt, de Hackett meghallotta szavait s így dörmögött:

— Olyan ostoba még se vagyok. Egyszer már megpróbálkozott ezzel, Lamman, de másodszor nem fog sikerülni magának. Ha becsuknak, maga is velem jön.

— Miért kívánja tőlem, Beck, hogy aláírjam ezt a papirost?

— Oh, egyáltalán nem kívánom, ön azt teszi, ami önnek tetszik; csak az a fő, hogy gyorsan határozza el magát.

— Micsoda biztosítékot nyújt ön nekem, hogy nem használják föl ellenem ezt az írást, feltéve, hogy aláírom?

— Semmifélét, de hiszen azt tudja, hogy mi történik, ha nem írja alá.

— Akkor hát aláírom.

— Természetesen.

Lamman szaporán irt s végezetül aláírta a nevét. Beck átolvasta, aztán így szólt:

— Most mehet.

Hackettől követve, s tehetetlen szitkokat mormolva magában, Lamman kiosont a sötét éjszakába.

Beck átadta az írást Armitagenak.

— Jobb lesz, ha új pénzszekrényt csináltat magának, ez nagyon gyöngye a Lammanhoz hasonló emberek fogának. Most kezében van a fék, ha a jó fiu elbizná magát. De ne feledje, hogy mindezt Myrl kisasszonynak köszönheti, mert ő rendezte ezt a kis esteli találkozást Lamman ur tiszteletére, s Lamman ur ő nélküle néhány pisztolygolyóval egyenlítetté volna ki számadását.

XXV. FEJEZET.

Sebtében.

Sokan vannak, kik elhitetik magukkal, hogy mindenkinek egyforma részben van kiosztva öröm és bánat. De nem szólva az élet megszokott örömeiről és gondjairól, gazdagságról és szegénységről, szilárdan megáll az az igazság, hogy a nagy többség anélkül éli le napjait, hogy megismerkednék minden bánat legnagyobb vigasztalójával, az igaz szerelemmel. E károsodásért nincs kárpótlás, mert a szerelem minden mástól független valami. A szerelem a legtisztább, a legnagyobb szépség s csak az embernek juthat osztályrészül. A szenvedély nem szerelem, az érzékek gyönyöre sem az. A szerelem tisztább s mélyebb, és közelebb van az éghez; az életnek fénye és új távlatai támadnak, mikor két lélek teljes harmóniában eggyé olvad.

Armitage Phil és bájos menyasszonya most, hogy elvonult róluk a fenyegető veszély sötét

árnyéka, sokkal derültebbnek és vidámabbnak találta az életet, és ujjongva csakis szerelmüknek éltek. Norma új jelentőséget és új elragadtatást lelt az élet minden egyszerű gerjedelmében. Elragadtatása valami kéjes szeméremérzettel és aggódással vegyült, mert Phil csókjai megremegették a vért ereiben. Teljesen öntudatlan leányosságában, mint a feslő vadvirág, testben és lélekben üdén, átölelték a szerelem karjai. A teljes egygyélétel titka félelemmel s egyben vágygal töltötte el.

Ő meg volt elégedve, de Phil türelmetlen volt, egészen áthatva attól a kívánságtól, hogy egészen birhassa. Élvezte a jelen örömeit, de reményei és gondolatai a jövőbe szálltak s hizelkedve kérte mátkáját, hogy jelölje meg azt a napot, mely tökéletessé fogja tenni boldogságát. De az játszva és mosolyogva tért ki sürgetése elől s nem mondott sem igent, sem nemet.

E napokon vajmi ritkán látták Myrl Dórát. Ugy mondotta, érdekes esetet vállalt, mely igénybe veszi minden figyelmét. Ugy látszott, Beck Pál is hasonlóképen el van foglalva. De az élénk Thornton Károly nagy szerepet játszott mindennapi életükben, mert azzal a hévvel és örömmel vetette magát minden mulatságra, mely az eféle dolgokban el nem kényeztetett fiatalemberek tulajdona szokott lenni.

— Üzleti dolgokban jöttem át, — mondotta — de most itt maradok egy kissé a magam kedvéért.

És pompásan mulatott. Bevallotta, hogy szerelmes Normába és Dórába, Beck Pál pedig a legjelesebb férfit, kivel valaha összetalálkozott.

— Ugy megtévesztett, mint a dada a két éves kis növendékét egy darabka édességgel — mondotta, és jót nevetett önmagán.

Nagyon mulattatta a folytonos fölcserélgetés, mikor őt Armitagenak, Armitaget pedig Thorntonnak

nézték, s akárhányszor utazott is reá, hogy okot szolgáltatson ily tévedésre.

— Nászutazásra okvetetlenül az Egyesült Államokba jertek, gyermekek. Nagyszerű tréfa lesz az s például egy-egy hétre majd feleséget is cserélhetünk, anélkül, hogy bárki is észrevenné, kivéve saját magunkat.

— De Norma azt mondja, hogy egyáltalán nem is hasonlítunk egymáshoz — felelte Armitage kacagva.

— Majd meglátjuk. Mikor lesz a nagy nap?

— Nem tudom; nem birhatom reá, hogy meghatározza.

Thornton hallgatott egy pillanatig, mintha egyszerre új ötlete támadt volna.

— Mibe fogadsz, hogy én reábirom?

— Már mint te?

— Ugy van, én mint te. Azt mondja, hogy nem hasonlítunk egymáshoz, én pedig fogadást ajánlok, hogy megtéveszthetem, ha szabad kezét engedsz reá. Beszéld meg vele s engedd, hogy odamenjek. Fogadjunk egy briliáns gyűrűbe vagy a te édesed, vagy az én édesem számára, hogy hízélgéssel reábirom.

— De...

— Fölösleges nyugtalankodnod. Ha csakugyan kapok tőle egy csókot, akkor te meg kapsz egyet Iréntől. Tartod a fogadást?

— Nem bánom, de...

— Jól van, jól. Hol találkozhatom vele?

— Ma este, ha akarod, egy bálban, melyre elígérkeztem. Eléggé ismerem az illetőket arra, hogy kieszközölhessek számodra egy meghívót. Tizenegy és tizenkettő közt átengedem neked az időt, de egy perccel sem tovább, s ha megharagítod Normát, velem gyülik meg a bajod.

— Az időt eléggé rövidebbre szabta, de ám

legyen. S ne félj, hogy megharagítom, csak meg akarom neki mutatni, hogyan kell szeretni.

Hangja egészen olyan volt, mintha ő mondaná s kézmozdulata is szakasztottan az ő kézmozdulata volt. Egy pillanatig fejébe szökött a vér arra a gondolatra, hogy Norma mégis megtevesztetheti magát.

Midőn Norma, ragyogva örömében, hogy vidám estét tölthet együtt Armitageval, megjelent nénjétől kísérvé a bálon, a lépcső legfelső fokán Thornton fogadta, gomblyukában azzal a fehér moharózsával, melyet Armitagenak adott Norma a reggelinél. A néni gyanutlanul köszöntötte az állítólagos Armitage urat, s Norma mosolygó arcán se látszott, a gyanakvásnak legcsekélyebb nyoma sem, midőn Thornton felkérte az első keringőre. Szerelmesek módjára csevegtek egymással keringőzés közben és Thornton egészen biztosnak érezte magát a dolgában, midőn megérezte azt a bátortalan kézzsoritást, mely másvalakinek szólt. Midőn Norma a következő táncnál, melyre egy idegen kérte fel, mosolyogva vált el tőle, biztosnak érezte magát sikerében.

A harmadik tánc közben a télikert egyik legrejtettebb zugában ültek együtt. Thornton élethíven adta Armitaget s ellenállhatatlan hévvel könyörgött.

— Édes mindenem, — kérte — nem birom már tovább ezt a bizonytalanságot, mondd meg végre a napot, melyen egészen az enyém leszel. Sugd a fülembe, édesem; egész életem szerelmével és hálájával fogom megköszönni neked.

Norma jó darab ideig hallgatott; két izben akart szólni, de nem volt reá képes. Végre elfojtott kacajjal suttogetta:

— Mit szólna Irén ehhez a cselvetéshez, Thornton ur?

Thornton egy pillanatig úgy érezte, mintha a szájára ütöttek volna, de aztán reá is átragadt a nevetés, s harsányan kacagott azon a tréfán, melyet Norma ütött vele.

— Mindjárt megismertem, — mondotta Norma, mikor lecsillapodtak — s a rózsabimbó elárulta előttem azt is, hogy Philnek része van a dologban; azért elhatároztam, hogy oktatást adok mindkettejüknek arról, mennyire nem szabad bizalmatlankodni egy nő szemében.

— A magáéban nem is fogok bizni soha, — mondotta Thornton — néhány perccel ezelőtt még oly szeretettel és bizalommal tekintett reám. Szegény Armitage, — tette hozzá halkán.

De Norma meghallotta.

— Szegény Armitage! No persze. Nem mondaná meg neki, kérem, hogy volna néhány szavam hozzá?

Thornton habozott.

— Menjen, — kiáltotta Norma parancsoló hangon — és mondja meg neki, hogy jöjjön tüstént hozzám.

Thornton azzal a bizonytalan kellemetlen érzéssel indult barátjának keresésére, hogy bajt csinált. — No lesz jó dolga most Armitagenak — gondolta magában.

De a „szegény Armitage“-nak szóló elfojtott sóhajtása megillette az ifjú leány szívét. Norma meg akarta mutatni neki, hogyan kell sajnálkozni az ő szerelmesén.

Thornton, midőn félórával utóbb ismét össetalálkozott barátjával, már elragadtatásának tetőpontján találta.

— Gratulálj nekem, öregem. A legboldogabb ember vagyok a halandók között. Szeptember első hetében házasodunk s nászutazásra Newyorkba megyünk.

Ez éjjelen két levél keresztezte egymást. Norma néhány sűrűn teleírt lapot írt Dórának, töviről-hegyire elmondva a bálon történeteket és következményeiket. „Mikor láthatlak, édesem?” — szólt az utóiratban. — „Hiszen levélben nem lehet elmondani mindent, ami az embernek a szívében fekszik.”

Dórától egy levelezőlap jött. Rövid és szeretetreméltó volt az írás. Dóra falura készül jó ismerősökhöz, hosszabb időre és örülne, ha Norma meglátogathatná, mielőtt utra kel.

Norma, midőn másnap délután Dórához érkezett, barátnőjét utra készen, nagy utiládáját és kiegészítését csomagolva a folyosón találta. Midőn Norma mosolyogva és elpirulva tárta fel szívét, Dóra megölelte és oly feltűnő hévvel csókolta meg, mely merőben szokatlan volt e tartózkodó ifju hölgy részéről.

— Sok szerencsét kívánok, édesem — mondotta — tudom, hogy boldog leszel.

— Oh, Dóra, oly izgatott vagyok, mióta meghatároztam az elhalaszthatatlan napot.

— Bolondság, édesem, ha szereted a férfit, meg is bizhatol benne.

— És te? — kérdezte Norma, mintha ő is meghitt vallomást várna.

— Oh, én falura megyek hosszabb látogatásra, mint már megírtam neked. Úgy-e, elfogadsz egy csésze teát?

Vidáman beszélgettek, teájukat szürcsölgetve. Norma szeméből némi csalódás látszott, mely mintha elkerülte volna Dóra figyelmét.

— A délutáni vonaton utazom — mondotta. — Gyönyörű szép falusi kastélyba Kent grófságba. Mult héten egy ízben már jártam ott, ódon nagy ház pompás kerttel, mely tele van gyümölcsfával, rózsával és édes illatú régimódi virággal.

— De a fődolog mégis, hogy a háziak kedvesek legyenek. Jól ismered a ház gazdáját?

— Oh igen!

— És szereted?

— Nagyon. Azt hiszem, te is jóvágagnád izlésemet, Norma.

— S hogy hívják azt a házigazdát?

— Beck Pálnak.

— Mit mondasz?

Norma arcán meglepődés és ijedelem látszott s a szemét elborította a könny. Ám Dóra arcáról sugárzott a boldogság; bár ez nagyon fájt neki, nem árulta el érzelmét.

— Beck Pálnak, — hebegte Norma — nem tudtam, hogy házas ember.

— Pedig az.

— Bizonyos vagy benne?

— Egészen bizonyos — felelte Dóra vidáman.

— Azt hittem... azt reméltem... — kezdte ismét hebegve Norma. E csalódás nagyon fájt a kis lány szívü házasságszerzőnek.

— Remélem, jól fogod érezni magad, Dóra — bökkentette ki végre.

— Egészen bizonyos vagyok benne — kiáltotta a merőben érthetetlen Dóra.

— Sokáig maradsz ott?

— Ugy van, azt hiszem, meglehetősen hosszú látogatás lesz.

— De szeptemberre okvetlenül vissza kell jönnöd. Nagy lakodalmat akarok csapni s természetesen te leszel az első nyoszolyóleányom.

— Tartok tőle, hogy lehetetlent kívánsz édesem.

Hangja nagyon szelid volt; megragadta bárátnőjének kezét, s könyein át mosolyogva, szorította meg.

Norma zavarodottan nézett reá, de felébredt benne a valóság sejtelme.

— De miért lehetetlen az, Dóra?

— Mert asszony vagyok. Ma reggel esküdünk meg. Pál azt mondja, hogy negyvenegy évig várt reám s most már sietős a dolga.

Vége.

Uj Idök

Társadalmi, művészeti és szépirodalmi
képes hetilap. Szerkeszti Herczeg Ferenc.
Előfizetési ára negyedévre 5 korona.
Mutatványszám kívánságra ingyen. Kiadó-
hivatal Budapest VI. Andrássy-ut 16. sz.

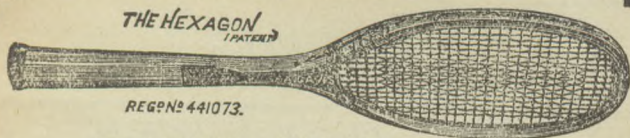

Magyar Lányok

*Képes hetilap fiatal lányok számára.
Szerkeszti Jutsek Anna. Megjelenik min-
den vasárnap. Előfizetési ára negyedévre
3 kor. Mutatványszám kívánatra ingyen
Kiadóhivatal Budapest, VI. Andrássy-ut 16*

THE HEXAGON
PATENT

REG. N° 441073.

**TENNISZ-RACKETEK,
LAWN-TENNISZ TEL-
JES BERENDEZÉSEK,**

KERTI ÉS SZOBA-SPORTCIKKEK
NAGY RAKTÁRA. KIVÁLÓ ANGOL
UTI-SZEREK, VIZHATLAN RUHÁ-
ZAT, GUMMI-ÁRUK, OROSZ ÉS
AMERIKAI SÁRCIPŐK.

WESZELY ISTVÁN

ANGOL SPORT-, GUMMI- ÉS ACÉL-ÁRÚ CIKKEK
RAKTÁRA BUDAPESTEN IV. VÁCI-UTCA 9. SZÁM

HENCKELS J. A. SOLINGENI
ACÉLÁRUGYÁRÁNAK FŐRAKTÁRA.

KORCSOLYÁK LEGFINOMABB
KIVITELBEN.

ROHONCZY COLUMBUS

KORCSOLYÁK ÉS

ACHILLES BOKASZIJAK

FŐRAKTÁRA.

ÁRJEGYZÉK

INGYEN ÉS BÉRMENTVE.

UDVARI

SZÁLLITO

PARK CLUB

Elismert jó arc- és bőrápoló szerek:

Park Club

Crème 2 korona

Puder 5 színben, 1 korona 50 fillér

Szappan 1 korona 50 fillér

Köhögés ellen elismert
és kitűnően bevált a Bayer-féle

Contratussin

cukorka

Ára 30 fillér.

«BAYER» GYÓGYSZERTÁR
BUDAPEST, VI. ANDRÁSSY-UT 84.

